

Hàn Băng Ngưng Tuyết

Contents

Hàn Băng Ngưng Tuyết	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu (1)	1
2. Chương 1-2: Mở Đầu (2)	2
3. Chương 1-3	4
4. Chương 1-4	6
5. Chương 2-1	10
6. Chương 2-2	12
7. Chương 3-1	17
8. Chương 3-2	20
9. Chương 4-1	23
10. Chương 4-2	27
11. Chương 5-1	31
12. Chương 5-2	35
13. Chương 6-1	38
14. Chương 6-2	42
15. Chương 6-3	44
16. Chương 7-1	46
17. Chương 7-2	50
18. Chương 8-1	53
19. Chương 8-2	56
20. Chương 9	59

Hàn Băng Ngưng Tuyết

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đạiConvert: ngocquynh520Editor: Nhóm Vườn Bát QuáiSố chương: 9 chươngVào đêm tuyết 6 năm trước, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-bang-ngung-tuyet>

1. Chương 1-1: Mở Đầu (1)

Sinh nam tử, đặt tên là Chương.

Sinh nữ tử, đặt tên là Ngõa.

Nhiệt độ sáng sớm xuống thấp, gió lạnh thấu xương thổi qua làm mặt nước rung động, gần như thời tiết rét lạnh không độ, khiến cho nước sông càng thêm lạnh như băng, đây chính là điển hình của khí hậu phương Bắc.

Sắc trời còn tờ mờ sáng, một tiểu cô nương cột bím tóc, gầy tong teo, nhìn qua chỉ mới chín tuổi, trên người mặc quần áo đơn bạc, mang theo hai thùng gỗ quần áo lớn, đi về phía bờ sông.

Khuôn mặt của nàng thuần khiết, lõm xuống mảnh khảnh vì thiếu dinh dưỡng, nhưng đôi mắt lại sáng rực, người sáng suốt vừa nhìn thấy nữ hài, liền có thể nhìn ra, nữ hài này sau khi lớn lên sẽ đẹp thế nào.

Đáng tiếc, ngọc sáng lại long đong. Nhìn bộ dạng của nữ hài, giống như chưa từng có một ngày tốt.

Mới sáng tinh mơ, nàng phải mang theo hai thùng quần áo, đến ven sông lạnh thấu xương này để giặt quần áo.

Đôi tay nhỏ dường như không chịu nổi sức nặng của thùng gỗ lớn, nàng mang theo thùng gỗ đi một đoạn đường ngắn, lại phải dừng nghỉ ngơi một chút rồi mới tiếp tục đi tới bờ sông, khi đi đến được bờ sông, nàng đã thở không ra hơi.

Tuy mệt mỏi, nhưng nữ hài cũng chỉ dám nghỉ ngơi một lát, sau đó liền lập tức vén tay áo lên, đôi tay nhỏ xâm nhập vào trong nước sông lạnh như băng.

Thoáng chốc, rét lạnh thấu xương giống như ngàn vạn cây châm đâm thẳng vào bàn tay nhỏ bé, nàng nhịn không được khẽ hô lên một tiếng: “Oa! Thật lạnh!”

Mùa đông đáng ghét sắp đến, nước sông đến mùa đông sẽ lạnh hơn.

Nhịn xuống rét lạnh thấu xương và cơn đói bụng, nữ tử bắt đầu vội vàng giặt quần áo trong thùng, nếu không, sáng nay nàng dừng nghỉ đến chuyện được no bụng.

Nàng cam chịu giặt từng kiện quần áo bẩn, phụ thân của nàng qua đời từ khi nàng bốn tuổi, mẫu thân của nàng một mình mang theo nàng và đệ đệ sáu tuổi, cùng đệ đệ năm tuổi đến sống ở trong thôn nhỏ này, mà một gia đình không có nam nhân chiếu cố, đương nhiên sẽ cực kỳ nghèo khổ.

Bởi vì nghèo khổ nên cuộc sống không dễ chịu, tiểu cô nương luôn làm xong công việc, nếu không làm xong mẫu thân tức giận sẽ đánh mắng nàng. Mẫu thân cầm gậy trên tay, không đồng tình với lưỡi biếng và làm việc sai ý mình!

Mà đợi đến khi nàng giặt xong hai thùng quần áo lớn, mặt trời đã lên cao.

Lúc này nhiệt độ đã không còn rét lạnh giống như sáng sớm, nhưng hai thùng quần áo ướt, mặc kệ là nàng cầm quần áo vất nhiều, dùng nhiều sức vất, thì hai cái thùng vẫn nặng hơn so với nàng.

Nhìn mặt trời đã lên cao, nàng gia tăng bước chân, vội vàng mang hai cái thùng quần áo đã giặt trở về, không biết hai người đệ đệ của nàng có lòng tốt để lại đồ ăn sáng cho nàng không.

2. Chương 1-2: Mở Đầu (2)

Trên đường mang theo hai thùng quần áo đã giặt sạch về, đôi tay nhỏ đầy vết chai của nàng, không ngừng cọ xát vào thùng gỗ, nhưng nàng cũng không dám chậm trễ thời gian, chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng từng cơn đau từ vết thương truyền đến, đến lúc này nàng gần như không chịu nổi sức nặng của hai thùng gỗ, tập tễnh đi về phía trước.

Nàng đi đến cửa nhà, phát hiện trên bàn trong phòng chỉ còn dư lại cặn bát chờ nàng về dọn dẹp.

Nàng mở mắt nhìn bàn bát bẩn trước mặt, trong lòng biết hôm nay lại phải chịu đói đến giữa trưa, thân hình nhỏ bé và yếu ớt đột nhiên truyền đến một trận đau nhức cùng vô lực, nàng chệnh vênh ngã nhào trên đất, cũng làm đổ thùng quần áo...

Nữ hài nhất thời sợ tới mức trợn mắt lớn... Nguy rồi!

Quần áo vừa mới giặt xong, tất cả đều vì nàng không cẩn thận mà rơi xuống đất, nàng vội vàng muốn thu dọn quần áo, hồn nhiên không chút để ý tới mẫu thân đã đứng bên cạnh.

Nàng ta thô lỗ khéo nữ tử ngã nhào trên đất, hung ác mở miệng mắng: “Người đứa nhỏ đáng chết này! Nhìn xem người đã làm cái gì!”

Nữ hài bị đau kinh hô một tiếng, cánh tay gầy gò bị mẫu thân dùng sức giữ chặt, nàng chỉ có thể nén nước mắt lắc đầu.

“Kêu người đi giặt quần áo người liền không vui, còn cố ý làm bẩn quần áo đã giặt. Có phải người muốn ta nổi giận phải không! Phải không?”

Mẫu thân hung ác lên án, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử trắng bệch, tất cả uất ức, ủy khuất, xót xa đều hiện lên mặt.

“Không phải! Con không cố ý!” Nữ hài từ trước đến nay đều nhu thuận giờ lại nổi lên dũng khí cãi lại.

Thái độ của nữ hài này, không thể nghĩ ngờ chính là muốn đổ thêm dầu vào lửa.

“Được lắm! Ta mới mắng người hai câu, người liền cãi lại.” Nàng ta vén tay áo lên, cầm lấy chổi tre bên cạnh, không phân biệt đúng sai đánh tới trên người nữ hài.

Từng nhát từng nhát vô tình đánh xuống, nữ hài đau đến cuộn người lại trên mặt đất, nàng quật cường không khóc lóc cũng như cầu xin mẫu thân tha thứ, bởi vì nàng tự nhận mình không làm gì sai, nàng không đáng bị nhận trách phạt không hợp lý này.

Một tay mẫu thân kéo nữ hài cuộn người trên mặt đất, kéo nàng ra ngoài cửa.

“Trừ phi người nhận sau, nếu không hôm nay người đừng nghĩ đến chuyện vào nhà!”

Nữ hài quật cường không chịu mở miệng, mẫu thân tức giận không liếc nàng một cái, đóng cửa lại.

Đau đớn trên người, khiến nữ hài không ngừng rơi lệ, từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, cũng không làm trôi đi được thương tâm của nàng.

Nàng lắc lắc đầu, thật sự không rõ, vì sao mình lại phải chịu loại đãi ngộ không công bằng này, mẫu thân nàng sủng bọc đệ đệ lên trời, có đồ gì tốt cũng đều cho bọn họ, giao hết mọi chuyện nặng nhọc trong nhà cho một mình nàng làm.

Nàng thất thủ đi đến khu rừng gần đó, ngồi ở dưới một cây đại thụ khốc.

Nàng kiêu căng không nghĩ xin lỗi, tuy rằng ngoài trời rét lạnh, nhưng nàng vẫn chịu đựng cái rét bên ngoài, cuộn thân mình nhỏ nhỏ lại, khóc lóc cảm nhận ủy khuất của bản thân.

Không biết ngồi như vậy bao lâu, khí trời vốn trong bây giờ mây đen lại đầy bầu trời, nàng biết tuyết sắp rơi...

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay rơi xuống, chỉ có một mình nàng đứng ở ngoài.

Cây cổ thụ héo rũ không ngăn nổi bông tuyết đang ào ào rơi xuống, nàng ngồi ở dưới tàng cây không nhúc nhích khiến cho những bông tuyết lạnh như băng rơi ở trên người.

Đã từng, nàng hình như cũng cảm giác được sự ấm áp của mẫu thân, nhưng đó là chuyện đã rất lâu rồi, khi hai người đệ đệ của nàng còn chưa được sinh ra, trong trí nhớ của nàng hình như có đôi tay ấm áp, luôn mềm nhẹ bảo hộ nàng, chiều cổ nàng, dịu dàng gọi tên của nàng - - Tiểu Ngõa, Tiểu Ngõa...

Nàng thật sự rất nhớ đôi tay ấm áp kia, thật sự thật sự rất nhớ...

Nước mắt trong suốt lại rơi xuống, nàng vẫn cuộn thân mình ngồi ở dưới tàng cây như cũ, từng bông tuyết rơi xuống bay tán loạn, nàng cảm giác thế giới này rất lạnh, rất lạnh...

Nàng tại lúc nàng sắp mất đi ý thức, một thân hình cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng - -

Nam tử toàn thân mặc bạch y trắng như tuyết, tóc đen thật dài búi ở sau ót, một hai sợi tóc đen rơi xuống bay bay trong gió, lộ ra vẻ ngông cuồng ngay thẳng không kiềm chế được, mà hắn đang không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng.

Về mặt của hắn lãnh khốc giống như hàn băng, nhưng hắn cũng là người nàng thấy đẹp mà nàng từng gặp qua, hắn giống như một vị thần, đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng, hắn là ai vậy?

Bạch y nam tử lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ hài, môi mỏng thần nhiên nói: “Muốn đi cùng ta không!”

Nữ hài lạnh không nói ra lời, suy nghĩ một chút, khê gật đầu, có lẽ là đồng ý...

Hắn biết nàng đáp ứng rồi.

Hắn khom thân người cao lớn xuống, ôm lấy tiểu cô nương bị tuyết làm cho đông cứng.

Bông tuyết không ngừng rơi xuống mảnh đất này, bóng dáng nữ hài bé bỏng biến mất dưới tàng cây, từ đó không ai gặp lại bóng dáng nữ hài...

3. Chương 1-3

Ngồi bên ngoài khoang thuyền đang ở ngoài biển, nữ hài tử nhìn Hàn Băng thúc thúc vẫn không nói gì.

Mấy ngày nay từ lúc đi theo hắn, Hàn Băng thúc thúc vẫn luôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, ít nói chuyện phiếm với nàng, ngay cả cái tên Hàn Băng này cũng là nàng nghe người khác gọi hắn, lúc đó nàng mới biết được tên của hắn là Hàn Băng.

“Hàn Băng thúc thúc, chúng ta đi đâu đây?” Nữ hài tử ngốc nghếch hỏi.

Hiển nhiên Hàn Băng không thích cách xưng hô này, hắn không vui nhú mày nhìn tiểu hài tử.

Hắn cảnh cáo như đang ra lệnh cho nàng: “Đi Hàn Băng đảo, nhưng ngươi không thể gọi ta là Hàn Băng thúc thúc, sau này chỉ có thể gọi ta là Hàn Băng có biết không?” Tuy lớn hơn nàng mười lăm tuổi nhưng hắn không thích nàng gọi hắn là Hàn Băng thúc thúc.

Nàng là do hắn cứu được từ trong gió tuyết, lúc ấy nếu không phải hắn mang nàng rời khỏi gió tuyết, nhìn thân thể gầy yếu của nàng đã sớm chết cồng ở trong tuyết rồi.

“Vâng.”

Nữ hài tử không dám làm trái lời Hàn Băng, nàng nhu thuận gật đầu, sau đó yên lặng ngồi một bên, không dám hỏi linh tinh gì nữa, để tránh tự dưng làm cho hắn tức giận.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy người lạnh lùng như thế, chẳng những chưa được thấy hắn cười, ngay cả lúc nói chuyện, cũng chỉ là gương mặt tuần tú lạnh như băng.

Hàn Băng chăm chú nhìn nữ hài tử nhu thuận, mang nàng từ trong gió tuyết đi ra, hắn còn chưa biết tên nàng.

“Ngươi tên gì? Có biết viết hay không?”

“Ta... Ta không biết viết tên mình.” Nữ hài tử lắc đầu, nàng không biết nổi một chữ cái, đừng nói là viết tên mình. ” Ta chỉ biết mẫu thân gọi ta là Ngõa.

” Tiểu Ngõa ?

Hàn Băng thực sự không thích cái tên này, đôi lông mày anh tuấn nhăn cực lợi hại.

” Về sau không cần dùng cái tên này nữa, ngươi gọi là ‘Ngưng Tuyết ’ đi. Sau này ở lại trên Hàn Băng đảo ngươi cũng chỉ có thể dùng tên này để ở lại trên đó, không có sự chấp thuận của ta, ngươi không thể tự tiện rời đảo. ”

Mệnh lệnh độc tài không cho phép nữ hài tử không nghe lời.

” Ừm, ta biết rõ. ” Tuy nữ hài tử có chút không hiểu tại sao Hàn Băng lại hạn chế nàng nhưng nàng vẫn gật đầu đồng ý.

” Ngưng Tuyết... ” Thì thào nhớ kỹ cái tên xa lạ này, nữ hài tử nhớ kỹ cái tên này trong lòng, mãi mãi không quên.

#

Hoa vừa nở rộ, những cây mận, đào xanh tươi.

Hoa hồng từng đóa nở rộ, tuy đảo này là Hàn Băng đảo, nhưng bốn mùa đều như mùa xuân, khí hậu ấm áp.

Con thuyền đỗ vị trí thích hợp tại bến đỗ ở Hàn Băng đảo, tất cả các con thuyền muốn đi vào đảo đều phải dừng lại ở chỗ này. Lúc này người trên đảo đều biết Hàn đảo chủ quay về đảo cho nên lúc con thuyền chở Hàn Băng cập bến, người trên đảo ddaxd sớm xếp hàng chỉnh tề để nghênh đón.

” Cung nghênh Hàn đảo chủ. ”

Tiếng hô đầy cung kính vang lên làm cho Ngưng Tuyết đi theo sau Hàn Băng bị dọa chổ nhảy dựng. Nàng mở to hai mắt, sợ hãi nhìn sự phô trương uy phong, nhưng bước chân không dám ngừng lại, nàng nhắm mắt đi theo Hàn Băng đi vào ngôi nhà phía trước.

Oa ! Căn phòng thật là lớn ! Trong lòng Ngưng Tuyết thâm kêu, nàng sinh ra trong gia đình nghèo khó chưa từng thấy qua nhà nào lớn như vậy, tuy mấy ngày nay Hàn Băng mang nàng đi qua mấy thành trấn nhưng không có một tòa nhà nào so được với tòa nhà trước mắt này.

Ngôi nhà màu đỏ là kiến trúc lớn nhất ở trên Hàn Băng đảo. Lúc trước khi muốn xây dựng tòa trạch viện này, Hàn Băng đặc biệt phái người đến Trung Nguyên mua vật liệu xây dựng thượng đẳng, trong vòng hai năm mới tạo ra trang viên hoàn chỉnh này, kiến trúc này to lớn tráng lệ, không gian đình đài tinh xảo, lầu các cũng không thua kém các tòa nhà ở Giang Nam.

Kiến trúc chính của tòa nhà là đại sảnh Hàn viện, bên trái Hàn viện là ‘Nhật Triều lâu ’ nơi Hàn Băng thường ở lại, bên phải là phòng ngủ của Hàn Băng ” Dạ Tịch lâu ”. Hai bên Hàn viện còn có nhiều phòng lớn nhỏ khác nhau, phòng lớn là phòng dành cho khách khứa ở lại, còn lại là phòng của hạ nhân.

Hàn Băng đư Ngưng Tuyết đi qua tiền viện, đi tới đại sảnh Hàn viện, nghênh đón là lão giả tên Hạ Triều chừng 50 tuổi, râu dài nhìn hết sức nhanh nhẹn cùng với thiếu niên Dạ Đông chừng 16, 17 tuổi, hai người cung kính hành lễ với Hàn Băng. Dạ Đông trẻ tuổi giống như Hàn Băng không thích nói nhiều nhưng không thể khinh thường năng lực, hấn phụ trách thống lĩnh tất cả thủ vệ của Hàn Băng, mà Hạ Triều phụ trách toàn bộ chuyện lớn nhỏ của trong nhà, mọi người đều gọi hấn là Hạ tổng quản.

Hàn Băng gật đầu với hai người, hỏi : ” Mọi người trên đảo đều khỏe chứ ? ”

” Mọi người trên đảo đều khỏe, không có chuyện gì lớn, đã phân phó cho đầu bếp nấu nhiều món ăn ngon, đang chờ Đảo chủ tới dùng. ” Hạ Triều ở bên cạnh trả lời, một bên đánh giá tiểu cô nương xinh đẹp ở phía sau đảo chủ, hấn có chút kinh ngạc khi đảo chủ tự mình mang một tiểu cô nương về đảo, cũng không dám trực tiếp hỏi vấn đề trong lòng.

Dạ Đông không thấy hứng thú liếc nhìn tiểu cô nương một cái, hấn mặc kệ đảo chủ mang tiểu cô nương thế nào trở về, hấn chỉ phụ trách tốt công việc thủ vệ của mình là được.

” Không vội, ta đi về Nhật Triều lâu một chuyến. ” Hàn Băng quay đầu nhìn Ngưng Tuyết một cái, lại quay đầu nói với Hạ Triều : ” Người đàn xếp cho Ngưng Tuyết trước đi. ”

” Cái này... muốn an trí ở chỗ nào đây ? ” Hạ Triều nơm nớp lo sợ hỏi, sợ chính mình an bài không tốt sẽ làm đảo chủ tức giận.

” Lâm Tịch tiểu trúc, đàn xếp xong người đến Nhật Triều lâu. ”

” Vâng, thuộc hạ đã biết. ”

“Đây là Lâm Tịch tiểu trúc, sau này người sẽ ở lại nơi này.”

Hạ Triều lại đưa Ngưng Tuyết đi tới một hành lang ở phía xa, đi tới Dạ Tịch lâu bên cạnh Lâm Tịch tiểu trúc. Lâm Tịch tiểu trúc này có diện tích không lớn nhưng có mấy cây Nguyệt Tê đang nở hết sức xinh đẹp, không biết có bao nhiêu nhân sĩ yêu hoa cam lòng dâng đồng ngân lượng để mong có được một gốc.

Đương nhiên Ngưng Tuyết không biết đến giá trị của mấy cây hoa Nguyệt Tê này, tuy nàng thích nơi này nhưng vì hoàn cảnh xa lạ mà cảm thấy bất an.

Cử chỉ lo lắng bất an này của Ngưng Tuyết không thoát khỏi ánh mắt nhanh nhạy của Hạ Triều. Hấn hiền lành mỉm cười với Ngưng Tuyết để giảm bớt sự bất an trong lòng nàng : ” Tiểu thư Ngưng Tuyết, người

trên Hàn Băng đảo rất dễ ở chung, người ở nơi này có thể yên tâm, nếu có chuyện gì đều có thể nói cho ta biết. ”

Bị người ta nhìn ra tâm tư, Ngưng Tuyết có chút xấu hổ giải thích: “Không phải, ta không có ý đó. Chỉ là một mình ta ở lại nơi lớn như vậy, còn khu vườn xinh đẹp, ách... có thể phiền toái cho các người hay không ? Ta không ngại phải ngủ trong phòng nhỏ, không bằng để cho ta ở cùng người khác khác thì tốt rồi. ”

” Cái này tuyệt đối không được, tiểu thư Ngưng Tuyết sao có thể ở chung cùng với hạ nhân. ” Hạ Triều khấn trương nói. ” Đảo chủ phân phó người ở Lâm tịch tiểu trúc, ta không thể không nghe theo, nếu ta để người ở cùng với hạ nhân, đảo chủ sẽ trách phạt ta. ”

Đột nhiên trong đầu Hạ Triều nghĩ đến một người.

Đúng rồi ! Phái nàng tới là được, dù sao tiểu nha đầu kia chân tay không cẩn thận, so với việc để nàng cả ngày phá hoại ở phòng bếp không bằng để cho nàng tới cùng với tiểu thư Ngưng Tuyết, dù sao các nàng đều là tiểu hài tử, hai người nhất định sẽ là bằng hữu tốt.

Hạ Triều nhanh chóng đề nghị với Ngưng Tuyết : ” Nếu tiểu thư Ngưng Tuyết sợ hãi, ta phái một tiểu nữ tỳ đến làm bạn với người, tuổi của nàng và người không khác nhau lắm, hai người sẽ ở với nhau rất tốt. ”

4. Chương 1-4

” Không được, không được, thân phận của ta hèn mọn, làm sao có thể để người khác tới hầu hạ? ” Ngưng Tuyết xua tay từ chối, ” Chuyện gì ta cùng làm rồi, có thể tự chăm sóc cho bản thân. ” Nàng biết Hàn Băng để cho nàng ở chỗ thoải mái như vậy, nàng cảm động rơi nước mắt làm sao có thể yên tâm để người khác tới hầu hạ.

” Tiểu thư Ngưng Tuyết ngàn vạn lần đừng suy nghĩ như vậy, đảo chủ không phân phó ta bảo người làm hạ nhân, người không phải lên đảo để làm hạ nhân, để tỳ nữ hầu hạ người là việc nên làm. ” Vừa gặp mặt, từ tận đáy lòng Hạ Triều đã thích tiểu hài tử làm người khác yêu thương này, những tiểu hài tử bằng tuổi nàng giống như nàng lại không có nhiều.

Lúc Hạ Triều nói chuyện với Ngưng Tuyết thì có một bóng dáng bé nhỏ lén lút ló đầu ngoài cửa vào, Hạ Triều đương nhiên nhìn thấy, dù không nhìn trực tiếp hẳn cũng biết người nọ là ai, nhanh chóng chạy tới cửa túm lấy bím tóc tiểu nữ tử.

” Ôi, đừng kéo ta thô lỗ như vậy, thật là khó chịu, mau thả ta xuống. ”

Nữ hài tử cau mày kêu lên, quơ quơ tay chân ngăn ngừa nhưng Hạ Triều vẫn túm lấy nàng xách lên không trung lên cũng không lên mà xuống cũng không xuống được.

” Lạc nhi, người lén lút ngoài cửa làm cái gì ? Ở phòng bếp không có chuyện gì cho người sao ? Nếu không làm xong việc mà chạy tới đây chời cẩn thận sau này ta không để cho Lý ma ma ở phòng bếp chăm sóc người nữa. ” Hạ Triều răn dạy giống như cảnh cáo Lạc nhi sau đó mới thả nàng xuống.

Lạc nhi bị xách cũng không dễ chịu gì, nàng xoa xoa cái cổ đau đớn, “Phòng bếp làm gì có chuyện cho ta làm. Người quên hôm nay đầu bếp phải chuẩn bị yến tiệc tiếp đón đảo chủ cho nên người đặc biệt phân phó không ai được phép cho ta bước vào phòng bếp. ” Nàng nghịch ngợm thanh minh, hai mắt lóe lên sự bướng bỉnh, gương mặt nhỏ nhắn luôn làm cho người khác chết không đền mạng nở nụ cười ngọt ngào.

Cũng vì nàng thường hay làm nũng với Hạ Triều cho nên thường gọi là Hạ gia gia, Hạ gia gia, bởi vì nàng mới bị bán tới đảo hơn hai tháng, lại làm cho Hạ Triều cảm thấy vui vẻ nhưng là một trong những người làm người trên đảo cảm thấy đau đầu nhất.

” Người nha ! Đúng là quỷ tinh linh. ” Hạ Triều hết cách với nàng, cũng biết nàng nói thật.

” Hạ gia gia, tiểu hài tử này là ai ? ” Lạc nhi đưa tay chỉ vào nữ hài tử trong phòng, bộ dáng nàng ấy thật tốt, còn có gương mặt trái xoan nàng hâm mộ nhất. Dáng vẻ không giống như nàng, khuôn mặt tròn tròn béo béo, có chút khó coi.

Hạ Triều gõ vào đầu Lạc nhi một cái, “Không biết lễ phép! Tiểu thư Ngưng Tuyết là khách đảo chủ mang về, sau này người không cần ở phòng bếp hỗ trợ, công việc sau này của người là phụ trách chăm sóc tiểu thư Ngưng Tuyết.”

“Sao! Thật tốt quá!” Lạc nhi chạy nhảy tới trước mặt Ngưng Tuyết, hưng phấn ôm lấy Ngưng Tuyết, sau đó lập tức buông tay, quỳ củ nói với Ngưng Tuyết: “Xin chào, ta gọi là Lạc nhi, nữa năm nữa vừa tròn chín tuổi, người thì sao?” Nàng cười tí mắt nhìn Ngưng Tuyết, nhiệt tình cầm lấy tay nàng.

“Xin chào, ta là Ngưng Tuyết, đã chín tuổi rồi.” Ngưng Tuyết vừa nói vừa mỉm cười, trong lúc không để ý, tâm trạng vốn khấn trương đã không còn nữa.

Ngưng Tuyết và Lạc nhi là hai nữ hài tử xấp xỉ nhau, lập tức trở thành người bạn hợp ý.

#

Ầm... ầm.. từng tiếng sóng xuyên qua khung cửa sổ truyền vào trong phòng, tuy đã tối muộn nhưng Ngưng Tuyết vẫn mở to hai mắt, không có chút buồn ngủ nào. Dù sao đây cũng là buổi tối thứ nhất nàng ở trên đảo, khó tránh khỏi việc bị mất ngủ.

Lạc nhi ở cùng Ngưng Tuyết thấy thế vội vàng hỏi: “Tiểu thư, có phải người không ngủ được hay không?”

“Ừ, có chút, nhưng không có gì quan trọng, nếu mệt mỏi thì người ngủ trước đi.”

“Ta mới không mệt.” Lạc nhi cực kì có tinh thần, “Nhưng mà ta có biện pháp.” Nàng từ trên giường ngồi dậy, kéo y phục lên.

“Đợi một chút, người muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là đi tìm Hạ gia gia kể chuyện cho chúng ta nghe, chuyện ông ấy kể là tuyệt nhất, đặc sắc nhất, nếu người nghe qua một lần tuyệt đối sẽ muốn nghe lần thứ hai.”

Ngưng Tuyết không kịp gọi Lạc nhi lại, Lạc nhi gấp gáp đã sớm như làn khói chạy ra khỏi phòng.

Chỉ lát sau, không biết Lạc nhi dùng phương pháp gì, kéo Hạ Triều không cam tâm tình nguyện đi tới Lâm Tịch tiểu trúc.

“Hạ gia gia, người đã tới, nhất định phải kể chuyện cho chúng ta nghe, Lạc nhi thích nhất là nghe người kể chuyện.”

“Được, được, người không cần lại kéo ta.” Hạ Triều bị Lạc nhi làm phiền không chịu được, hấn buông tay Lạc nhi ra, tự mình ngồi xuống ghế.

Vừa rồi đảo chủ ở Nhật triều lâu phân phó hấn, sau đó lại đến Tàng Tuyết viên pử phí sau Dạ Tịch lâu, hấn về trong lâu làm việc của mình, vừa mới xắn tay không nghĩ Lạc nhi cái quỷ tinh linh này muốn hấn tới Lâm tịch tiểu trúc kể chuyện xưa. Haiz. Hấn đường đường là quản gia của Hàn Băng đảo lại phải kể chuyện xưa cho hai đứa trẻ nghe, muốn trách thì trách hấn vẫn luôn thương yêu hai tiểu hài tuwrnafy, hiện tại nửa đêm còn phải làm “Bà vú”

“Hạ gia gia, hôm nay người kể chuyện xưa gì cho chúng ta nghe?” Lạc nhi nhảy nhót lôi kéo Ngưng Tuyết ngồi trên giường nghe Hạ gia gia kể chuyện, đây là chuyện khiến nàng vui nhất.

“Ta sẽ kể tới chuyện thú vị xảy ra ở thời Tam quốc, không biết tiểu thư Ngưng Tuyết có cảm thấy hứng thú không?”

“Ta chưa từng nghe qua chuyện xưa người kể, Hạ tổng quản cứ nói, ta thích nghe.”

“Được, vậy ta kể đây.” Hạ Triều bắt đầu kể chuyện xưa cho hai tiểu hài tử, nửa đêm ở Lâm Tịch tiểu trúc, ba người già trẻ hi hi ha ha cười hết sức náo nhiệt, ban đêm yên tĩnh càng làm cho không khí thêm vui vẻ.

Sáu năm sau

Ngoài xa nước biển đều một màu xanh thẳm, trời xanh không một đám mây.

Ngưng Tuyết đứng ở vị trí cao bên bờ biển, một mình nhìn mặt biển ở phía chân trời xa xa.

Mỗi lần Hàn Băng đi ra ngoài 5,6 tháng mới quay về đảo mà hần chỉ ở trên đảo mười ngày sau đó lại rời khỏi Hàn Băng đảo, chưa bao giờ ngừng lại.

“Hần... hôm nay có trở lại hay không?” Trong lòng Ngưng Tuyết có chút mất mát, những lời này vừa tự hỏi cũng là tự trả lời.

Nàng đeo một cây trâm, trong mùa đông giá rét làm bật lên gương mặt đại mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc, nhưng đôi hàng lông mày nhíu lại, giống như nói rõ trong lòng nàng đang phiền muộn và không vui.

Sáu năm trước Hàn Băng mang nàng rời khỏi vùng gió tuyết phương Bắc, nàng cứ mờ mịt đi theo hần tới Hàn Băng đảo thần bí trong mắt người đời. Hàn Băng cho nàng sống cuộc sống mới khác xa với trước kia, có nô tì sai bảo, cơm áo không lo, còn để cho nàng học võ công và đọc sách viết chữ.

Lúc mới đến, nàng vui vẻ vì không cần sống cuộc sống khổ sở như lúc xưa, hơn nữa còn có Hạ gia gia yêu thương nàng, có Lạc nhi vui vẻ bầu bạn với nàng, ngoại trừ thái độ Hàn Băng đối với nàng, luôn lạnh nhạt như vẻ mặt bên ngoài của hần. Nhưng mà nàng không cần, bởi vì có thể thoát khỏi người mẫu thân không yêu thương nàng là chuyện tốt nhất cả đời này.

Nhưng mà ở lâu trên đảo nàng cảm thấy nhạt nhẽo thiếu thiếu gì đó, nàng không yên tâm bắt đầu suy nghĩ muốn rời đảo, nghĩ muốn nhìn thế giới bên ngoài, cũng muốn trở về gặp người mẫu thân đã từ biệt.

“Mẫu thân sau khi có đệ đệ liền không yêu thương ta nữa nhưng ta vẫn rất nhớ bọn họ.” Nàng đang nhớ tới người thân ở phương Bắc.

Nàng không biết hiện tại bọn họ có tốt hay không? Có phải vẫn khổ sở như trước lúc nàng rời đi hay không?

Nhớ rõ lần trước lúc Hàn Băng về, nàng lấy hết dũng khí mở miệng, nhắc tới chuyện sẽ rời đảo.

Hàn Băng vẫn lạnh nhạt như cũ nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn vẫn như sáu năm trước khi mới gặp nhau, trong trẻo mà lạnh lùng, hần không trả lời nàng điều gì nhưng ánh mắt sắc bén làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, hần muốn cho nàng biết nàng đã vượt qua giới hạn được cho phép.

Giống như bên ngoài đang nói, hần cho nàng cuộc sống hậu đãi như vậy, vì sao nàng còn tham lam muốn xem thế giới bên ngoài.

Hàn Băng im lặng không nói gì, đánh mất ý nghĩ cuarnangf, nàng đành phải tiếp tục cuộc sống hần đã an bài tốt cho nàng, một nơi do hần lựa chọn, sống cuộc sống cô đơn.

Nói thật ra, tới Hàn Băng đảo lâu như vậy nàng vẫn không biết nhiều về Hàn Băng. Chẳng những vì hần và nàng cách nhau mười lăm tuổi, tuổi hai người cách xa nhau, mà thời gian hai người ở chung quá ít, dù nàng nghĩ muốn xua đi sự lạnh lùng của hần cũng không thể.

Tất cả mọi thứ về Hàn Băng đều rất thần bí, cũng như dùng một chiếc khăn che mặt tạo nên sự thần bí cho Hàn Băng đảo.

Ngưng Tuyết ngẩng đầu, lại nhìn chân trời phía xa, vẫn như cũ không thấy có con thuyền nào. Mỗi ngày tới nhìn bờ biển, đã trở thành thói quen trong cuộc sống của nàng.

“Xem ra hôm nay hần không trở lại.” Buông tha chờ đợi, Ngưng Tuyết rời khỏi bờ biển.

Sau khi Ngưng Tuyết rời khỏi bờ biển, liền trở về chỗ ở - Tàng Tuyết Viên (hần là Tàng Tuyết – nghe như kim ốc tàng kiều hén cả nhà ^_^), đây là nơi sáu năm trước Hạ quân gia sai người đẩy nhanh tốc độ xây dựng, Tàng Tuyết Viên lớn như vậy chỉ có một mình nàng ở, làm cho Ngưng Tuyết vốn sợ cô đơn càng cảm thấy tịch mịch và nhàm chán. Hơn nữa lúc Hàn Băng từ trung nguyên trở lại, phần lớn hần đều ở một là Nhật Triều các, hai là Dạ Tịch lâu, cho nên cơ hội nàng nhìn thấy hần ít đến thương cảm.

Ngưng Tuyết từ từ trở về Tàng Tuyết Viên liền gặp tỷ nữ Lạc nhi của nàng đang rảnh rỗi ngồi trong sảnh ăn điểm tâm ở trên bàn, nhàm chán chơi bím tóc hai bên vai chờ nàng trở về.

Vừa thấy Ngưng Tuyết trở về, Lạc nhi mỉm cười ngọt ngào lộ ra hai lúm đồng tiền bên má, bộ dáng đáng yêu như một đứa trẻ.

“Tiểu thư tốt của ta, người đã trở lại, ta thật sợ người không trở lại đây, thuốc bổ trên bàn đã nguội lạnh, đến lúc đó uống càng đắng.”

“Lại là thuốc bổ, ta không uống có được không?” Ngưng Tuyết nhú mày, không biết vì sao nàng chỉ sợ uống thuốc, nhưng Hàn Băng quy định mỗi ngày phải uống thuốc bổ.

Lạc nhi đứng lên bưng bát thuốc còn nóng lên, giống như bà quản gia nhắc đi nhắc lại: “Không thể không uống, đây là đảo chủ phân phó việc hàng ngày của ta, mỗi ngày người phải uống một chén thuốc bổ, ta mới có thể báo cáo kết quả công việc, nếu không thì đảo chủ không ở trên đảo không biết người có lười biếng không uống thuốc hay không như chỗ Hạ gia gia ta đã nói qua.”

“Thân thể ta khỏe mạnh như vậy cũng không có bệnh gì, dù là thuốc bổ nhưng ta cũng không thích, để ta nghỉ ngơi một ngày là tốt rồi.”

“Không được, người phải uống hết, nếu không sẽ bị đảo chủ trách mắng, không cần lời ta xuống nước nha.”

“Haix, xem như người lợi hại.” Ngưng Tuyết sợ nhất lúc Lạc nhi trở nên lạnh lùng, lạnh lùng thì sẽ không mắng nàng mà chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn nàng chằm chằm đủ làm cho nàng khó chịu.

Miễn cưỡng tiếp nhận chén thuốc trong tay Lạc nhi, Ngưng Tuyết cau mày, nàng sợ nhất là uống thuốc bổ hàm từ óc. (óc heo ý cả nhà, ai ăn chưa, nhìn thấy sợ ời...)

Lạc nhi thỏa mãn nhìn Ngưng Tuyết uống xong thuốc bổ, nàng tò mò hỏi: “Nghe Hạ gia gia nói hôm nay đảo chủ và Dạ Đông sẽ về, không biết có phải hay không?” Cho tới bây giờ kể từ khi lên đảo, người luôn đi cùng đảo chủ khắp nơi cũng chỉ có Dạ Đông.

“Ta không biết.” Ngưng Tuyết cũng không xác định, nàng mới tới bờ biển nhìn qua nhưng không thấy có con thuyền nào, nếu Hạ gia gia nói đêm nay Hàn Băng trở về có lẽ không sai.

“Vâng.” Lạc nhi thấy Dạ Đông về nên có chút thất vọng, nhưng nàng chợt đỏ mặt giải thích: “Ách... Ta nói, không thấy đảo chủ thật thất vọng.”

“Người nha, luôn nhớ cái đầu đầu, nhớ lại bộ tâm pháp tối qua ta dạy cho người, nếu không cả đời người cũng không học được võ công.”

Trong lòng Lạc nhi thầm kêu hồng bét, vì có ý tốt mà quên tiểu thư nói muốn dạy nàng tâm pháp, tối qua nàng chỉ nhớ đến chuyện Dạ Đông về.

“Tiểu thư, người không phải không biết muốn Lạc nhi ta nhớ chữ cái thì ta đọc nhanh như gió đấy.” Nàng có chút chột dạ giải thích: “Nhưng mà... Muốn ta nhớ võ công tâm pháp khó này, ta không có cách nào.”

“Thật không chịu nổi người, đến lúc ta dạy võ công tâm pháp cho người, người không nhớ võ công tâm pháp là cái gì còn muốn học võ công như thế nào đây.”

“Tiểu thư, lần sau Lạc nhi không dám nữa, người không nên không dạy ta võ công.” Lạc nhi cực kì hâm mộ người có võ công, nhớ lần trước lúc đảo chủ về đảo, nàng thấy đảo chủ và Dạ Đông thi triển công phu, nàng sùng bái muốn chết, bởi vì một người đơn thuần như nàng cũng nhìn thấy đảo chủ cực kì thích Tiểu thư Ngưng Tuyết.

Đáng tiếc hai người này như thiếu thiếu điều gì, chẳng những thời gian ở chung rất ít mà cũng chưa từng nghe tiểu thư nói thích hay yêu đảo chủ. Tiểu thư Ngưng Tuyết bị động cũng làm cho người nô tì như nàng lo lắng không thôi.

“Lạc nhi, nếu người không suy nghĩ linh tình thì ta sẽ cân nhắc.” Người luyện công kị nhất là không chuyên tâm, chỉ nhìn Lạc nhi luôn mơ hồ còn muốn nói luyện công, nàng sẽ lo lắng thay nàng ta.

“người yên tâm, Lạc nhi sẽ chuyên tâm.”

“Thuốc bổ này ta đã uống xong, người cất đi, ta muốn vận công.”

Mỗi lần uống xong thuốc bổ nàng phải vắn khí để hấp thu hết thuốc bổ nỳ, đây cũng là do Hàn Băng quy định phải làm hàng này, nên không thể lười biếng dù chỉ một chút.

“Vâng.” Lạc nhi nhanh chóng thu thập chén thuốc rồi rời khỏi gian phòng.

Làm sao Ngưng Tuyết không biết Lạc nhi thầm thích Dạ Đông, nàng đã ở cùng Lạc nhi nhiều năm, biết trong lòng nàng ta thích ai, nàng cũng hâm mộ vì nàng ngay cả đối tượng yêu thích cũng không có.

Đối với nàng mà nói, Hàn Băng vẫn là ân nhân sáu năm trước cứu nàng từ trong gió tuyết.

Ở trong cảm nhận của nàng, Hàn Băng giống như trưởng bối, nàng và hắn kém nhau mười lăm tuổi, mặc kệ nàng có trưởng thành hay không thì nàng vẫn đối đãi với hắn như thúc thúc. (Chời ôi, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình rồi, chúc mừng Hàn Băng mặt lạnh nha, kaka)

Ngưng Tuyết đối với tương lai của mình vẫn mê man, nàng không thể rời khỏi Hàn Băng đảo, rốt cuộc khi nào mới có thể gặp được ý chung nhân của nàng? Mà tư vị khi yêu say đắm là như thế nào? Nàng rất tò mò, cũng cực kì muốn biết, đáng tiếc bị vây trên đảo, chỉ sợ không có cơ hội để thử rồi.

5. Chương 2-1

Hàn Băng đứng ở mũi thuyền, nhìn biển rộng trước mắt.

Trước nay hắn vẫn luôn bình tĩnh, nhưng biểu cảm lúc này lại có chút phức tạp.

Đã qua sáu năm, tiểu cô nương hắn mang về hiện tại đã trưởng thành, mỗi lúc hắn nhìn thấy Ngưng Tuyết càng ngày càng mỹ lệ, trong lòng có một cỗ kích thích, nghĩ muốn giữ lấy nàng vĩnh viễn.

Không ai biết được tâm tư của hắn, ai cũng không thể tưởng tượng được sáu năm này Hàn Băng dùng phương thức của chính mình làm cho Ngưng Tuyết chỉ thuộc về hắn, vĩnh viễn không chống được cảnh làm nữ nhân của hắn.

Nhưng hắn không tìm hiểu cách nghĩ của Ngưng Tuyết về hắn, sáu năm trước hắn không cho nàng gọi hắn là Hàn Băng thúc thúc bởi vì hắn muốn nàng trở thành thê tử của hắn.

Đương nhiên, dù nàng nguyện ý hay không hắn cũng không cho nàng làm trái quyết định của hắn.

“Ngưng Tuyết.” Nhớ kĩ cái tên xinh đẹp này, Hàn Băng chờ mong có thể gặp lại nàng.

Lúc hắn nhìn thấy Ngưng Tuyết, bóng người xinh đẹp yếu ớt ở trong gió tuyết hấp dẫn hắn, trong lòng hắn nảy ra kế hoạch. Hắn không sợ người khác cười hắn kì quái, ít nhất hắn muốn lấy người hắn thích.

Những năm gần đây, Hàn Băng vẫn không già đi, hắn vẫn luôn cố gắng tránh nàng, giữ khoảng cách với nàng, không muốn ấn tượng của nàng dành cho hắn dừng lại ở thân phận trưởng bối, hắn muốn nàng đối đãi với hắn nhưng phụ quân của mình, hắn tuyệt không cho phép nàng có cách nghĩ này, càng không cho phép nàng yêu nam nhân khác.

Vì không cho nàng tiếp xúc nhiều với nam nhân khác, hắn quy định nàng không thể rời đảo, không thể nói chuyện hoặc tiếp xúc quá nhiều với người khác ngoài người ở Tàng Tuyết viên, thậm chí lúc có người ngoài đảo hắn cũng không cho người khác nhìn thấy Ngưng Tuyết.

Ngưng Tuyết là trân bảo trong lòng hắn, hắn muốn nàng cùng hắn cả đời.

Bất quá thân thể Ngưng Tuyết không tốt, từ nhỏ không được chăm sóc tốt, bởi vậy trong thân thể nàng tích lũy hàn độc nghiêm trọng, nếu không được điều dưỡng kĩ chỉ sợ không sống qua mười sáu tuổi.

Tuy nhiên Ngưng Tuyết không hề phát hiện, nhưng người tinh thông y thuật như Hàn Băng sẽ không để cho nàng chết sớm như vậy, đặc biệt mỗi lần hắn tới trung nguyên làm việc sẽ tìm kiếm được liệu xung quanh đó để loại bỏ hàn độc tích lũy trên người nàng.

Mỗi ngày Ngưng Tuyết uống xong thuốc bổ, là do hắn thiên tâm vạn khổ phối ra phương thuốc, hơn nữa hắn còn vắt các dược liệu trân quý nấu canh mà thành. Mấy năm uống thuốc, hàn độc trong cơ thể Ngưng Tuyết cũng được loại bỏ không khác là bao, chỉ cần một năm nữa, hắn có thể có được tân nương khỏe mạnh.

Nhớ đến dung nhan diễm lệ của Ngưng Tuyết, gương mặt lạnh lùng của Hàn Băng quét xuống nụ cười không dễ phát hiện, tiểu cô nương của hắn đã trưởng thành, hắn biết Ngưng Tuyết đã mười lăm tuổi, hắn khắc chế chính mình, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi một năm, lúc Ngưng Tuyết mười sáu tuổi, hắn sẽ nói cho nàng biết quyết định của hắn.

Biển lớn mù mịt, màn trời mênh mông.

Mỗi ngày bỏ câu trên đảo truyền đến tin tức ngắn gọn không đủ để thỏa mãn sự tưởng nhớ của hắn đối với Ngưng Tuyết.

Tâm trạng chờ mong, Hàn Băng đáp thuyền trở lại Hàn Băng đảo xa cách đã lâu.

#

“Tiểu thư, tiểu thư, đảo chủ trở lại.” Lạc nhi hô to gọi lớn xông về phía Tàng Tuyết viên, đúng là đảo chủ và Dạ Đông đã trở về, thật không uống phí nàng trông mong lâu như vậy, rốt cuộc có thể nhìn thấy Dạ Đông.

Trong phòng Ngưng Tuyết đang vận khí điều chỉnh nội tức, bị Lạc nhi đột nhiên quấy rầy khiến cho tinh thần bị phân tâm. Trong khoảng thời gian ngắn, lục phủ ngũ tạng của nàng như bị đảo lộn, cảm giác không thoải mái ập đến trong người nàng.

Lúc Lạc nhi vọt cao nhìn thấy sắc mặt Ngưng Tuyết trắng bệch, trời ạ! Nàng gây họa rồi.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, ta không cố ý.”

Cường chế cảm giác không thoải mái xuống, Ngưng Tuyết miễn cưỡng nở nụ cười: “Không có gì, người cũng không cố ý, là ta vận công không chuyên tâm, cũng không thể trách người.”

“Nhưng mà sắc mặt tiểu thư không tốt, lát nữa đảo chủ nhìn thấy nhất định sẽ lo lắng.”

Từ trước đến nay đảo chủ nổi danh nghiêm khắc, hại tiểu thư vận công bị đội ngược, nàng chết mười lần cũng không đủ đền tội.

“Ta nói rồi không sao, nếu Hàn Băng phát hiện sắc mặt ta không tốt, tự ta gánh vác trách nhiệm là được.”

“Tiểu thư, thật xin lỗi...” Từ trước tới nay Lạc nhi luôn cười vui vẻ này lại khóc lớn.

“Đừng khóc, không cần lại nói xin lỗi với ta, ta không muốn nghe đâu.”

Ngưng Tuyết đến trước gương trang điểm, nhìn sắc mặt của mình tái nhợt, nàng đành phải dùng phấn che đi, lại nói Hàn Băng đã lâu không nhìn thấy nàng, sẽ không chú ý sắc mặt nàng khác thường.

Quả nhiên, sau khi Ngưng Tuyết thay quần áo xong thì có hạ nhân thông báo đảo chủ cho gọi, mới nàng đến lầu hai của Nhật Triều lâu một chuyến.

Ngưng Tuyết đứng trước gương tỉ mỉ xem xét, cảm giác sắc mặt đã không khác trước là bao, lúc này mới đi tới Nhật Triều lâu.

Chỗ ở của Ngưng Tuyết là Tàng Tuyết viên là kiến trúc Hàn Băng xây cho nàng sau khi về đảo, nói ở phí sau Nhật Triều lâu và Dạ Tịch lâu, Nhật Triều lâu và Dạ Tịch lâu ngăn Tàng Tuyết viên và Hàn viện. Người bình thường muốn đến Tuyết viên hầu như không có khả năng, bởi vì Tàng Tuyết viên bị giấu phía sau Nhật Triều lâu và Dạ Tịch lâu, bảo hộ quá hoàn hảo, căn bản không có người ngoài nhìn tới.

Hiện tại, cho dù Ngưng Tuyết muốn đến Nhật Triều lâu cũng phải đi qua tiền viện.

Nàng ung dung tiêu sái đi qua Triều Nhật lâu, từ từ bước đến rừng đào, gió từ từ thổi qua, cánh hoa đào bay xuống mặt đất rơi trên người nàng.

Hàn Băng đứng ở bên song cửa sổ ở Nhật Triều lâu nhìn ra ngoài, lúc Ngưng Tuyết từ xa đi tới hắn liền nhận ra, thật ra chỉ dù chỉ là một bóng dáng nho nhỏ, hắn vẫn không quên được dung nhan mỹ lệ đã chạm sâu trong lòng hắn.

Nửa năm không thấy nàng càng lớn càng xinh đẹp hơn, nhìn nàng ở trong rừng đào giống như bông hoa đào đang nở, mê hoặc lòng người.

Chẳng qu, sắc mặt Ngưng Tuyết hình như không tốt, có chuyện gì sao? Có phải nàng không nghe theo hần nói phải uống thuốc và luyện công hay không?

Rất nhiều câu hỏi đặt ra, hần chờ lát nữa phải hỏi nghi vấn mới được.

Lúc này Ngưng Tuyết đã đi đến phía trước Nhật Triều lâu, tâm tình không bất an mà bước vào Nhật Triều lâu.

Đi tới trước căn phòng tầng hai, nàng đưa tay gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Âm thanh lạnh lùng từ bên trong truyền đến.

Ngưng Tuyết nghe theo lệnh của hần đi vào, nàng cố gắng cúi đầu thấp xuống, nhưng vẫn nhìn thoáng qua Hàn Băng, nhìn thấy người ngồi trong thư phòng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn nàng, làm cho nàng cảm thấy không hiểu sao lại tâm hoảng ý loạn, cho nên nàng càng phải cố gắng né tránh ánh mắt của hần.

Bóng dáng vẫn uy nghi cao lớn giống như trong trí nhớ, dáng vẻ Hàn Băng tuấn dật tiêu sái nhưng vẫn tỏa ra khí tức lạnh lùng, cũng là bộ dáng lãnh khốc nhưng mỗi lần nàng nhìn hần vẫn không tránh được cảm giác sợ hãi muốn chùn bước.

“Lâu rồi không gặp, tại sao không thể để cho ta nhìn một chút? Có phải có chuyện gì sợ hãi hay không?”

“Không, không có.” Ngưng Tuyết lắp bắp trả lời, nàng không biết nói dối.

“Nếu không có thì không cần cúi đầu.”

Vâng. Đề ép thái độ cường ngạnh của Hàn Băng xuống, Ngưng tuyết đành phải ngẩng đầu lên.

Khi nàng ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt Hàn Băng đang nhìn thẳng vào nàng, là Hàn Băng nàng chưa bao giờ thấy, bởi vì ánh mắt của hần nhìn nàng rất kì lạ.

Ngưng Tuyết chợt dạ suy nghĩ, chẳng lẽ dùng phần che rồi mà hần vẫn phát hiện sắc mặt mình không tốt?

Hàn Băng rời khỏi bàn đi đến trước mặt Ngưng Tuyết, nàng xinh đẹp làm cho hần không có cách nào đề xuống sự kích thích của chính mình nhưng bây giờ còn chưa phải thời điểm để giữ lấy nàng, hần phải khắc chế dục vọng của chính mình.

“Đưa tay ra.” Hàn Băng ra lệnh.

6. Chương 2-2

Ngưng Tuyết ngoan ngoãn đưa bàn tay ra, giấy không gói được lửa, xem ra nàng không thể gạt được Hàn Băng thông minh nhanh trí.

Hần cầm lấy bàn tay mảnh khảnh mềm mại kia, làn da mềm mại trơn mịn làm cho lòng hần rung động, hận không thể ngay lập tức ôm nàng vào lòng, nhưng hần vẫn không muốn làm nàng hoảng sợ, hần bình tĩnh dò xét mạch đập trên cổ tay của nàng.

Mới tìm được mạch đập của nàng, gương mặt Hàn Băng bao phủ một tầng sương mù.

“Ta có thể giải thích.” Nhìn thấy thần sắc nghiêm khắc của hần, Ngưng Tuyết nóng vội nghĩ muốn che giấu cho Lạc nhi là vô tâm mà phạm sai lầm. “Bởi vì lúc này vận công không chuyên tâm... cho nên mới bị phản ngược.”

“Là vậy sao?”

Hần rất hiểu nàng, kỹ thuật nói dối không giỏi chút nào.

“Đúng vậy.” Nếu sự việc đã bại lộ thì phải che giấu tới cùng.

Sắc mặt Hàn Băng càng lạnh hơn, “Người cho là người giải thích như vậy ta sẽ không tức giận hay sao?” Hần cầm lấy cổ tay Ngưng Tuyết, “Ta không hy vọng người giấu giếm ta bất cứ điều gì.”

“Thật xin lỗi, ta không có ý lừa gạt ngươi.” Ngưng Tuyết giải thích, nếu không lừa được hẳn không bằng nói thật: “Vừa rồi lúc ta vận công thì Lạc nhi biết ngươi hồi đảo liền vội vã nói cho ta biết mới quên mất quy định lúc ta vận công không thể quấy nhiễu....”

“Thì ra là Lạc nhi gây họa.” Trong lòng Hàn Băng không biết cảm giác thế nào, bởi vì Ngưng tuyết trước nay vẫn luôn nghe lời lại vì một tiểu tì nhỏ bé mà nói dối che giấu cho nàng ta mà lừa gạt hẳn.

Hàn Băng buông tay Ngưng Tuyết, “Chuyện lần này của ngươi ta sẽ không truy cứu nhưng ta không hy vọng có lần sau.”

” Vâng. “ Ngưng Tuyết thở nhẹ, không tặc, Hàn Băng không truy cứu nàng.

Lần này Hàn Băng có thể tha thứ Ngưng Tuyết lừa gạt hẳn nhưng tội của Lạc nhi hẳn tuyệt đối sẽ không khoan hồng.

” Nhưng mà ta sẽ không tha thứ cho Lạc nhi, từ giờ trở đi Lạc nhi phải ở Vô Minh cư tự cảnh tỉnh khuyết điểm của mình, không được ta cho phép thì không cho kẻ nào đưa nàng ta ra ngoài. “

” Vô Minh cư! Là nơi để giam giữ tội phạm, chẳng qua nàng chỉ phạm một khuyết điểm nhỏ không đáng kể, xử phạt như vậy thật sự quá nặng rồi. “

Hơn nữa còn nhốt Lạc nhi ở Vô Minh cư không biết đến lúc nào, nếu trước khi hẳn rời khỏi đảo mà Lạc nhi không được ra ngoài thì không biết sẽ phải ở đó bao nhiêu tháng?

«Ngươi cảm thấy ta phạt nàng ta quá nặng hay sao? “ Hàn Băng không vui nhìn Ngưng Tuyết, “ Hay là ngươi muốn ta trực tiếp phán nàng ta tử hình? Phán quyết như vậy ngươi có thỏa mãn hay không? “

” Cái này... Ý ta không phải như vậy. “ Ngưng Tuyết lo lắng nói: “ Chỉ là Lạc nhi là nữ tử không có võ công, ngươi lại còn giam nàng vào Vô Minh cư không có ánh mặt trời... “

” Đủ rồi. “ Hàn Băng lạnh lùng quát, tức giận tới gần Ngưng Tuyết: “ Ta thấy ngươi càng ngày càng không nghe lời, ngay cả lệnh của ta cũng dám phản bác, hơn nữa còn là vì một tỳ nữ nhỏ bé. Từ giờ trở đi, chỉ cần ta nghe được bất cứ ai cầu tình cho Lạc nhi, ta liền để cho nàng ta chết. “

Hàn Băng không lưu tình hạ mệnh lệnh, không để cho nàng biện minh thay Lạc nhi.

Mặc dù Ngưng Tuyết không phục nhưng chỉ còn thể phục tùng mệnh lệnh của hẳn, không dám cầu tình thay Lạc nhi, bởi vì nàng không muốn vì tranh cãi nhất thời mà hại Lạc nhi mất mạng, từ trước đến nay Hàn Băng luôn nói được làm được.

ở trên đảo, mệnh lệnh của Hàn Băng là tất cả, không ai có thể phạm phải.

“Nếu không có chuyện gì ngươi lui ra đi, chờ lát nữa ta sẽ ra lệnh cho Hạ tổng quản mang Lạc nhi đến Vô Minh cư.”

Hàn Băng vung tay lên, Ngưng Tuyết yên lặng lui ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Ngưng Tuyết rời đi, Hàn Băng tức giận vẫn chưa nguôi, chẳng lẽ hẳn đối với nàng quá tốt cho nên hiện tại mệnh lệnh của hẳn nàng cũng dám vi phạm?

Hàn Băng suy tư lẩm bẩm nói: “Lần này Ngưng Tuyết bị phản ngược, hẳn độc tích lũy trong cơ thể có khả năng phát tác, nếu không nghiêm trọng hơn nữa có khả năng cái mạng nhỏ cũng không bảo vệ được.”

Không được! Đây là chuyện hẳn không cho phép xảy ra, hẳn không để cho nàng cứ như vậy mà rời đi.

#

“Chán ghét! Hàn Băng đáng ghét, mới về liền xử phạt Lạc nhi.”

Trên đường trở về Tàng Tuyết viện, Ngưng Tuyết giận dữ mắng, có chút không cam lòng, cũng có chút khổ sở, khuôn mặt u buồn về đến Tàng tuyết viện.

Vô Minh cư là nơi độc ác nhất trên đảo, tất cả những người bị phạm sai lầm bị trừng phạt hoặc phạm vào điều kiêng kỵ trên đảo đều bị nhốt ở Vô Minh cư, có người nhiều năm chưa ra được bên ngoài.

Vô Minh cư là địa lao không thấy được mặt trời, nằm ở phía Tây trong một cái sơn động, do cửa động đi thẳng vào có nhiều nơi quanh co khúc khuỷu, đi qua những con đường này là đến Vô Minh cư.

Nhiều năm qua Vô Minh cư có một nam tử bị cụt trông coi, nghe người ta nói nam tử này gọi là Sở Thương, là một cao thủ không tồi, chỉ giao tiếp với Hàn Băng. Tính tình Sở Thương quái dị, hầu như cả năm đều thích ở trong Vô Minh cư, trông coi phạm nhân của mình, ngay cả Ngưng Tuyết ở trên đảo sáu năm vẫn chưa từng thấy nhân vật thần bí Sở Thương này. (thấy được you đã vào bụng ngta ời ^__^)

“Haiz, Lạc nhi cũng bị nhốt vào Vô Minh cư, tuổi nàng ấy và nàng tương đương nhau, còn phải chịu trách phạt nghiêm trọng như vậy.” Huống hồ Lạc nhi không giống nàng biết võ công, nếu thật sự đến Vô Minh cư lại bị người trong đó bắt nạt thì làm sao bây giờ?

Vì việc này là Ngưng Tuyết cảm thấy tự trách: “Thời gian và Lạc nhi đến đảo này không khác nhau là mấy, vận mệnh Lạc nhi và nàng lại khác nhau một trời một vực, đều là ta hại nàng ấy.”

Lần này là Lạc nhi vô tâm phạm phải, chỉ cần người là đều sẽ phạm sai lầm, huống gì Lạc nhi còn trẻ như vậy.

Ngưng Tuyết vô cùng lo lắng trở lại Tàng Tuyết viện, mà Lạc nhi ở trước cửa đợi nàng nhìn thấy biểu tình của nàng đã biết vận mệnh tương lai của mình lành ít dữ nhiều.

“Tiểu thư, đảo chủ có phải đã phát hiện gì hay không?”

“Ừ.” Ngưng Tuyết có chút áy náy nhìn Lạc nhi, Hàn Băng đối với Lạc nhi quá khắc nghiệt.

Không giống như Ngưng Tuyết cảm thấy khổ sở, ngược lại Lạc nhi lại cảm thấy thông suốt: “Tiểu thư, lúc ta gặp rắc rối ta biết lần này ta không thoát khỏi, huống hồ chúng ta còn giấu giếm đảo chủ, nếu đảo chủ thông minh như vậy để cho chúng ta lừa gạt được thì ta mới cảm thấy kỳ quái.”

Nàng mỉm cười ngọt ngào an ủi Ngưng Tuyết, không muốn nhìn nàng thương tâm. Nàng chẳng qu chỉ là một nô tỳ nhỏ bé, làm sao có thể để cho người cao quý như tiểu thư quan tâm, hơn nữa sáu năm qua Ngưng Tuyết vẫn đối tốt với nàng, mỗi khi nàng gây họa đều là Ngưng Tuyết thay nàng thu thập.

“Không thể nói như vậy, không phải người cố ý hại ta, Hàn Băng phạt người đến Vô Minh cư để suy nghĩ, nếu không có hấn đồng ý thì không có kẻ nào có thể thả người ra.”

“Đến Vô Minh cư suy nghĩ.” Lạc nhi lại cảm thấy may mắn: “Xem ra trừng phạt không tệ, so với bị đảo chủ phán tử hình còn tốt hơn, người không phải không biết ở trên đảo đảo chủ nổi tiếng nghiêm khắc, ta chẳng qua chỉ bị phát đến Vô Minh cư mấy ngày, lúc đảo chủ hết giận ta còn có thể trở về hầu hạ tiểu thư.”

Lạc nhi nhớ lại, đáng tiếc Dạ Đông khó khăn lắm mới về đảo, nàng lại bị phạt suy nghĩ ở Vô Minh cư, haiz, đều là trách nàng lơ mơ mới gặp rắc rối.

“Người không có võ công, bị nhốt ở trong Vô Minh cư đều là những ác nhân bị phán trọng tội, nếu người đến đó bị bọn họ bắt nạt thì làm sao bây giờ? Nếu Hàn Băng không thả người ra thì làm sao bây giờ?”

“Không sao, ta có thể chăm sóc tốt cho bản thân.” Lạc nhi cười bảo đảm, không dám để cho Ngưng Tuyết biết nàng ở nơi xa lạ không biết gì như Vô Minh cư sẽ cảm thấy sợ hãi và lo lắng.

“Ta mặc kệ, nếu có cơ hội ta sẽ cầu xin Hàn Băng thả người ra.”

Ở trên đảo, Lạc nhi xem như là người thân thiết của nàng, cũng như tỷ muội với nàng, nàng không thể để Lạc nhi tới Vô Minh cư chịu khổ.

“Tiểu thư, không cần, dựa theo tính cách của đảo chủ càng cầu xin càng hỏng chuyện.”

“Người thật hiểu chuyện, là ta liên lụy tới người.”

“Không đâu, tiểu thư không liên lụy tới ta, là ta vụng về, luôn gây chuyện.” Lạc nhi chân thành nói: “Tiểu thư không cần tự trách, là ta phạm sai lầm, ta nhận hình phạt là được, ta không muốn tiểu thư vì sai lầm của ta mà để cho đảo chủ trách tội.”

“Lạc nhi, người thật ngoan...”

Ngưng Tuyết vừa nói xong thì Hạ Triều đã ở trước mặt hai người.

Mặc dù không tình nguyện nhưng Lạc nhi vẫn đi theo Hạ Triều, trong lòng Hạ Triều cũng không nở nhưng đây là mệnh lệnh đảo chủ ban ra không ai dám phản kháng. Cho dù là người đi theo đảo chủ nhiều năm như Hạ Triều cũng không thể không tuân thủ mệnh lệnh của đảo chủ.

Lúc Lạc nhi bị mang đi, gương mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào, nói cho Ngưng Tuyết biết không cần vì nàng mà lo lắng.

Ngưng Tuyết một mình đi tới bờ biển, bờ cát mặc dù không rộng nhưng nước biển tràn vào phơi bày những hạt cát trắng nhỏ, tạo nên cảnh đẹp vô cùng.

Bờ cát này là chỗ bí mật mà Hàn Băng ban cho mình nàng sử dụng, những người khác ở trên đảo không thể đi vào.

Trong lòng ngực Ngưng Tuyết vẫn bị khí tức lúc vận công chạy loạn, hiện tại vì chuyện của Lạc nhi mà buồn bực làm cho nàng cảm giác đau đớn nơi vùng ngực.

“Hu hu...” Nhìn sóng biển trước mặt, nàng không nhịn được mà khóc.

“Vì sao Hàn Băng lại đối xử với ta như vậy...” Nàng không hiểu vì sao Hàn Băng lại tàn khốc như vậy. “Vì cái gì, vì cái gì?”

Nàng khóc lớn: “Không được gặp người thân thì thôi, vì sao ngay cả Lạc nhi vì sai lầm nhỏ cũng phải chịu phạt?”

Mặc kệ Ngưng Tuyết gào khóc như thế nào, biển lớn trước mặt không đáp lại câu trả lời nào.

Sóng biển trắng xóa vẫn như cũ vỗ vào bờ cát.

Đột nhiên Ngưng Tuyết cảm thấy sau lưng có tiếng động, từng âm thanh nhỏ truyền lại, nàng chợt xoay người phòng bị.

Một nam tử xa lạ đang nhìn nàng chăm chăm, bộ dáng nam tử nghèo túng, nhìn giống như người gập tai nạn trên biển, trôi dạt đến hòn đảo này. Tuy quần áo tả tơi nhưng khí thế phi phàm của hắn không phải người bình thường có thể có, giữa hai hàng lông mày còn có ấn ký hình con rồng, hắn là ai vậy?

Nhìn thấy nàng, Long Quân Vĩ kinh ngạc nhớ lại, trên đời này có tiên nữ thật sao?

Hắn cho rằng mình hoa mắt, bất hạnh gặp khó khăn, trôi dạt đến hòn đảo này, vốn tưởng rằng lần này sẽ chết không nghĩ ở đây lại gặp được mỹ nhân tiên nữ. Hắn sợ mỹ nhân này là do hắn ảo tưởng, vì thế nhanh chóng chạy lại bắt lấy nàng.

“Người muốn làm gì?” Ngưng Tuyết biến sắc, vội vàng rat tay công kích nam tử đường đột này.

Long Quân Vĩ không thể nào tưởng được, mỹ nhân tiên nữ này lại có võ công, mặc dù hắn võ công cao cường nhưng hắn mới trải qua tai nạn trên biển, vết thương còn chưa hoàn toàn bình phục cho nên không phòng ngự bất ngờ bị trúng một quyền của nàng, cả người té ngã trên bờ cát mịn.

Nàng nhìn nam tử bị đánh ngã, Ngưng Tuyết vô tình đưa tay lên: “Người nào bất cứ chuyện gì tự tiện xông vào đảo đều phải chết, đây là quy định của đảo.”

Vốn tưởng rằng bản thân không đánh thắng được nam tử khôi ngô này nhưng không nghĩ tới hắn lại yếu như vậy, lại bị một quyền của nàng đánh ngã.

“Không phải ta tự tiện xông tới.” Long Quân Vĩ vội vàng giải thích: “Thuyền của ta gặp phải bão lớn, ta bị sóng biển cuốn đến đảo này.”

“Bất kể như thế nào, quy củ trên đảo không thể không tuân.”

Thật ra Ngưng Tuyết chưa bao giờ giết người, nàng phát hiện cánh tay giờ lên run rẩy.

“Thật ra chuyện này ta cũng đã nghĩ đến rồi.” Long Quân Vĩ không nói gì thêm, hắn nhắm mắt chờ một chưởng của nàng.

“Người.” Ngưng Tuyết ngậy ra, muốn tính mạng của hần sao hần còn ung dung như vậy? “Vì sao người không sợ chết.”

Bàn tay gơ lên lại hạ xuống, nàng thật sự không đành lòng giết một người vô tội.

Long Quân Vĩ mở mắt ra, chân thành tha thiết nhìn nàng: “Bởi vì người muốn mạng của ta là người, có thể chết dưới bàn tay của mỹ nhân, ta có chết cũng cam nguyện.”

Dù đối mặt với loại chuyện như thế này nhưng Long Quân Vĩ vẫn bình thản như cũ.

“Ta, ta không phải là tiên nữ gì đó.” Ngưng Tuyết đơn thuần chưa từng nghe nam tử nào nói với nàng như vậy, trong phút chốc hai gò má đỏ bừng.

Bộ dáng thẹn thùng của nàng làm cho Long Quân Vĩ ngây ngốc.

” Đúng, người là tiên nữ, nhan sắc mỹ lệ như người không xem là tiên nữ thì như thế nào mới gọi là tiên nữ.
“

Không khí căng thẳng lúc này hoàn toàn biến mất.

” Hoa ngôn xảo ngữ, ta không để ý tới người. “ Ngưng Tuyết xoay người rời đi.

” Đừng đi. “ Long Quân Vĩ vội vàng gọi nàng, “ Người còn chưa nói cho ta biết tên của người, ta có thể gặp lại người sao? “

Bước chân của Ngưng Tuyết ngừng lại, “ Nếu những người trên đảo thấy người nhất định sẽ lấy mạng của người, tự mình giải quyết cho tốt. “

” Tiểu tiên nữ, vậy... tên của người? “ MÀng theo chút hy vọng, Long Quân Vĩ rất muốn biết tên của giai nhân.

Ngưng Tuyết không nói gì thêm mà nhanh chóng rời khỏi bờ biển.

Nhìn bóng lưng của nàng, Long Quân Vĩ hô to: “ Ta thích nàng. “

Hần không biết nàng có nghe được hay không nhưng hần biết trái tim mình đã đánh mất, mất trên người của mỹ nhân tiên nữ.

Trăng treo cao, những vì sao lấp lánh.

Ngưng Tuyết suy nghĩ hỗn loạn ngồi cạnh cửa sổ, nhìn những vì sao sáng.

Buổi chiều gặp nam tử kia không biết có bị người khác phát hiện hay không, hôm nay vận khí của hần tốt mới gặp một người chưa bao giờ giết người như nàng, nếu hần gặp được người trên đảo, chắc chắn sẽ mất mạng.

Hần hỏi tên nàng, có nên nói cho hần hay không?

Trong lòng Ngưng Tuyết loạn lên, nhưng một nam tử xa lạ hoa ngôn xảo ngữ có thể quấy nhiễu nàng.

Là đang yêu sao? Hay là ảo giác nhất thời của ta?

Ngưng Tuyết chưa bao giờ nếm trải hương vị vừa tình yêu, nhưng hần nói thích nàng, nghĩ đến đây, trái tim nàng không nhịn được mà đập mạnh.

Anh mắt nhìn nàng cực nóng, giống như đã từng quen biết, nhưng nàng không nhớ đã từng gặp ánh mắt nồng bỏng như vậy ở đâu. (Ông già mặt lạnh kể bên chứ ở đâu, ^__^)

Không suy nghĩ nhiều, hiện tại điều quan trọng nhất là cứu Lạc nhi ra, Lạc nhi đi theo Hạ gia gia đến Vô Minh cư đã ba cạnh giờ, nàng không thể ngồi yên như vậy được, nếu Hàn Băng không nhanh chóng thả Lạc nhi ra, chỉ sợ càng lâu thì Lạc nhi càng có khả năng gặp nguy hiểm.

Ngưng Tuyết vẫn chưa từ bỏ ý định hy vọng có thể cầu xin được hần, mong rằng hần có thể khoan dung buông tha cho Lạc nhi.

Nàng quyết định đi tới Dạ Tịch lâu, vì cầu xin cho Lạc nhi.

7. Chương 3-1

Edit: Cathexis (Tử Linh)

Ánh trăng sáng chiếu xuống Dạ Tịch lâu, khiến Dạ Tịch lâu như được bao phủ một màn sáng bàng bạc.

Phòng ngủ của Hàn Băng nằm ở tầng cao nhất của Dạ Tịch lâu, lúc này tất cả cửa phòng đều được đóng kín, cây nến cắm trên chân nến đặt bên cạnh giường vẫn đang tỏa sáng.

Hắn ngồi ở bên giường, ánh mắt sáng rực nhìn bức tranh thiếu nữ không một mảnh vải che thân đặt ở trên giường.

Lúc này trên người Hàn Băng cũng không có một mảnh vải, thân hình hắn thon dài rắn chắc, tóc dài đen như mực buông ở sau lưng. Hắn vừa mới tắm xong, nhưng lại đang cảm thấy cực kỳ hưng phấn, hạ thể kích động ngẩng cao, chứng minh cả người hắn giờ đây đang tràn ngập ham muốn và khát khao cháy bỏng_____

Nguyên nhân chính là cơ thể lỏa lồ vẽ trên bức tranh.

Hắn là nam nhân bình thường, mà đã là nam nhân thì tất sẽ có nhu cầu sinh lý. Khi buôn bán ở trung nguyên, hắn không phải là không chạm vào nữ nhân, nhưng người hắn muốn hiện tại chỉ có một mình Ngưng Tuyết; vì vậy mà gần một năm qua hắn không phát tiết dục vọng trên người những nữ nhân khác.

Nửa năm trước lúc hắn trở lại đảo, vô tình thấy Ngưng Tuyết đang tắm trong một con suối bí mật ít người biết, khi đó Ngưng Tuyết không phát hiện ra hắn, bởi vậy hắn ung dung khắc họa thân thể xinh đẹp vào trong lòng rồi sau đó vẽ thân thể trắng nõn tươi đẹp này ra.

Nhìn thấy cảnh tượng như đóa sen mới nở này, Hàn Băng muốn quên cũng không quên nổi.....

Từ trong rừng hoa đào đỏ rực như lửa phát tiếng hát êm tai, tiếng ca vui tươi trong trẻo trầm bổng du dương như muốn mê hoặc lòng người, ngân vang trong rừng hoa đào. Hàn Băng lần theo giọng hát đẹp đẽ, không ngờ nó được tạo ra bởi NgưngTuyết.

Hắn tránh ở phía xa nhìn nàng, thấy nàng ngồi bên dòng suối trong vắt, khẽ ngâm nga vài câu Kinh thi, nàng rất có năng khiếu âm luật, biến bốn câu thơ thành một khúc nhạc ngắn, ngồi một mình trong dòng suối ngâm nga nhiều lần_____

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.

Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia.

*Đào tơ mơn mớn, rực rỡ ngàn hoa.

Em về nhà chồng, thuận hòa chồng vợ. (Bản dịch của Trần Quốc Hùng)

Nàng tuy mới mười bốn tuổi, phải nửa năm nữa mới đến cập kê, nhưng trong lòng nàng đã có tâm tình chờ gả của một thiếu nữ. Nàng cuộn ống tay áo lên, hơi cúi người, vẩy vẩy nước suối trong suốt.

Ánh mặt trời mùa hè rực rỡ. chiếu xuống bao phủ cả rừng đào, cũng bao phủ cả Ngưng Tuyết đang ngồi bên con suối.

"Nóng quá." Trên sống mũi xinh xắn thẳng tắp của NgưngTuyết đã có chút mồ hôi lấm tấm.

"Sao ngày hôm nay lại nóng như vậy?" Dù ngồi bên suối nghịch nước, cũng không xua nổi cái cảm giác oi bức trong người.

Nàng vốc nước lên, vỗ nhẹ vào hai gò má bị mặt trời chiếu đến đỏ hồng. Nước suối mát lạnh, thoáng chốc đã xua đi cảm giác nóng bức trên mặt, nhưng chẳng được bao lâu, ánh mặt trời thiêu đốt lại làm nàng cảm thấy khó chịu.

Nàng nhìn bốn phía xung quanh, cảm thấy con suối này rất bí mật chắc sẽ không bị người phát hiện, vì vậy nàng bắt đầu cởi bỏ xiêm y trên người, đến khi trên người chỉ còn độc một chiếc yếm hồng nhạt và tiết khổ thì mới dừng lại.

Có nên cởi hết ra không đây? Nhưng trước kia nàng chưa từng làm chuyện to gan thế này, ban ngày ban mặt mà ở trần truồng bôi lội trong suối. Nàng nghĩ ngợi một hồi, rồi kéo dây áo yếm, cởi nốt những thứ trên người; đến tận khi cả người không còn gì che đậy thì lập tức bước vào trong suối nghịch nước.

Ngưng Tuyết vui vẻ nghịch nước, không hề phát hiện ra cả người nàng đã bị Hàn Băng nhìn thấy hết, còn bị Hàn Băng vẽ ra một bức tranh khỏa thân....

Thế là, mỗi khi có nhu cầu khẩn cấp, Hàn Băng đều mở bức tranh kia ra, nhìn Ngưng Tuyết trong tranh, rồi tưởng tượng hân và nàng đang giao hoan.

Hàn Băng nhìn Ngưng Tuyết toàn thân lồ lộ được vẽ trên bức tranh, ngón tay dài mảnh khảnh lướt chậm trên bộ ngực người trong tranh, rồi dừng lại trên nụ hoa hồng nhạt kiêu diễm.

”Ngưng Tuyết.... Ta muốn người....”

Hàn Băng khẽ ngâm nga, tưởng tượng ngón tay mình đang vẽ nắn nặn hoa xinh xắn, biến nó từ màu hồng nhạt thành màu đỏ xinh đẹp.

Tưởng tượng bên tai vang lên tiếng rên rỉ đầy hưng phấn vì bị hân kích thích của Ngưng Tuyết. Ngón tay hân tiếp tục di chuyển đến giữa hai chân Ngưng Tuyết, đùa giỡn nhụy hoa non mềm hết lần này đến lần khác, mật dịch chảy ra không ngừng từ trong khe huyết của nàng, tựa như nàng đang buồn bã khóc thút thít, cầu xin hân cho nàng nhiều hơn nữa.

Hàn Băng không kìm nổi hưng phấn, thở hổn hển, tưởng tượng ngón tay mình đang di chuyển, chầm chậm cắm vào tiểu huyết chưa từng có người khai phá_____

Đúng lúc này cửa phòng ngủ bị người mở ra, không ngờ, Ngưng Tuyết lại xông vào trong phòng, tận mắt nhìn thấy thân thể trần trụi của Hàn Băng và bức tranh vẽ nàng không một mảnh vải che thân.

#

”Á!” Ngưng Tuyết kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Hàn Băng đang làm gì?

Nàng không nói lên lời, hai mắt mở to, đứng ngẩn ra ở cửa.

Nàng thật sự không phải cố tình xông vào!

Vừa nãy nàng đi qua cửa phòng Hàn Băng, thì chợt nghe thấy tiếng thở dốc truyền ra từ trong phòng, nàng tưởng rằng Hàn Băng có gì đó không ổn, mới đột ngột xông vào phòng hân_____

Bấy giờ, Hàn Băng vẫn còn đang ở trong cảm giác hưng phấn, lửa dục trong người vẫn chưa lui, hai mắt thâm trầm tràn ngập dục vọng nóng rực nhìn Ngưng Tuyết không hài lòng.

Không hề có ý định che giấu, thân hình rắn chắc của Hàn Băng không hề động đậy, hân không hề làm bất cứ hành động gì để che giấu dục vọng ngất ngưởng cao đầu giữa hai chân; nếu đã thành ra thế này, cũng nên để Ngưng Tuyết biết được những chuyện sẽ xảy ra sau này rồi.

Thật lâu sau, Ngưng Tuyết mới tìm lại được giọng nói của mình: “Ta..... Xin lỗi..... Không phải cố ý..... Xông vào.”

Ngưng Tuyết vô cùng hoang mang, vừa ngượng ngùng lại vừa lúng túng, tim đập như nổi trống, sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tới lúc này nàng mới hiểu được, ánh mắt mà Hàn Băng vẫn luôn nhìn nàng, giống hệt như của tên nam nhân nàng gặp hôm nay, nóng bỏng đầy tình ý. Lẽ nào, Hàn Băng thích nàng từ lâu rồi?

Hàn Băng cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi: “Tìm ta có việc?”

”A, là Lạc nhi_____” Ngưng Tuyết ngơ ngác trả lời, chợt nghĩ đến tình thế quẩn bách hiện giờ, “Không, không, ta bây giờ không có chuyện gì hết..... Phải đi đây.....” Nàng nói ngắt ngứ, vốn đang đứng ngẩn ra nháy mắt đã xoay người, muốn nhanh nhanh rời khỏi căn phòng này.

Động tác của Ngưng Tuyết mặc dù nhanh, nhưng động tác của Hàn Băng còn nhanh hơn nàng.

”Nếu đã đến, cần gì phải đi!” Hàn Băng đưa tay đóng cửa lại, kéo Ngưng Tuyết vào trong lòng.

Trời ơi! Đây là cái tình huống gì!

Hàn Băng chẳng phải là “Thúc thúc” nhận nuôi nàng sao! Hắn, hắn sao có thể trần truồng mà ôm nàng như thế? Nhưng đây không phải điều khiến nàng hoảng sợ, nàng là sợ chuyện sắp xảy ra kia.

”Người không nên chống cự.” Hàn Băng kiềm chặt hai tay đang muốn giằng ra của Ngưng Tuyết.

Ngưng Tuyết bị ép đến không còn cách nào, đành phải dùng võ công học nhiều năm nay để chống lại Hàn Băng.

”Mau thả ta ra!” Ngưng Tuyết vận nội lực chống cự.

Nhưng mà, không thể ngờ được tất cả nội lực nàng phát ra như sông chảy vào biển lớn, bị thu nạp, rồi hóa giải, ngay cả cơ hội đánh trả lại Hàn Băng cũng không có.

”Chỉ có chút bản lĩnh đó đã nghĩ đánh bại ta, người đúng thực là không biết tự lượng sức mình.” Hàn Băng vận công áp chế Ngưng Tuyết, “Võ công của người là ta dạy, không cần uống phí khí lực.”

”Người không thể như vậy! Người muốn làm gì_____” Ngưng Tuyết sợ hãi nói liên thanh, không hề ngoan ngoãn để mặc Hàn Băng áp bức.

Nhìn Ngưng Tuyết đã không còn đường thoát vẫn không chịu nghe lời, Hàn Băng không hề cho nàng một cơ hội chạy trốn: “Xem ra nếu ta không làm thế này, người sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.”

Trong chớp mắt, Hàn Băng đã phong bế nội lực của Ngưng Tuyết, khiến nàng không thể xuất nổi một chiêu.

Không thể nào chống lại được sự áp chế của Hàn Băng, Ngưng Tuyết lắc đầu, nước mắt rơi lã chã cầu xin: “Ta không muốn, van cầu người buông tha ta.”

”Ngưng Tuyết, đây là chuyện không thể nào tránh khỏi.”

Mái tóc dài của Hàn Băng rối loạn, như mãnh thú đói khát, hắn không chút lưu tình kéo Ngưng Tuyết đến bên giường, rồi thô bạo cởi hơn phân nửa quần áo trên người nàng ra.

”Là lỗi của người, chính người chọn đúng lúc này mà xông vào.” Nhìn nửa người trên trắng như tuyết, hai mắt hắn thoáng chốc trở nên âm trầm, “Là người tự mình tìm lấy, vốn dĩ định chờ đến khi người được mười sáu tuổi, mới để người biết được ta muốn người thế nào, biến người thành thê tử của ta..... Thế nhưng người lại xông vào không đúng thời điểm, nhìn thấy tất cả mọi chuyện, vậy ta liền lập tức quyết định biến người trở thành nữ nhân của ta.”

”Không, chuyện này không thể trách ta. Ta xin thề, chỉ cần bây giờ người thả ra đi, ta sẽ quên hết toàn bộ chuyện đã xảy ra hôm nay.”

”Người chán ghét ta đến như vậy? Cùng với ta đáng sợ đến thế thật sao?” Hàn Băng bỗng ngừng động tác, bình tĩnh nhìn Ngưng Tuyết đang vô cùng hoang mang sợ hãi.

”Chuyện này..... Ta không phải.....” Ngưng Tuyết mở miệng, nhưng không biết trả lời thế nào.

Nàng không hề ghét Hàn Băng, nhưng Hàn Băng không thể làm chuyện như vậy với nàng được, sao nàng có thể để Hàn Băng đoạt đi thân thể trong sạch của mình được.

”Ta không ngại sử dụng thủ đoạn tiểu nhân để cưỡng bức người.” Trong lòng Hàn Băng nảy ra một ý nghĩ. “Nếu bây giờ người không ngoan ngoãn nghe lời ta, người sẽ bị nhốt ở Vô Minh cư, nhưng còn tiểu tỷ nữ đáng thương của người thì sợ sẽ không giữ nổi cái mạng nhỏ đâu.”

”Người!” Tiểu nhân bí ối!

”Ta nghĩ người thông minh như người, hẳn là sẽ không muốn xem ta có thể làm ra được những chuyện gì, nếu người nghe theo tất cả những gì ta nói, có lẽ ta sẽ chỉ phạt giam Lạc nhi ba ngày; sau ba ngày sẽ thả tiểu tỷ nữ kia ra.” Hàn Băng thấp giọng nói, “Nhưng nếu ba ngày này người không nghe lời..... Thì phải đợi đến khi ta về đảo lần nữa, khi ấy ta sẽ xem xét có nên thả nàng ta ra hay không.”

Ngưng Tuyết nhìn Hàn Băng chăm chăm, thời thế bức bách, nàng chỉ có thể giữ tất cả những lời mắng chửi ở lại trong lòng.

Hàn Băng cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ tươi của Ngưng Tuyết, môi hằng say quần quýt, lưỡi quyện vào nhau, dường như muốn hút hết toàn bộ ngọt ngào trong miệng nàng.

Lúc này Ngưng Tuyết không dám kháng cự, môi lại bị Hàn Băng hôn nên không thể thốt lên lời, chỉ có thể lặng lẽ chảy nước mắt, mở to mắt nhìn hành vi cầm thú Hàn Băng đang làm với mình.

Dù nước mắt có chảy nhiều hơn nữa, cũng không lay động được quyết tâm muốn chiếm lấy Ngưng Tuyết của Hàn Băng.

”Đừng khóc.”

”Người đối với ta như vậy, ta sẽ hận người.” Ngưng Tuyết quay mặt đi, quyết định dù đêm nay Hàn Băng có làm gì nàng thì cũng mặc kệ, biến thành người đàn độn vô tri vô giác.

Hận? Hàn Băng không thích chữ này.

”Đừng nói hận, qua đêm nay, người sẽ yêu cái cảm giác ta mang đến cho người.”

Hàn Băng chưa bao giờ cười, giờ đây lại khác với thái độ lạnh nhạt ngày thường, cười gian.

Tiếng cười đắc ý của hắn chui vào trong tai Ngưng Tuyết khiến nàng cảm thấy chói tai, nhắm chặt mắt, quyết định không mở miệng nói gì.

”Đừng tưởng người như vậy thì ta không có biện pháp.”

Hàn Băng đặt Ngưng Tuyết dưới thân, thân thể nóng rực áp xuống da thịt trắng như tuyết hơi lạnh lạnh của Ngưng Tuyết, tay cũng không rảnh rồi vuốt ve thân thể Ngưng Tuyết.

”Người thật đẹp, cảm giác khi chạm vào thật giống như trong tưởng tượng của ta, rất tuyệt.” Hàn Băng khê khen, đưa tay lên xoa hai gò má trắng nõn của Ngưng Tuyết.

Ngưng Tuyết bị Hàn Băng lột sạch chỉ còn lại yếm và tiết khô, nàng cũng cảm nhận được người Hàn Băng đang nóng như thiêu đốt, tuy là nàng bị cưỡng ép, nhưng không hiểu vì sao khi bị Hàn Băng vuốt ve thì lại cảm thấy xấu hổ thẹn thùng tim bất giác đập nhanh.

”Đêm nay ta sẽ làm cho người thật sung sướng.” Hàn Băng vừa nói vừa đưa tay cởi nốt cái yếm và tiết khô còn sót lại trên người Ngưng Tuyết.....

8. Chương 3-2

Thoảng chớp, Ngưng Tuyết lơ lửng không mảnh vải che thân, thân thể tươi đẹp hơi run rẩy, hai núm hoa trên bầu ngực tuyết trắng cũng hơi run run, đáng vẻ mềm yếu nhu nhược kích thích Hàn Băng, khiến hắn gần như không thể khống chế nổi bản thân.

Dưới cái nhìn kích tình cháy bỏng của Hàn Băng, Ngưng Tuyết thẹn thùng đỏ mặt, không nhin được đưa tay lên che người.

”Không được che, người như vậy rất đẹp.” Giọng hắn khàn khàn, dường như có thể cảm nhận được ham muốn đang chiếm đoạt cơ thể hắn.

Hắn không chút lưu tình, đưa tay kéo mạnh hai cánh tay đang che đậy của nàng ra, tay còn lại tìm đến bầu ngực hoàn mỹ không tỳ vết, dùng ngón tay thô ráp ve nhẹ núm hoa hồng nhạt, bị hắn chọc ghẹo ve nắn, đầu núm hoa nhỏ xinh trở nên cương cứng.

”Thật đáng yêu.....” Hắn gian tà trêu chọc núm hoa nhỏ nhắn.

Mặc dù xoay mặt đi, nhưng Ngưng Tuyết không cách nào thoát khỏi ngọn lửa Hàn Băng đang gieo rắc trên người, xúc cảm mãnh liệt từ nơi bị Hàn Băng xoa nắn nháy mắt lan ra toàn thân.....

#

Tay Hàn Băng nhẹ nhàng vuốt ve mơn trớn bầu vú tròn trịa, môi rời khỏi đôi môi ướt át của nàng lần xuống bên dưới.....

Hắn hôn một đường thẳng đến bộ ngực cao ngất, ngậm một hạt nhỏ, rồi mút mạnh, còn đưa lưỡi liếm nụ hoa hồng nhạt ướt át, tay kia thì liên tục nhào nặn bầu ngực còn lại, mãi đến tận khi hai bầu ngực bị hắn trêu chọc đến căng cứng kiêu diễm.....

”Ư..... A..... Không, không được.....”

Ngưng Tuyết mê đắm lắc đầu, cả người nóng rực, hai bầu ngực vì bị Hàn Băng chơi đùa mà trở nên căng cứng đến khó chịu, muốn được hắn yêu thương nhiều hơn nữa, nhưng nàng vẫn nói trái với lòng mình, nói Hàn Băng ngừng lại.

Hàn Băng bỏ ngoài tai, tiếp tục hôn thân thể mà hắn khát khao từ lâu, đồng thời dần dần đưa tay xuống dưới, chen bàn tay lớn vào giữa hai chân nàng, tìm đến nơi tư mật của nàng_____

”A! Chỗ đó không được!” Ngưng Tuyết vặn vẹo eo, muốn thoát khỏi bàn tay Hàn Băng.

Nàng chống cự càng kích thích dục vọng của Hàn Băng; dù có như thế nào, đêm nay nhất định hắn sẽ đoạt lấy thân thể Ngưng Tuyết!

”Đừng nghĩ phản kháng, đêm nay ngươi nhất định thành người của ta.” Hàn Băng gian tà nói bên tai nàng, “Đừng quên, có một người ở Vô Minh cư, đang trông chờ vào biểu hiện hôm nay của ngươi để được thả ra ngoài.....”

Ngưng Tuyết ngừng giãy dụa, cam chịu bị lăng nhục, để mặc Hàn Băng đẩy hai chân ngọc thon dài ra, khiến nơi tư mật thần bí kia hoàn toàn hiện rõ trong mắt hắn...

”Chỗ này của ngươi cũng thật đẹp.....”

Hàn Băng thỏa sức ngắm nhìn cánh hoa non nớt của nàng, dùng ngón tay nhẹ nhàng trêu ghẹo.

”A..... Ừ..... “ Ngưng Tuyết không chịu khuất phục cắn chặt môi dưới, không để âm thanh nhục nhã thoát ra ngoài.

”Ta nhớ trước đây ngươi không bú đống bình như thế này.”

Hắn không thích Ngưng Tuyết không nghe lời như vậy, hắn sẽ dùng cách thức của nam nhân để trừng phạt nàng.

Dường như là vô tình hay cố ý, Hàn Băng dùng một ngón tay chọc ghẹo cánh hoa đã dính ái dịch, đồng thời xoa xoa tiểu hạch mẫn cảm.

Cảm giác sung sướng kích thích khiến khe huyết của Ngưng Tuyết ngày càng ẩm ướt, không chỉ sưng đỏ lên, mà dịch mật còn không ngừng chảy ra khỏi miệng huyết đỏ hồng.....

”Ư..... A..... Không được.....”

Không thể kiềm nén được nữa, Ngưng Tuyết vặn vẹo hạ thể, phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng, hai chân trắng mịn như ngọc không tự chủ dạt rộng ra, giống như đang chờ mong Hàn Băng âu yếm nhiều hơn nữa.

”Thật sự không muốn?” Hàn Băng gian tà hỏi, ngón tay liên tục chà xát miệng huyết chưa được thỏa mãn của Ngưng Tuyết, khiến ái dịch chảy ra càng nhiều, ướt đầm bàn tay hắn, còn chảy xuống thấm ướt cả khăn trải giường phias dưới. Hắn biết Ngưng Tuyết sắp đạt đỉnh, nhưng hắn không muốn chiếm lấy nàng nhanh như vậy, hắn muốn từ từ hưởng thụ nàng.

Ngưng Tuyết lắc đầu, “Ta không.....” Nàng đã không còn suy nghĩ rõ ràng được nữa, cảm giác kích thích truyền tới từ hạ thể, khiến nàng không nỡ nói lời cự tuyệt.

Khe huyết ướt đầm như đoá hoa kiêu diễm sắp nở bung, Hàn Băng duỗi một ngón tay, chọc vào huyết nhỏ ướt đầm chứa đầy ái dịch, rồi kéo ra đâm vào hoa huyết non nớt.

”A..... Ừ.....” Ngưng Tuyết nũng nịu rên rỉ.

Hàn Băng thở nặng nề, ngón tay đâm tà khe quấy đảo bên trong khe huyết khít chặt, rồi lại tiếp tục đâm thật sâu vào trong khe huyết.

Người Ngưng Tuyết nóng bừng đỏ đầy mồ hôi, khe huyết bao chặt lấy ngón tay của hắn, hắn cảm nhận bên trong nòng đang co giật từng đợt, nòng đã lên tới đỉnh.

"A..... Van xin người..... Ta thật sự không chịu nổi nữa....."

Hai tay Ngưng Tuyết bám chặt vào người Hàn Băng, cảm giác sung sướng từ hạ thể như một làn sóng truyền ra bao vây, nhấn chìm tất cả suy nghĩ của nàng, dịch mật chảy ra không ngừng, thấm đẫm cả bàn tay Hàn Băng_____

Ngưng Tuyết sa vào cảm giác kích tình vô cùng sung sướng, cả người hơi đỏ lên trông càng thêm kiều diễm.

Hắn kéo hai chân dài trắng mịn của Ngưng Tuyết ra, không chút lưu tình, đâm thẳng vật nam tính sừng sững dưới thân vào miệng huyết, rồi đẩy mạnh eo một cái, đâm thẳng vào trong nòng, xé tan tấm màng mỏng đại diện cho trinh tiết, vật nam tính chôn sâu vào khe huyết đầy ái dịch vẫn còn đang co giật.

"A.....đau quá....." Ngưng Tuyết đang đắm chìm trong cao trào, bỗng nhiên nhận thấy hạ thân bị một vật khổng lồ xông mạnh vào.

Ngưng Tuyết đau đến nỗi hét lên, hai tay liều mạng kháng cự, nhưng Hàn Băng cứ như tảng đá đè nặng trên người nàng, nòng muốn dịch ra, lại khiến hắn đâm vào càng sâu.

Biết đây là lần đầu tiên của Ngưng Tuyết, hắn thương tiếc không động đậy trong người nàng, không vội vàng rút ra, nhưng khe huyết mềm mại của Ngưng Tuyết như một cái bao siết chặt lấy hắn, hắn không biết mình còn có thể kiềm chế được bao lâu nữa.

"Nào, không được lộn xộn, chờ một lát sẽ không đau nữa."

"Không muốn, ta không muốn, đau quá....." Ngưng Tuyết khóc thút thít, vặn vẹo nửa người dưới đau nhức, muốn Hàn Băng rút ra, lại không ngờ được làm như thế chỉ càng thêm kích thích Hàn Băng.

Đôi mắt thâm trầm của Hàn Băng trở nên âm u, không thể kiềm chế được nữa, hắn bắt đầu rút ra chọc vào trong cơ thể Ngưng Tuyết.

"Đau quá, người mau dừng lại."

Nước mắt tràn mi, Hàn Băng mãnh liệt đâm chọc đưa đẩy khiến nàng cảm thấy như sắp bị xé rách.

Hàn Băng dùng miệng che cái miệng nhỏ đang kêu đau của Ngưng Tuyết, bàn tay xoa nắn bầu ngực tròn trịa, kéo kéo núm hoa nhỏ nhắn, vật to cứng biểu tượng cho sự nam tính liên tục mở rộng hành lang nhỏ hẹp đầy nữ tính của Ngưng Tuyết, tiểu huyết mềm yếu bị banh giãn đến cực hạn, tiếp nhận toàn bộ vật to lớn.

Vật thô cứng của Hàn Băng liên tục đâm sâu, cảm giác đau đớn ban đầu của Ngưng Tuyết dần dần chuyển thành tê dại, cảm giác nhục nhã xấu hổ biến mất, thay vào là sự sướng khoái vui sướng, hạ thể cũng thuận theo cử động của Hàn Băng mà đưa đẩy.

Môi Hàn Băng rời khỏi Ngưng Tuyết, banh rộng chân dài trắng mịn, để có thể đâm sâu vào hơn nữa.

Nàng phát ra tiếng rên rỉ dâm mỹ, mặc sức uốn éo dưới thân hắn, liên tục kích thích Hàn Băng, hắn cúi đầu, giọng khàn khàn: "Người đã định phải trở thành nữ nhân của ta."

Hắn khê siết eo nhỏ của Ngưng Tuyết, đâm mạnh vào trong khe huyết.

#

Long Quân Vĩ nhìn bầu trời đêm, nhớ mỹ nhân như tiên nữ gặp ngày hôm nay.

"Nàng là nữ tử đẹp nhất mà ta từng thấy, không biết nàng đã có người trong lòng hay chưa?" Chỉ mới nghĩ nàng đã có người trong lòng, lòng Long Quân Vĩ dâng lên một cảm giác chua xót, ngọn lửa đổ kị như muốn thiêu đốt hắn.

Hắn hy vọng nàng chưa có người trong lòng, bởi vì tâm hắn đã rơi trên người nàng mất rồi.

Hắn chính là hoàng tử thứ ba của Thánh triều, với gia thế của hắn, lại thêm bề ngoài tuấn vĩ, bậc cửa Bình Tây Vương phủ đã sắp bị người đến cầu hôn giẫm cho nát bét; nhưng hắn không hề có ý nghĩ muốn thành thân, hắn muốn sống một đời rong duỗi trên chiến trường.

Vốn dĩ hắn có thể lựa chọn làm Bình Tây vương sống an an ổn ổn, nhưng cuộc sống nhàn hạ không thích hợp với tính cách của hắn, hắn thông thạo chỉ huy đánh trận, bởi vậy mỗi khi ở biên giới có địch quốc khiêu khích, hắn đều tự mình dẫn quân ra trận. Ba năm nay, hắn chưa từng bại trận.

Lần này nếu không phải Đại Hoàng huynh yêu cầu hắn ra biển tìm kiếm Nhị Hoàng huynh mất tích đã lâu, Vương gia trấn thủ Tây Phương nhiều năm nay là hắn, cũng sẽ không gặp nạn lưu lạc đến hòn đảo không biết tên này.

Nhưng trong cái rủi lại có cái may.

”Nếu ta không nhất thời nông nổi, đồng ý với Hoàng huynh đi một chuyến này, sợ rằng đời này sẽ không bao giờ gặp tiểu tiên nữ khả ái.”

Nếu như có cơ hội rời khỏi đảo, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp đưa tiểu tiên nữ về Bình Tây Vương phủ rồi cưới nàng.

Lần đầu tiên trong đời, hắn có suy nghĩ muốn thành thân.

Hắn muốn cùng nàng làm một đôi thần tiên quyến lữ, không tiếp tục tung vó ngựa ngang dọc sa trường nữa, sẽ yên phận làm Bình Tây vương.

Hiện tại thân thể hắn chưa hoàn toàn khôi phục, công lực chưa khôi phục đủ mười thành, hắn sẽ không tùy tiện cầu viện người trên đảo, bởi vì hắn tin tiểu tiên nữ sẽ không lừa hắn, người trên đảo nếu như nhìn thấy người lạ, thì sẽ giết sạch không tha!

”Cũng may người ta gặp được chính là tiểu tiên nữ thiện lương.” Hắn rất muốn gặp lại nàng, “Nàng không giết ta, thì có nghĩa là nàng không ghét ta.”

Hơn nữa có thể nàng cũng có cảm tình với hắn, hắn rất tự tin với sức hút của chính mình, nữ nhân nhìn thấy hắn, không ai không muốn dính lên người hắn, hắn tin chắc nàng không thể tránh được sức hút của hắn.

Long Quần Vĩ nhìn bầu trời đêm có hàng ngàn vì sao, đang tỏa sáng lấp lánh, giống như tiểu tiên nữ vậy, “Nàng chờ ta, ta nhất định sẽ mang nàng đi.”

9. Chương 4-1

Editor: Lovenoo1510

Ngưng Tuyết thở hổn hển, yếu đuối nằm trong ngực Hàn Băng, cái đầu nhỏ không ngừng tự hỏi.

Nàng nên khóc sao? Dù sao thì Hàn Băng cũng đã cướp đi trong sạch của nàng.

Nàng không nên khóc sao? Hiện tại trong lòng nàng chỉ thấy tiếc nuối nhàn nhạt.

Không thể hiểu rõ nguyên nhân gì? Vốn nàng muốn lần đầu tiên của mình sẽ hiến tặng cho người mình yêu, nhưng Hàn Băng đã hủy đi niềm hy vọng của nàng. Không có nữ nhân nào không coi trọng trinh tiết cả, đời này nàng nhất định chỉ có thể trở thành nữ nhân của Hàn Băng mà thôi.

Mới vừa trải qua kích tình nên nàng có chút mệt mỏi, nàng thật sự không muốn cứ như vậy mà đem trong sạch của mình cho Hàn Băng, nhưng Hàn Băng độc tài như vậy vẫn cứ bức nàng thuận theo.

Nhưng nếu như nàng cứ như vậy mà hy sinh trinh tiết của mình thì có thể cứu được Lạc Nhi đang bị giam ở Minh Cư vô, vậy cũng đáng giá.

Thân thể hiện tại của nàng đang trần truồng nằm bên cạnh thân thể lỏa lồ của Hàn Băng, hai người dán vào nhau thân mật thật dễ chịu, nàng không quen muốn động chạm thân thể nên di chuyển thân mình sang bên kia giường, nhưng lại bị Hàn Băng kéo lại vào ngực của hắn.

Hàn Băng biết Ngưng Tuyết muốn chạy trốn, hần cau mày nói: “Nàng không nên lộn xộn, chẳng lẽ nàng còn muốn một lần nữa?”

Vừa nghe nói thế, Ngưng Tuyết lập tức nằm ngoan ngoãn ở trong ngực Hàn Băng, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

”Ta không làm loạn, ngươi cũng không cần làm tiếp một lần nữa đâu.” Nàng nhỏ giọng cầu khẩn, mới vừa rồi làm chuyện kia đến bây giờ giữa hai chân của nàng vẫn còn đau.

”Nàng không thích cùng ta làm chuyện này sao?” Hàn Băng muốn biết suy nghĩ của Ngưng Tuyết.

Vấn đề này quả thực là làm khó Ngưng Tuyết, nếu nàng nói là không thích thì Hàn Băng nhất định sẽ tức giận; Nhưng nàng lại không muốn nói mình thích làm chuyện đấy. Nếu không phải vì Hàn Băng lấy chuyện của Lạc Nhi ra uy hiếp nàng thì sao nàng có thể ngoan ngoãn thuận theo hần, hơn nữa còn phối hợp với hần làm xong chuyện này đây.

”Hả?” Lòng mày anh tuấn của Hàn Băng nhíu lên.

Ngưng Tuyết đỏ mặt nói: “Cái này Ta.....” Ghét Hàn Băng, sao hần lại hỏi nàng cái vấn đề này chứ, còn bắt buộc nàng phải trả lời.

”Nói ra làm nàng thẹn thùng sao?”

Hàn Băng cúi đầu vô cùng thân thiết hôn vào vành tai Ngưng Tuyết, hần biết với nữ nhân việc như vậy đều xấu hổ khi mở miệng nói, hần hỏi Ngưng Tuyết như vậy nhưng mặt hần cũng đỏ bừng rồi.

”Nàng vĩnh viễn sẽ là người của ta.” Hàn Băng dường như ôm chặt lấy Ngưng Tuyết, mũi hần ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên tóc của nàng.

”Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?” Ngưng Tuyết sợ hãi hỏi.

”Nàng hỏi đi.”

”Tại sao ngươi nhận định phải là ta?” Nàng tò mò mở miệng hỏi.

”Chờ nàng chính thức thành thê tử của ta, ta sẽ nói cho nàng biết.” Hàn Băng quyết định hiện tại sẽ không nói cho nàng biết đáp án, hần muốn đợi đến đêm tân hôn sẽ nói cho nàng biết.

”Vậy ta hỏi một vấn đề khác được không?”

”Ừ, nàng hỏi đi!” Tâm tình hiện tại của hần không tệ.

”Lúc nào thì ta có thể rời khỏi đảo Hàn Băng?” Nàng thật sự muốn về quê hương một chút, đã lâu rồi nàng chưa gặp nương và đệ đệ, coi như là thấy một chút cũng tốt.

Hàn Băng nhìn khuôn mặt mong đợi của Ngưng Tuyết làm hần tưởng Ngưng Tuyết muốn rời bỏ hần, thì trong ngực hần không khỏi tức giận. Ngưng Tuyết vĩnh viễn đều chỉ có thể là người của hần, hần sẽ không bao giờ cho nàng rời khỏi đảo Hàn Băng.

Hần là nam nhân có ý chí chiếm hữu cực lớn, ai cũng không thể đem Ngưng Tuyết rời khỏi hần, kể cả Ngưng Tuyết có chết cũng không thể!

”Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó.”

Hàn Băng nói một câu đã phá vỡ hết hy vọng của Ngưng Tuyết.

”Ngươi.....” Nàng rất đau lòng, dù sao hần cũng không thể chuyển chế như thế, để cho nàng về nhà thăm người thân cũng không cho đi.

Giữa hai người là sự im lặng và trầm mặc. Ngoài cửa sổ vẫn truyền đến những âm thanh quen thuộc của sóng biển.

Trăng đã lên cao, bầu trời trong sáng.

Nàng cứ nằm như vậy để Hàn Băng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cõi lòng nàng đầy đau đớn chìm dần vào giấc ngủ.

Ánh nắng ban mai sáng đến chói mắt, Hàn Băng khẽ chạm vào môi của Ngưng Tuyết.

Nàng rất ngọt, nếm vào mùi vị giống như là mật vậy, làm cho hắn không thể bỏ được, ở môi nàng lưu luyến nhiều lần.

Đêm qua nàng bị hắn làm cho mệt muốn chết, nhìn nàng ngủ thật say đến ngay cả việc bị hắn hôn mà nàng cũng không biết.

Nhìn bộ dáng Ngưng Tuyết ngủ say, vật kia của Hàn Băng lại không an phận mà giờ nhanh giờ vuốt lên. Hắn bắt đầu thăm dò da thịt nàng thật tỷ mỉ, dường như vẫn không cảm thấy đủ, hắn lại muốn thân thể của nàng lần nữa.

Miệng hắn phóng túng hôn lên bầu ngực trắng nõn của nàng, nụ hoa của nàng vốn đang mềm mại, bởi vì Hàn Băng dùng lưỡi hôn và sờ soạn nhẹ nhàng làm đỉnh nhũ hồng trong chốc lát trở nên căng cứng.

"Ừm....." Ở trạng thái vô ý thức, Ngưng Tuyết theo bản năng đáp lại.

Hô hấp của Hàn Băng bắt đầu dồn dập, hắn không ngừng trêu chọc đỉnh nhũ màu hồng của nàng, ngón tay hắn chậm rãi dời xuống dưới dò xét độ ướt át của hoa huyết.

"A.....Đừng....."

Ngưng Tuyết kháng cự yếu ớt, nàng từ từ tỉnh lại, nàng cảm giác được Hàn Băng đang dùng ngón tay để trêu chọc hạ thân của mình, hắn còn đem ngón tay quý quái cắm vào khe huyết của nàng, thân thể nàng đúng là không có tiền đồ, tại sao lại chảy ra nhiều mật dịch như vậy chứ.

"Của nàng thật chặt." Hàn Băng cảm thấy ngón tay của mình bị nàng kẹp chặt, sự xâm nhập của ngón tay vì có mật dịch làm ẩm ướt nên thoải mái chậm rãi di chuyển ở bên trong. Nhưng hoa huyết của nàng vẫn hút chặt lấy ngón tay đang đâm vào của hắn, làm hắn cảm thấy vui vẻ.

Tình huống lúc này làm Ngưng Tuyết hoàn toàn tỉnh táo, mặc dù thân thể của nàng phản ứng với sự vuốt ve của Hàn Băng, nhưng nàng còn tức giận chuyện hắn không cho nàng gặp người thân, cho nên trong lòng nàng cũng không tình nguyện ân ái cùng Hàn Băng.

"Không muốn, ta không muốn nữa." Ngưng Tuyết giận dữ mắng mỗ, đôi tay nàng dùng sức đẩy Hàn Băng ra nhưng lại không di chuyển Hàn Băng được một chút nào.

Ngưng Tuyết to gan cử động phản kháng hắn khiến cho Hàn Băng bỗng chốc ngừng động tác trên tay lại. Nhiệt tình trong nháy mắt trở nên nguội lạnh.

"Nàng nói cái gì vậy?" Hắn giận dữ nhìn Ngưng Tuyết.

"Ta nói là ta không muốn nữa, nhất là cùng với ngươi!"

Mặc dù sợ Hàn Băng nổi giận nhưng Ngưng Tuyết vẫn cả gan nói ra lời trong lòng, dù sao cùng lắm cũng chỉ là con đường chết mà thôi.

Một khi nàng đã cố chấp thì cũng không sợ chết.

"Nàng đã là nữ nhân của ta, ta muốn nàng làm thì nàng phải làm!"

Hàn Băng nổi giận, hắn dùng lực kéo hai chân Ngưng Tuyết ra, không chút lưu tình đem vật cứng rắn của mình hung hăng đâm vào cơ thể nàng.

"Đau quá!" Ngưng Tuyết kêu đau, nước mắt xông lên hốc mắt.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng cái đó của Hàn Băng thật sự là quá lớn, hắn tiến vào tàn nhẫn như vậy cũng không quan tâm xem nàng có thể chịu được hay không.

Nước mắt của Ngưng Tuyết tràn đầy trong mắt khiến trong ngực Hàn Băng vụt qua một hồi buồn bực và đau đớn.

"Đây đều là do nàng tự chuộc lấy!" Hắn lạnh nhạt nói, sau đó vùi mình càng sâu hơn.

Lời nói lạnh nhạt của Hàn Băng như đâm thật sâu vào lòng làm Ngưng Tuyết bị thương, thân thể của nàng đau đớn quá, trái tim cũng thật đau! Cõi lòng Ngưng Tuyết tan nát để mặc cho suy nghĩ của mình bay xa, không chú ý tới cảm thụ của Hàn Băng trên người nàng.

”Đừng tưởng rằng cứ như vậy là có thể đối phó với ta!”

Hàn Băng tức giận vô cùng, kéo chân nàng mở càng rộng ra không ngừng đâm mãnh liệt vào trong cơ thể nàng, hấn cắm vào giống như muốn điên cuồng xé rách nàng.

Cánh hoa vẫn sưng đỏ đau đớn không chịu nổi sự thô bạo, mạnh mẽ của Hàn Băng, Ngưng Tuyết chỉ cắn môi nín nhịn để hấn chạy nước rút trên người nàng.

”Như thế nào? Thoải mái sao? Giống như bộ dáng đâm đâm rên rỉ như đêm qua!” Hàn Băng điên cuồng chuyển động, cố ý lên tiếng khuất nhục Ngưng Tuyết.

Ngưng Tuyết cắn chặt môi dưới, hoa huyết non nớt bị Hàn Băng làm cho đau đớn, thật khó chịu, nàng không nhịn được bật thốt ra tiếng rên rỉ, nhưng không phải là tiếng rên rỉ vì vui thích mà là khổ sở.

”A.....Ta không muốn.....” Nàng thật sự rất đau.

Chẳng qua Hàn Băng cũng không vì vậy mà buông tha nàng, hấn tà ác cười thành tiếng.

”Tiểu Ngưng Tuyết của ta, ta chính là vô cùng muốn đấy.” Hấn thẳng lưng hung hăng, mạnh mẽ, “Sẽ không kết thúc nhanh như vậy đâu”

Hấn không ngừng chuyển động, giống như không có kết thúc. Cho đến khi Hàn Băng đạt đến cao trào, đem lửa nóng phun vào bên trong cơ thể Ngưng Tuyết thì Ngưng Tuyết cũng mệt mỏi đến nỗi ngủ mê man.

Khi Ngưng Tuyết tỉnh lại lần nữa thì Hàn Băng đã rời Dạ Tịch lâu. Gian phòng chỉ còn lại mỗi mình nàng.

Sau khi trải qua chuyện này nàng từ thiếu nữ lột xác thành nữ nhân. Trong lòng hay trên cơ thể đều có rất nhiều biến hóa khiến nàng nhất thời không thích ứng kịp.

Nhất là bây giờ, giữa hai chân của nàng vẫn đau đớn và sưng đỏ, đều do Hàn Băng tạo thành!

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ đến chói mắt nhưng không quét được hết ám ảnh ở trong lòng của nàng đối với hấn.

Người là nữ nhân của ta, ta muốn người làm thì người phải làm!

”Ta không phải là nữ nhân để cho người phát tiết!” Ngưng Tuyết tức giận nói.

Nàng có hối hận một chút vì sao sáu năm trước nàng lại kích động cùng hấn rời Bắc Phương để bây giờ mình lâm vào hoàn cảnh khốn cùng như vậy.

Nàng ngồi dậy quyết định không nằm ở trên giường lãng phí thời gian nữa, da thịt của nàng vẫn còn lưu lại mùi vị và dấu vết của Hàn Băng.

Giống như là hờn dỗi, mặc dù dấu vết trên người nàng không thể rửa sạch, nhưng nàng vẫn muốn rửa đi mùi vị mập mờ quanh thân.

Một mình Ngưng Tuyết đi trong rừng đào, hoa đào nở rộ trên con đường nhỏ, gió thổi dịu dàng và nhẹ nhàng trên ngọn cây làm rơi từng cánh hoa màu hồng, bay xuống dưới người nàng. Nàng cũng không phải những cánh hoa trên người xuống, nàng chỉ đi theo hướng quen thuộc tới một nơi mà bốn phía xung quanh đều là cây đào có nước suối chảy róc rách ở bên.

Nơi này là con suối nhỏ của nàng, mỗi khi thời tiết nóng bức khó chịu nàng đều sẽ len lén tới đây nghịch nước và tắm rửa.

Nàng nhìn xung quanh, nàng biết rõ nơi này cực kỳ kín đáo, trừ nàng biết ra cũng không có người khác xông tới, nhưng nàng vẫn chưa an tâm nên nhìn hai bên.

Khi xác định bốn phía thật sự không có người nàng mới cởi bỏ từng y phục trên người xuống, toàn thân trần truồng tiến vào nước suối trong lành.

”Oa.....lạnh quá.....”

Mới bước vào trong nước lạnh lẽo nàng liền kêu lên một tiếng. Ngâm mình trong chốc lát nàng cũng không cảm thấy lạnh nữa.

Nước suối trong vắt, sạch sẽ chảy qua thân thể ngọc ngà của nàng, từng cánh hoa đào rơi xuống nổi lên trên mặt suối, đắm chìm bên trong suối nước tràn đầy hoa đào là nàng thật xinh đẹp, giống như là tiên nữ giữa rừng hoa đào.

Ngân Tuyết cẩn thận rửa sạch sẽ từng chút một thân thể của mình, nàng không thích trên người mình vẫn còn mùi vị của Hàn Băng.

Nhớ lại lúc bị Hàn Băng độc chiếm sẽ làm cho nàng cảm thấy vô cùng không cam lòng.

”Tại sao hắn cứ nhất định phải là mình chứ!”

Là tại sao? Tại sao chứ?

Tại sao Hàn Băng không trả lời vấn đề này của nàng? Sao hắn cũng không để cho nàng về nhà thăm nương cùng đệ đệ chứ?

Ngưng Tuyết thật sự không hiểu.

Từng cơn gió từ từ thổi qua, hoa đào nở rộ như bị cuốn lên bay đầy những cánh hoa, nhìn cảnh sắc đẹp dễ quen thuộc này nàng hoàn toàn không nghĩ đến đáp án nữa.

10. Chương 4-2

Long Quân Vĩ cho rằng mình bị hoa mắt!

Hắn sững sờ nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang tắm trước mắt, hôm nay hắn thực sự là gặp được tiên nữ rồi!

Nếu không phải vì hắn cảm thấy buồn bực khi ở bờ biển nhàm chán, muốn đi vòng quanh rừng hoa đào đang nở rộ này thì hắn không thể vô tình liếc thấy toàn bộ thân thể trần trụi của tiên nữ đang tắm rửa trong suối nước trong vắt này.

Biết rõ việc rình coi nữ nhân tắm là không hợp lễ nghĩa, nhưng chính hắn cũng không nhịn được khi vừa nhìn lại muốn nhìn lại lần nữa. Mà người đang chuyên tâm tắm rửa cũng không chú ý tới việc hắn đang rình coi.

Chỉ thấy nàng trắng nõn như ngọc, da thịt tinh tế làm cho cả người hắn không nhịn được bị kích thích.

Bởi vì khoảng cách của hắn cách nàng một đoạn nên hắn lặng lẽ thi triển khinh công, nhẹ nhàng di chuyển về phía nàng.....

Ngưng Tuyết là người luyện võ nên thính giác không kém, nàng nhận thấy có một chút tiếng vang khác thường.

Khi nàng muốn bơi vào bờ suối lấy y phục mặc thì đã trễ. Nam tử nàng gặp hôm qua bên bờ biển lại đang cầm y phục của nàng nhìn nàng cười rất giảo hoạt.

”Tiểu tiên nữ, thật là khéo nha, chúng ta lại gặp mặt.” Long Quân Vĩ cười nói.

”Người.....người muốn làm cái gì?” Ngưng tuyết xấu hổ và giận dữ đến thẹn đỏ cả mặt, nàng lấy hai tay che cả thân thể, cả người chìm vào trong nước, chỉ lộ ra một cái đầu trên mặt nước.

”Không cần hung dữ như vậy, ta không phải là người xấu.”

”Người nói mình không phải là người xấu thì mau trả lại quần áo cho ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.” Nàng vội vàng muốn chết rồi, vốn nghĩ đến nơi này tắm rửa để buông lỏng tâm tình, không ngờ lại gặp phải hoàn cảnh quần bách như này.

Long Quân Vĩ xấu xa đi tới bên suối, từ trên cao nhìn xuống nàng nói: “Muốn ta trả lại y phục cho nàng cũng được, nhưng mà muốn có một điều kiện trao đổi, mặc kệ ta hỏi nàng vấn đề gì nàng đều phải trả lời ta thành thật.”

“Chuyện này.....Được rồi.” Ngưng Tuyết miễn cưỡng đồng ý, hiện tại nàng chỉ muốn nhanh chóng lấy lại được y phục.

“Nàng tên là gì?” Hần bây giờ còn chưa biết tên của nàng.

“Ngưng Tuyết.”

“Ngưng Tuyết.....Ta thích cái tên này, nhưng lại lạnh quá, không phù hợp với một người xinh đẹp như nàng.”

“Người quan tâm ta nhiều như vậy làm gì, ta đã trả lời vấn đề của ngươi rồi, có thể trả lại y phục cho ta được chưa?”

“Nàng hung dữ như vậy sao! Ta vẫn chưa hỏi vấn đề thứ hai mà!”

Long Quân Vĩ cố ý trêu ghẹo mỹ nhân trong nước, hắn thích trêu chọc nàng như vậy, nhìn nàng thẹn thùng đến đỏ mặt như vậy.

“Ngươi!” Mặc dù Ngưng Tuyết tức giận nhưng nàng cũng không dám rời khỏi mặt nước.

“Chẳng lẽ nàng không muốn biết ta sao, ta là một người nổi tiếng, tên là Long Quân Vĩ. Về vấn đề thứ hai ta muốn hỏi nàng là hiện giờ ta đang ở nơi nào?” Hắn bị sóng biển đánh vào hòn đảo xa lạ này nên hắn cũng không biết bây giờ mình ở nơi nào.

“Đây là Hàn Băng đảo.” Ngưng Tuyết ngoan ngoãn trả lời.

“Hàn Băng đảo! Nơi này là Hàn Băng đảo sao?”

“Ừ, ta không có lừa ngươi.”

Long Quân Vĩ có chút giật mình, mấy năm nay hắn và Đại hoàng huynh đều muốn tìm Hàn Băng đảo đều không được, không nghĩ tới nhờ một cơn bão lại mang hắn tới được Hàn Băng đảo bọn họ tìm kiếm đã lâu. Xem ra lần này hắn nhất định tìm được Hàn Băng.

“Vậy nàng có biết Hàn Băng đang ở đâu không?”

“Ngươi hỏi nhiều như vậy là muốn cái gì?” Ngưng Tuyết cảnh giác nhìn Long Quân Vĩ, mấy năm nay nàng cũng có biết chút ít đến kẻ thù muốn tìm hắn trả thù, nhưng Hàn Băng luôn có thể dễ dàng hoá giải mọi nguy hiểm.

Long Quân Vĩ hiểu rõ ánh mắt thù địch của Ngưng Tuyết, nhưng nhìn dáng vẻ thân thiết của nàng với Hàn Băng làm cho lòng hắn không vui.

“Xin đừng hiểu lầm ta.....ta không gây khó dễ cho Hàn Băng đâu.”

“Là thật sao?”

“Ta không lừa ngươi.”

Nhìn phản ứng của Ngưng Tuyết làm cho Long Quân Vĩ quyết định hỏi vấn đề trong lòng hắn. “Nàng và Hàn Băng có quan hệ như thế nào?” Hắn ôm một tia hi vọng. hi vọng Ngưng Tuyết không trả lời giống như hắn đang nghĩ trong lòng.

Cái vấn đề này trong lòng Ngưng Tuyết cũng vô cùng căng thẳng, quan hệ của nàng và Hàn Băng là như thế nào?

Thái độ của Hàn Băng đối với nàng, làm cho nàng có cảm giác mình là thị thiếp bồi tẩm Hàn Băng vậy. Nhưng có đôi khi Hàn Băng lại đối xử với nàng rất đặc biệt.

“Ta.....” Tự nhiên nàng thở dài, “Ta không biết trả lời vấn đề này của ngươi thế nào nữa.”

“Nàng là nữ nhân của hắn sao?” Long Quân Vĩ hỏi để xác định vấn đề trong lòng hắn.

Ngưng Tuyết chần chờ, chưa có gật đầu, mặc dù nàng cũng không muốn mình cứ như vậy trở thành nữ nhân của Hàn Băng, nhưng đây là sự thật nha!

Đáp án của Ngưng Tuyết khiến cho Long Quân Vĩ như bị sét đánh, hắn không ngờ nữ nhân lần đầu tiên trong đời hắn yêu, thật không ngờ lại là nữ nhân của người khác.

Động tác của hắn nhanh chóng giữ chặt Ngưng Tuyết trong nước.

Ngưng Tuyết bị dọa sợ đến nỗi không giãy giụa được đứng tại chỗ, và bởi vì toàn thân nàng còn đang trần trụi phải che đậy, che tay nên nàng cứ như vậy bị Long Quân Vĩ ôm lấy.

“Kể cả nàng đã là nữ nhân của Hàn Băng thì ta vẫn yêu nàng!”

Long Quân Vĩ hôn Ngưng Tuyết thật sâu, tất cả tình cảm điên cuồng trong ngực đều buông thả trong nụ hôn này, hắn thật sự không cam lòng mà!

Long Quân Vĩ khiến Ngưng Tuyết sợ đến choáng váng, đến chóng mặt cũng quên, cứ như vậy lẳng lặng để Long Quân Vĩ hôn.

Một lúc lâu sau, Long Quân Vĩ mới buông Ngưng Tuyết ra. “Thật xin lỗi đã mạo phạm người.”

Long Quân Vĩ thất vọng xin lỗi, đem y phục trả lại cho Ngưng Tuyết, hắn cần điều chỉnh lại tâm tình của mình, cho nên hắn lựa chọn rời đi nơi làm hắn đau lòng này.

Sau khi Long Quân Vĩ rời đi, Ngưng Tuyết mới lấy lại tinh thần, nàng vội vàng mặc lại quần áo rồi ngồi một mình bên bờ suối.

Đáng ghét, thật là ghê tởm và vô lại, sao hắn lại có thể hôn nàng như vậy chứ! Tại sao bên người nàng đều là những nam nhân muốn làm thì làm cái đó, chẳng bao giờ hỏi qua ý kiến của nàng cả.

Ghê tởm hơn chính là Hàn Băng, nàng đã là người của hắn, vậy mà hắn còn không cho nàng ra khỏi đảo, hắn rõ ràng là không tin tưởng nàng.

Ngưng Tuyết tức giận ngồi bên bờ suối rơi nước mắt, toàn bộ chuyện thương tâm trong lòng nàng đều xông lên não, nàng khóc đến mức không thể nào dừng được.

“Tiểu thư đâu?”

Hàn Băng ngồi ở thư phòng Nhật Triều hỏi tiểu tỳ Hồng Nhi phụ trách hầu hạ Ngưng Tuyết thay thế Lạc Nhi, trước khi đuổi Lạc Nhi đi thì Hồng Nhi đều chăm sóc các sinh hoạt hàng ngày của Ngưng Tuyết.

“Cả ngày nay đều không nhìn thấy tiểu thư đâu ạ.”

“Thật sao? Những người khác thì sao?”

“Dạ không có ạ, cũng không nghe những người khác nói có nhìn thấy tiểu thư ạ.” Hồng Nhi lo lắng đề phòng, thành thật trả lời.

Không biết Ngưng Tuyết tiểu thư chạy đi đâu rồi, cả ngày nay nàng đều không tìm thấy tiểu thư, tiểu Đào chủ muốn tiểu thư uống thuốc mỗi ngày mà tiểu thư cũng không có trở lại uống.

Nhìn sắc mặt khó coi của đảo chủ, Hồng Nhi không khỏi lo lắng cho tiểu thư, chộc giận Đảo chủ thì kết quả rất thảm. Bởi vì nhìn Lạc Nhi từ trước đến nay luôn làm tốt phận sự của mình cũng bị nhốt vào Vô Minh Cư thì cũng biết thời điểm đây Đảo chủ đang tức giận như thế nào mới tàn khốc như vậy.

“Người đi xuống đi!”

Hàn Băng cho Hồng Nhi lui xuống, hắn đang nghĩ Ngưng Tuyết có thể sẽ đi đâu.

“Chẳng lẽ Ngưng Tuyết đến chỗ đấy sao?”

Chỗ đấy hắn nghĩ tới chính là con suối kín đáo kia, cũng là nơi hắn nhìn thấy Ngưng Tuyết tắm.

Có khả năng Ngưng Tuyết ở chỗ đó không?

Đảo Hàn Băng cũng không quá lớn, Ngưng Tuyết nếu muốn cố ý né tránh hẳn thì cũng phải uống phí tâm tư rồi. Nàng vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội rời khỏi hẳn.

Mặc dù hẳn ép buộc Ngưng Tuyết, nhưng hẳn cũng không cảm thấy áy náy chút nào về chuyện này. Bởi vì Ngưng Tuyết là người của hẳn, nàng không có quyền nói không!

“Hừ! Nàng càng như vậy ta càng sẽ đối xử với người không lưu tình!” Hàn Băng lạnh giọng hừ, nhanh chóng rời khỏi Nhật Triều.

Ngưng Tuyết ngồi ở bên suối khóc thút thít, khóc một nàng liền dựa vào cây hoa đào khô ngủ ở dưới tàng cây hoa đào đang nở rộ.

Hàn Băng đi tới bên suối thì nhìn thấy bộ dáng Ngưng Tuyết dựa vào cây đào ngủ.

Hô hấp của Ngưng Tuyết rất nhẹ, sắc mặt tái nhợt làm trong lòng hẳn bỗng chốc thoáng qua một ý niệm chẳng lành, cái ý tưởng lo lắng làm cho hẳn nhất thời sợ đến mất hết hồn vía.

Khi hẳn nhìn thấy ngực Ngưng Tuyết chậm rãi phập phồng thì hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng thoáng chốc đã tỉnh táo lại.

Rất dễ nhận thấy, chỉ cần gặp chuyện tình cảm với Ngưng Tuyết thì sự tỉnh táo của hẳn đều biến mất.

Chẳng trách Sở Thương Tổng cười hẳn quá thâm tình, mới có một Ngưng Tuyết có thể làm cho cán cân quyền lực nghiêng một bên hẳn cũng can tâm tình nguyện buông tha tất cả, lưu lạc bốn phương, chỉ để có thể tìm được được liệu trị thương cho nàng.

Hắn vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Ngưng Tuyết, xem ra mấy ngày nay nàng đều không điều dưỡng tốt, nếu không hẳn độc mới có một ngày đã tăng nhiều thế này. Nếu như trì hoãn nữa chỉ sợ ngay cả hẳn cũng không có cách nào thanh trừ được hẳn độc trong cơ thể Ngưng Tuyết.

Cảm giác ám áp không ngừng truyền đến khiến Ngưng Tuyết đang ngủ say tỉnh giấc.

“Người.....sao người lại ở chỗ này?”

Ngưng Tuyết sợ hãi lui vào một bên, nàng chưa từng nghĩ đến nơi nàng tự cho là kín đáo này chẳng những bị Long Quân Vĩ xông tới mà cả Hàn Băng cũng biết.

“Sao ta không thể tới nơi này?” Sắc mặt Hàn Băng không tốt liếc nhìn Ngưng Tuyết, nàng vừa thấy hẳn đã giống như là gặp quỷ vậy, đương nhiên điều đó làm hẳn tức giận.

“Ta không có ý này, cả đảo Hàn Băng đều là của ngươi, dĩ nhiên ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ta làm sao có thể quản ngươi nhiều như vậy!” Nàng vẫn còn lạnh băng, cố ý lên tiếng chống đối.

Hàn Băng một phen nắm lấy cổ tay Ngưng Tuyết, cảm tức nhìn nữ nhân xinh đẹp này, nàng luôn có bản lĩnh làm hẳn tức giận.

“Ta không muốn tức giận, nhưng nếu ngươi không sợ liên lụy đến Lạc Nhi ở Vô Minh Cư thì ngươi cứ chống đối đi.”

Hiển nhiên sự uy hiếp của Hàn Băng lập tức có hiệu quả, những lời này khiến sắc mặt Ngưng Tuyết trở nên nặng nề. Ngưng Tuyết vốn đang giãy giụa không ngừng lại an tĩnh trở lại, nàng không nói gì nữa.

Hàn Băng nói đúng, nàng không thể vì mình nhất thời chỉ vì tâm nguyện của mình mà khiến Lạc Nhi vô tội bị liên lụy. Lạc Nhi vì chuyện của nàng đã bị nhốt vào Vô Minh Cư, nàng đã rất áy náy rồi; nếu như lại vì nàng tổ vẽ cho sướng miệng mà mất nốt cái mạng nhỏ thì nàng sẽ vì chuyện này mà lo lắng cả đời.

Hàn Băng nhìn Ngưng Tuyết an tĩnh lại, biết nàng cũng chỉ phục tùng bề ngoài, nhưng lúc này hẳn cũng không muốn truy cứu nàng tới cùng như vậy, trước hết hẳn cần trị liệu hết bệnh trên người nàng đã.

“Nan bây giờ ngoan ngoãn đi theo ta, tỳ nữ của ngươi nói cho ta biết ngươi hôm nay còn chưa có uống thuốc, ta đã sai người nấu một chén thuốc, ta muốn tận mắt nhìn thấy ngươi uống hết.”

11. Chương 5-1

Editor: Cogau

Hàn Băng kéo tay Ngưng Tuyết, đưa nàng trở lại Dạ Tịch Lâu hẩn ở.

Vừa đến Dạ Tịch Lâu, trong lòng Ngưng Tuyết bắt đầu lo lắng, không phải Hàn Băng muốn cho nàng uống thuốc sao? Tại sao lại đưa nàng tới Dạ Tịch Lâu? Chẳng lẽ Hàn Băng còn muốn cùng nàng...

"Người đang suy nghĩ gì vậy?" Hàn Băng nhìn kỹ Ngưng Tuyết, phát hiện tâm thần nàng bất an.

"Không có, không có, ta đâu có suy nghĩ chuyện gì đâu."

Những lời này rõ ràng là giấu đầu hở đuôi, cả khuôn mặt Ngưng Tuyết đều đỏ, bởi vì nàng phát hiện mình hiểu lầm Hàn Băng, ở trên bàn trong sảnh, thật sự có một chén thuốc chờ nàng.

Ngưng Tuyết ngu ngốc! Hàn Băng thật sự chỉ muốn mình uống thuốc thôi, lòng dạ đâu có ác độc như vậy. Nàng thảm máng mình.

"Không nghĩ gì sao đột nhiên mặt lại đỏ lên vậy?" Nhìn hai gò má Ngưng Tuyết đỏ lên bất thường, Hàn Băng đột nhiên hiểu ý Ngưng Tuyết nghĩ đến, hẩn tà tứ nói nhỏ ở bên tai nàng: "Có phải vẫn còn nhớ sự việc đó không?"

"Người đừng nói bậy, ta không có nghĩ thế!" Ngưng Tuyết mắng, nàng không muốn cho Hàn Băng biết nàng thật sự nghĩ như vậy.

"Nếu không nghĩ như vậy, thì nhanh uống xong chén thuốc trên bàn đi."

"Thật sự phải uống sao?" Ngưng Tuyết cau mày, xa như thế mà nàng đã thấy mùi thuốc rất khó ngửi, lại còn muốn nàng uống hết chén thuốc khó ngửi này nhất định nàng sẽ nôn hết ra đấy.

"Người cho rằng ta đang đùa với người à?" Hai tay Hàn Băng khoanh lại trước ngực, hẩn không để cho Ngưng Tuyết lừa gạt như vậy được.

Ngưng Tuyết bưng chén thuốc trên bàn lên: "Nhưng... Thuốc này có lẽ rất đắng, màu lại đen đen, thật là khủng khiếp."

Cô nàng này! Lại đem thuốc mà hẩn tổn biết bao thiên tân vạn khổ, tìm kiếm khắp nơi coi như độc dược, đúng là chà đạp lên tâm ý của hẩn mà!

"Ta nói phải uống là phải uống."

"Ghét... " Ngưng Tuyết bĩu môi.

Nàng hận nhất là Hàn Băng ngày ngày đều ép nàng uống thuốc, nàng cũng không phải là người bị bệnh.

Nét mặt không thích uống thuốc của Ngưng Tuyết khiến Hàn Băng cảm thấy đáng yêu, nàng thật sự là nữ nhân đáng yêu nhất mà hẩn từng gặp, chỉ cái nét mặt bĩu môi thôi cũng làm cho hẩn cảm thấy vui vẻ rồi.

Hàn Băng duỗi tay ra nâng mặt Ngưng Tuyết cho miệng mở ra chút: "Đừng có làm loại vẻ mặt này, cũng không phải là ta ép người uống thuốc độc."

"Thuốc đắng như vậy, uống vào cho dù không chết cũng sẽ mất đi nửa cái mạng."

"Sẽ không chết, không cho nói lời như thế." Hàn Băng nghiêm mặt lại: "Trước tiên uống thuốc vào, bằng không thì đừng có nghĩ rời khỏi nơi này."

"Nghiêm túc như vậy làm gì." Ngưng Tuyết lăm bằm, chỉ đùa một chút cũng không được nữa.

"Người nói cái gì?"

Hàn Băng chột nhứ mày, Ngưng Tuyết thở cũng không dám thở mạnh, không thể làm gì khác hơn là gương mặt khổ sở, ngoan ngoãn mà uống thuốc.

"Ừm... " Thật là đáng nha!

Ngưng Tuyết chịu không nổi, hỏi: “Đây là thuốc gì, sao lại đắng hơn thuốc ta uống lúc trước vậy?”

”Không nên hỏi nhiều như vậy.”

Hàn Băng nghiêm nghị nhìn Ngưng Tuyết, không hề nói đùa với nàng. Hắn kéo tay của nàng, dẫn nàng đi tới bên giường.

”Người muốn làm gì?” Ngưng Tuyết sợ hãi hỏi.

Về mặt nghiêm túc đó, làm nàng nhớ tới sáng nay hắn tàn bạo và vô tình với nàng, nỗi sợ hãi bỗng chốc lan khắp toàn thân nàng, không lẽ nàng lại bị hắn cưỡng bạo ư?

”Ngoan một chút!” Gương mặt tuấn tú của Hàn Băng lạnh lùng, nghiêm cẩn nói: “Thuốc này không thể so với trước đây được, bây giờ ta muốn vận công để cho ngươi hấp thu toàn bộ thuốc vừa uống xong thuốc, bằng không chỉ với một chút công sức của ngươi muốn hấp thu toàn bộ thuốc này, chỉ sợ ngươi luyện mười năm công phu cũng chưa làm được.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Băng, Ngưng Tuyết không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe lời, hai người ngồi xếp bằng trên giường, để Hàn Băng vận công vì nàng.

□ □ □

”Tại sao! Tại sao nàng là nữ nhân của Hàn Băng?” Long Quân Vĩ ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, oán hận trời cao không công bằng với hắn.

Bởi vì Hàn Băng có thể là Nhị Hoàng Huynh của hắn - Long Quân Diệp.

Long Quân Diệp là con trai của người mà phụ hoàng sủng ái nhất, chẳng những tướng mạo khôi ngô tuấn tú, bản thân võ công lại cao cường, nếu không phải là ngôi vua của Triều đình đã do người con trưởng kế thừa, chỉ sợ Phụ Vương cũng sẽ truyền ngôi cho hắn mà thôi.

Nhưng nhiều năm trước đây, Nhị Hoàng Huynh tự dưng mất tích, sau đó tin tức do Đại Hoàng huynh điều tra khắp nơi có được, biết Hàn Băng là Đáo chủ Đáo Hàn Băng có khả năng là nhị hoàng tử mất tích nhất.

Long Quân Vĩ giọng khàn khàn nói: “Từ nhỏ đến lớn, Phụ Hoàng đặc biệt sủng ái đối với Nhị Hoàng Huynh, những thứ này ta có thể không so đo, nhưng tại sao ngay cả nữ nhân chúng ta yêu thương đều cùng một người chứ!”

Buồn bực kìm nén trong ngực không chỗ phát tiết, Long Quân Vĩ tung quyền lên cây hoa đào.

Thân cây to lớn bị hắn đánh không ngừng lung lay, hoa đào nở trên ngọn cây bay lượn đầy trời rơi xuống, trước cảnh cánh hoa đào bay lượn đầy trên không trung rất mỹ lệ đó, Long Quân Vĩ như nhìn thấy tiểu tiên nữ động lòng người vậy, từng cánh hoa bay xuống như nhẹ nhàng cười với hắn...

”Tiểu tiên nữ, nếu ta gặp ngươi sớm một chút, ngươi cũng sẽ không là nữ nhân của Nhị Hoàng Huynh, ngươi sẽ là của ta đây... Vĩnh viễn đều là của ta.....” Long Quân Vĩ chán nản dựa vào cây đào.

Cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ đến, tung hoành chiến trường mặt không đổi sắc Bình Tây Vương như hắn đây, giờ lại vì một nữ nhân mà nhụt chí thế này!

Chỉ nghĩ đến tiểu tiên nữ hắn yêu, bị Ngũ Hoàng Huynh của hắn thân mật ôm vào lòng... Đầy bụng ghen tuông xông lên ngực ừ ừ làm cho hắn sắp thở không nổi, hắn không muốn thấy loại sự tình này phát sinh!

”Không được! Ta không thể cứ trơ mắt nhìn toàn bộ xảy ra như vậy được, ta muốn thay đổi mọi thứ!”

Tinh thần phấn chấn lên, Long Quân Vĩ cởi bỏ ra tâm tình vốn sa sút đi, âm thầm hạ quyết định, cứ coi như tiểu tiên nữ là nữ nhân của Nhị Hoàng Huynh, thì hắn cũng muốn nghĩ cách thay đổi sự thật.

Hắn cảm thấy tiểu tiên nữ cũng có cảm giác với hắn, bằng không thời điểm vừa rồi hắn hôn nàng, động tác chống cự nàng cũng không có như vậy.

Hắn có thể điều chỉnh tâm tình của mình, không để ý nàng đã là nữ nhân của Nhị Hoàng Huynh, chỉ cần nàng nguyện ý đi theo hắn, hắn cũng có thể vứt bỏ tất cả giống như Nhị Hoàng Huynh của hắn vậy, chỉ cần theo nàng, tới nơi không ai biết, sống một cuộc sống chỉ có hai người bọn họ với nhau...

Lần nữa tỉnh lại, ánh mắt của Long Quân Vi lóe ra hy vọng sáng rõ, hẳn nhất định sẽ đưa nàng đi!

Trong đêm khuya yên tĩnh.

Tiếng sóng biển rì rào, êm ái theo gió truyền tới.

Vừa mới vận công hao tổn tinh lực, khiến Ngưng Tuyết mệt mỏi ngủ thật say, gương mặt nàng sáng trong như ngọc, hai má hồng hào xinh đẹp lạ kỳ, dung nhan vốn tái nhợt đã không còn thấy nữa.

Hàn Băng tựa vào bên người Ngưng Tuyết, nhìn sắc hồng trên gò má nàng, hẳn hài lòng nhếch môi cười khẽ.

Xem ra, toa thuốc hẳn dùng lần này đối với thể chất hư hàn của Ngưng Tuyết, hiệu quả trị liệu không hề sai.

Nhưng hiệu quả của thuốc quá mạnh, thân thể Ngưng Tuyết từ trước đến giờ lại mảnh mai, có thể không thể chịu đựng được hiệu quả mãnh liệt như vậy, nên mới mệt mỏi ngủ say. Nhưng tính chất của thuốc này rất đặc biệt, nếu uống thuốc này vào, trong vòng sáu canh giờ phải đoạn tuyệt nam nữ hoan ái nếu không được tính mãnh liệt của thuốc sẽ xông lên lục phủ ngũ tạng, sẽ nguy hiểm đến tính mạng đối với người uống thuốc.

Mà thân thể yếu đuối của Ngưng Tuyết lúc này, sẽ chỉ bởi vì không chịu nổi mà chết bất đắc kỳ tử. Hàn Băng biết rõ được tính của thuốc này, nên cho dù hẳn khát vọng Ngưng Tuyết đến đâu, cũng sẽ không vào thời khắc này muốn ăn nàng.

Hắn phủ phía dưới, khẽ hôn đôi môi mềm mại của nàng, nàng cứ như vậy không hề phòng bị vẫn ngủ say ở bên cạnh hắn, nhưng bởi vì nàng uống thuốc, hẳn chỉ có thể kìm nén lửa dục cháy hừng hực trong cơ thể, lại không thể làm gì với nàng.

Nhớ lại giao hoan cùng Ngưng Tuyết, Ngưng Tuyết ở phía dưới hắn thở gấp ngâm nga, vừa cuồng dã lại mãnh liệt triền miên, làm cho hắn vô cùng dư vị.

Nhưng cá tính Ngưng Tuyết kiêu căng, làm hắn cảm thấy rất phiền toái và không hiểu, hẳn vốn không muốn hung dữ như vậy với Ngưng Tuyết, nhưng nàng lạnh giọng cự tuyệt, làm cho hắn mất đi lý trí, làm hắn trở nên cuồng nộ vô tình gây tổn thương thân thể, trái tim của nàng.

Hắn khàn giọng ở bên tai nàng kể: “Tiểu Ngưng Tuyết, ngươi có biết không, ta vì ngươi, hao hết toàn bộ tâm sức, tìm thuốc khắp nơi để có thể kéo dài tính mạng cho ngươi.”

Hàn Băng nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài như lụa của Ngưng Tuyết, cảm nhận những sợi tóc trơn mềm này lượn lờ ở giữa các ngón của hắn.

”Ngươi biết ta vì ngươi làm nhiều việc, bỏ ra công sức nhiều như vậy, không biết ngươi sẽ báo đáp ta thế nào đây?”

Ngưng Tuyết ngủ say sưa, môi son trơn bóng hé mở nhưng không phát ra tiếng nào.

Hàn Băng duỗi ngón tay vẽ lên đôi môi đỏ tươi này, cứ như vậy thâm tình nhìn nàng, cả đêm chưa chớp mắt đến tận rạng sáng.

Ngoài cửa sổ xuyên qua chút tia sáng, Hàn Băng nghĩ ngợi, Ngưng Tuyết sẽ chưa tỉnh lại ngay đâu, sao không đi xem Sở Thương một chút nhỉ?

Hắn chợt đứng dậy, kéo chăn găm lên đắp cho Ngưng Tuyết, tiến về phía Vô Minh cư.

□□□

Hành lang u ám không ánh sáng chính là lối đi thông duy nhất từ Vô Minh Cư đi ra hai bên trên vách đá, cũng chưa bố trí được chiếu sáng, từ cửa vào tối đen nhìn vào bên trong, thật không nhìn ra con đường tối đen hun hút này chính là lối đi thông Vô Minh Cư, hay là lối đi thông xuống địa ngục nữa!

Hàn Băng cầm nến, dựa vào ánh nến yếu ớt, bước đi.

Sau khi đi một đoạn đường ngắn, đường đi chia ra làm hai ngã, hần men theo con đường quen thuộc đi tới, bách chuyển thiên hồi, sau khi đi hết đoạn đường quanh co ngoắt ngoéo là tới một chỗ chim hót hoa thơm ngay giữa sơn cốc.

Chẳng ai ngờ được, đảo Hàn Băng người người sợ hãi Vô Minh cư, lại là sơn cốc tuyệt trần thế này.

Sơn cốc này không nhỏ, nhưng bốn phía đều là núi cao dốc đứng, một số vách núi gần như thẳng đứng, người bình thường muốn vào trong sơn cốc này, trừ phi đi theo con đường quanh co ngoắt ngoéo vào, nếu không thì không thể vào theo vách núi cao vây quanh Vô Minh Cư.

Hàn Băng cất bước đi theo con đường nhỏ đi vào rừng trúc phía trước, bởi vì Vô Minh Cư được xây dựng ngầm bên dưới, trong rừng trúc này.

Trúc được trồng cao ngút bốn phía Vô Minh Cư, có thể ánh sáng xuyên qua sơn cốc bị trúc che kín, chỉ có mấy phần ánh sáng yếu ớt chiếu xuống, cả tòa Vô Minh Cư có vẻ u ám quỷ dị; cũng vì vậy, nơi này mới gọi là “Vô Minh Cư”.

Đại sảnh Vô Minh Cư cửa không đóng, cứ rộng mở như vậy, Hàn Băng còn chưa đi tới cửa, đã thấy Sở Thương cau mày, ngồi ở trên ghế, một mình tự rót tự uống.

Ngày hôm trước khi Hàn Băng mới vừa quay về đảo, từng tới thăm người bạn tốt đã lâu không gặp này, nhưng lúc ấy Sở Thương không ưu phiền như bây giờ.

”Mới một ngày không gặp thôi, sao lại buồn rầu thế?” Đã lâu không thấy bộ dạng ưu phiền của Sở Thương, không biết lần này là vì chuyện gì đây? Hần có chút ngạc nhiên.

Sở Thương ngẩng đầu, trên khuôn mặt cao ngạo này rõ ràng có bớt hình rồng, và một vết sẹo dài kinh khủng, từ bên trái kéo qua tới nửa khuôn mặt bên phải. Trừ vết sẹo dài nổi bật đó, trên gương mặt còn có mấy vết sẹo nhỏ rõ ràng; Trong thiên hạ, Sở Thương có vẻ ngoài vốn hết sức khôi ngô, nhưng bởi vì trên mặt thêm những vết sẹo, gương mặt tuấn tú không còn tươi như trước nữa, khuôn mặt lạnh lùng trái lại lại làm cho người ta cảm thấy u ám sợ sệt.

Sở Thương xem thường nhún vai, vẻ ưu sầu vừa rồi không còn thấy nữa: “Mới thời gian đầu ta rất nặng lòng, rất nhiều chuyện đối với ta mà nói đã rất tổn thương.” Hơn nữa kể từ sau khi tàn tật, lại càng không muốn để cho người ta có cơ hội làm tổn thương nên hần càng khép lòng.

”Nếu như không muốn nói, thì thôi.”

”Sao ta lại không muốn nói, chẳng qua chỉ là chuyện vặt, nên cũng không tiện nhiều lời thôi.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng lời này hiển nhiên làm cho người ta có cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Sở Thương đứng lên, đi tới trước tủ trúc lấy ra một cái ly cho Hàn Băng.

Thân hình Sở Thương cao to, khi bước đi thì chân trái hơi cà nhấc. Nhưng hần là một người võ công cao cường dù chân trái tàn tật cũng không cản trở cử động của hần.

Hàn Băng nhận lấy cái ly Sở Thương đưa tới, tự rót một ly rượu cho mình.

”Thật chẳng có việc gì là tốt.” Thấy bầu rượu rỗng đầy bàn, cũng biết Sở Thương tâm phiền ý loạn nên uống nhiều rượu: “Sáng sớm tới đây chỉ thấy người uống rượu, không phải là trắng đêm chưa ngủ, một mình uống rượu đến tận sáng đấy chứ?”

Những lời này thật là chính xác.

”Trắng đêm uống rượu cũng chỉ là sở thích của ta.” Tuy bị nói trúng, nhưng hần vẫn nhún nhún vai, thái độ thờ ơ như cũ.

Sở Thương rót một ly mời Hàn Băng, nói: “Rượu muốn bỏ là không thể nào, không uống rượu, ta lại càng không ngủ được.”

”Người tự hành hạ mình như vậy, ta chẳng biết làm thế nào.” Hàn Băng lắc đầu một cái, hần và Sở Thương hai người tâm đầu ý hợp, hần khuyên giải Sở Thương không dưới mấy chục lần rồi, nhưng lại chẳng cách nào làm cho Sở Thương kiêng rượu được.

”Người không phải lo lắng thay ta, rượu đối với ta không phải là hành hạ.” Sở Thương cô nòng, ngay sau đó nghiêm nghị hỏi: “Sẽ không có việc gì mà tự nhiên tới tìm ta, có chuyện gì xảy ra sao?”

”Hôm qua nhận được mật báo, nghe nói trước đó vài ngày Đại Hoàng huynh của ngươi và Tam Hoàng đệ lên thuyền ra biển, bọn họ tưởng ta chính là người, cho nên muốn đến Đảo Hàn Băng tìm tung tích của ngươi... “ Hàn Băng vừa nói, vừa quan sát nét mặt Sở Thương.

”Sau đó thì sao?” Sở Thương không nhanh không chậm hỏi, bình tĩnh uống rượu trong tay của hắn.

”Nhưng ở trên biển gặp phải bão, hiện tại chỉ biết có Đại Hoàng tử bình yên vô sự trở lại Trung Nguyên, còn Tam Hoàng tử sống chết không rõ... “

Nghe đến đó thì nét mặt Sở Thương hơi thay đổi, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Có lẽ trong lòng hắn, vẫn còn để ý đến những người đó chăng.

”Không lo lắng vì mất tích của Tam Hoàng tử sao?” Hàn Băng thử hỏi.

”Sẽ thì như thế nào? Không thì sao?” Sở Thương buồn rầu cười một tiếng, vết sẹo trên mặt cũng thay đổi theo biểu cảm của gương mặt, chỉ cần khẽ động càng vặn vẹo kinh khủng hơn.”Người không phải là không biết, ta đã là một tên phế nhân như vậy, đừng để cho họ tìm được ta... thì ngược lại trái tim ta mới nhẹ nhõm...”

Nhiều năm trước, hắn bị nữ nhân mình yêu nhất hãm hại, không cách nào chống cự bị nàng dồn ép rơi trong biển rộng. Vốn tưởng rằng lần đó là chết chắc, nhưng không ngờ trôi dạt theo sóng biển đến đảo Hàn Băng, khi hắn được Hàn Băng cứu lên thì đã thoi thóp rồi.

Hắn bị thương quá nặng, vết thương lớn nhỏ đầy trên mặt và trên người, những vết thương đó chẳng những máu thịt be bét, mà lại còn lẫn cả cát, lại ngâm trong nước biển quá lâu; cho nên coi như Hàn Băng có thể cải tử hồi sinh, cứu hắn một mạng, nhưng không cách nào khôi phục khuôn mặt vốn có của hắn.

Tai nạn trên biển lần đó, làm Sở Thương chẳng những không còn dung mạo tuyệt thế mà ác hơn là làm cho chân trái của hắn đi cà nhắc, ngay cả y thuật cao minh của Hàn Băng cũng không trị hết.

Nguyên là Nhị Hoàng tử cao cao tại thượng của Triều đình, mà bây giờ gương mặt thì đầy vết sẹo, chân trái tàn phế thì thật là kinh khủng mà! Hắn sao có thể tiếp nhận thay đổi lớn như vậy chứ! Hơn nữa kẻ đầu xỏ gây ra chuyện này lại là nữ nhân hắn từng yêu nữa!

12. Chương 5-2

Coi như nhiều năm trôi qua, nhưng vết thương lòng của hắn vẫn còn đang chảy máu, không muốn đối mặt với tất cả những thứ đó hắn chỉ biết ngày ngày núp ở Vô Minh Cư, lấy rượu làm bạn với cuộc sống của mình.

”Người không cần ra mặt, ta cũng không miễn cưỡng ngươi, nhưng nếu họ thật sự có thể tìm được tới đảo, muốn ngươi trở lại hoàng thành, cho dù ngươi có trốn tránh cũng không thể được.”

Sở Thương lạnh lùng liếc Hàn Băng một cái. “Chuyện còn chưa tới, ta không muốn suy nghĩ nhiều.”

”Chỉ sợ chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ, có đôi khi trong lòng có điều lo lắng, luôn cho người ta một thực tế không muốn đối mặt.” Hàn Băng ngụ ý sâu xa.

”Ý ngươi là chỉ tiểu tỳ đó ư?”

”Ta không nói là nàng, nhưng nhìn bộ dạng Sở huynh, chẳng lẽ lại thích tiểu tỳ ngày hôm trước phái tới đó sao?”

”Thích cũng được, không thích cũng được, tóm lại ta nhất định muốn tiểu tỳ đó.” Sở Thương nắm chặt ly rượu trong tay, rõ ràng tiết lộ ra tâm tình của hắn.

”Vậy ta cũng không dài dòng nữa, dù sao Sở huynh thích, thì ta sẽ đưa tiểu tỳ đó đến cho ngươi, thấy sao?”

Hàn Băng là người sáng suốt, biết lấy cá tính hiện tại của Sở Thương, yêu cầu hắn ta muốn, hắn ta theo đuổi gì đó, cơ hồ là chuyện không thể nào; Hiện giờ nếu hắn ta muốn Lạc nhi, thì sao hắn không vui vẻ đem tặng chứ?

”Nếu đã quyết định, đến lúc đó ta không hy vọng người đem tiểu tỷ này đi đâu đấy.”

”Chuyện này Sở huynh cứ yên tâm đi, chuyện ta đã đồng ý với người, tuyệt không đổi ý.”

Lúc này, Lạc nhi đang bị giam ở lầu hai Vô Minh Cư, sợ rằng như thế nào cũng không nghĩ ra mình bị Đảo chủ tặng cho người khác như vậy rồi!

Bên cạnh không có hôm vai ấm áp, Ngưng Tuyết ngủ không yên giấc.

Ở đây lạnh quá...

Không phải là nàng lại trở về trong gió tuyết, bị mẫu thân vứt bỏ ở ngoài cửa nhà đấy chứ? Nàng cảm thấy sợ hãi, nếu không thì nàng lại bị người ta bỏ lại! Nàng muốn nhìn rõ ràng, nhưng tất cả cảnh tượng quanh mình đều hoàn toàn mờ mịt, nàng muốn tìm đường về nhà, nhưng lại không tìm thấy.

Nàng ngủ, không được tự nhiên trần trọc trở mình ở trên giường, lo lắng nhũ mào, giống như là đang sợ cái gì đó.

Loáng thoáng, có một vòng tay ấm áp ôm lấy nàng, cảm giác lo lắng của nàng thoáng chốc được buông lỏng.

Cảnh mộng mơ hồ, đưa nàng trở lại lúc trước, trước khi ấm áp...

Trong mơ, hình như nàng lại nghe thấy âm thanh ấm áp quen thuộc đó gọi...

Tiểu Ngoa, tiểu Ngoa, người phải ngoan ngoãn, mau mau lớn lên...

Tiếng gọi dịu dàng, nhẹ nhàng che chở nàng, đôi tay thương yêu, nhẹ nhàng vỗ về nàng. Nhưng người thương yêu này của nàng, chỉ mơ hồ hình ảnh không rõ.

Người gọi Tiểu Ngoa là mẫu thân sao?

Nàng không cách nào nhìn rõ được.

Nhưng nàng rất thích vĩnh viễn nằm trong bộ ngực ấm áp đó, nàng không muốn bị vứt bỏ một mình ở trong gió tuyết lạnh lẽo, không ai để ý đến nàng, cũng chẳng có ai quan tâm nàng.

Trong mơ, nàng ôm chặt hình ảnh mơ hồ này khóc thút thít: “Mẫu thân, đừng bỏ lại Tiểu Ngoa nữa, Tiểu Ngoa sẽ rất ngoan, rất biết điều, Tiểu Ngoa rất nhớ người nha...” “ Nước mắt lăn chã rơi xuống, hình ảnh đó càng thêm mơ hồ không xác định rõ...

Dòng nước mắt trong suốt, thấm ướt cánh tay Hàn Băng đang ôm Ngưng Tuyết. Hắn không nói một câu, chỉ nhìn Ngưng Tuyết đang ngủ khóc thầm.

Nhưng nghe giọng mê sảng đứt quãng của nàng, Hàn Băng cũng biết nàng lại mơ thấy mẫu thân.

Hắn biết, Ngưng Tuyết nhớ nhung tha thiết mẫu thân của nàng, đã biết vậy nhưng vẫn cố giữ nàng lại, không để cho nàng trở lại bên cạnh mẫu thân, là hắn có ý đồ riêng.

Hắn quá yêu Ngưng Tuyết rồi, yêu đến mức có thể ngăn cách tất cả người trong lòng Ngưng Tuyết, để cho thân thể nàng, lòng của nàng chỉ thuộc về một mình hắn thôi.

Năm đó, khi mang Ngưng Tuyết từ thôn Mi Sơn đi, hắn đã cho người nhà của nàng một túi ngân lượng, ra lệnh cho người nhà của nàng tất cả đều phải rời xa quê quán trong đêm đông, tốt nhất đừng trở lại thôn Mi Sơn nữa, như vậy coi như Ngưng Tuyết có bản lĩnh trở lại thôn Mi Sơn đi chăng nữa, thì cũng không tìm được người nhà của nàng.

Không có bất kỳ người thân nào có thể dựa vào, Ngưng Tuyết chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hắn.

”Đừng có trách ta tàn nhẫn, ban đầu là mẫu thân người bỏ người, là bọn họ độc ác không muốn người trước.”
Hàn Băng ở Ngưng Tuyết bên tai nói qua.

Nhưng hắn vẫn chưa từng nói cho Ngưng Tuyết một chuyện - năm đó mẫu thân của nàng sau khi bỏ nàng ở ngoài, thấy bên ngoài càng lúc tuyết càng rơi nhiều thì đi ra tìm nàng, khi đó Ngưng Tuyết hắn đang ôm trong lòng đã có vẻ hôn mê, nhìn người mẫu thân xa xa sốt ruột tìm nữ nhi này, hắn không đem Ngưng Tuyết đang ôm trong lòng trả lại cho người mẫu thân đang lo lắng, cứ như vậy tự động mang nàng đi xa...

Sáu năm trôi qua, chuyện này vẫn chôn sâu trong lòng hắn.

Người trong ngực hình như muốn tỉnh dậy, thân thể nhỏ nhắn này ngộ ngộ.

Ngưng Tuyết vừa mở mắt ra, phát hiện cả người mình dường như dính vào người của Hàn Băng, hai tay của nàng còn ôm thật chặt Hàn Băng.

"A! Thật xin lỗi..." Nàng vội vàng buông hai tay ra, má phấn bỗng chốc đỏ bừng. "Ta không cố ý."

Sao tướng ngủ của nàng lại xấu như vậy, thật là mắc cỡ chết người đi!

"Sao lại đỏ mặt? Ôm ta ngủ có thoải mái không?" Ánh mắt Hàn Băng lạnh lùng nhưng lại nở nụ cười, lên tiếng trêu chọc Ngưng Tuyết e lệ, hắn thích thấy bộ dáng nàng đỏ mặt thẹn thùng.

Ngưng Tuyết gật đầu: "Có..." Chợt nghĩ đến con cái nhà ai mà không biết thẹn thùng như vậy, nàng lại lắc mạnh đầu phủ nhận.

Nhưng trong lòng, nàng đột nhiên cảm thấy Hàn Băng cũng tốt vô cùng, chẳng những cho nàng mượn bờ vai gối lên ngủ, còn làm cho giấc mơ vốn giá lạnh của nàng trở nên ấm áp. Nhiệt độ ấm áp trong giấc này là Hàn Băng ư?

Mẫu thân nàng đã sớm không cần nàng nữa, thì vì sao trong mơ nàng còn ngu dại hoài niệm cái ôm ấm áp ấy đây?

"Người đang nghĩ cái gì? Mà lại nghĩ đến mất hồn như vậy."

"Không có."

Ngưng Tuyết cúi đầu, chủ động gần sát Hàn Băng bên người, cảm nhận nhiệt độ này cùng trong mơ là như nhau. Trong phút chốc, mắt nàng lại phủ lên một tầng sương mù.

Hàn Băng biết tâm tư Ngưng Tuyết, nhưng hắn cũng không vạch trần, chỉ yên lặng để cho nàng dựa vào. Nhưng hai mắt Hàn Băng đã nổi lên tia tức giận, đáy lòng có cảm giác không vui. Mấy năm nay, hắn vì nàng đã bỏ ra nhiều như vậy, vì sao nàng lại không bỏ được người thân!

"Hàn, Hàn Băng, ta có một chuyện xin người giúp một tay." Ngưng Tuyết sợ hãi mở miệng: "Ta thật sự vô cùng nhớ mẫu thân ta, có thể để cho ta trở về Phương Bắc thăm mẫu thân ta không?"

"Nói lại lần nữa."

Những lời này mặc dù ngắn gọn, nhưng trong đó lộ ra vẻ lạnh lùng tức giận, khiến Ngưng Tuyết lại không ngừng co rúm lại, nàng biết Hàn Băng tức giận.

"Ta là nói... ta muốn trở về Phương Bắc... có thể không?"

"Người nói thử xem?"

Hàn Băng hỏi ngược lại, nhưng giọng nói nguy hiểm, khiến Ngưng Tuyết biết hắn chẳng những tức giận, còn sắp tới giới hạn bùng phát rồi.

Ngưng Tuyết ngẩng đầu lên, bất khuất nhìn Hàn Băng: "Ta rất nhớ mẫu thân ta, thời gian này không biết sao, ta thường mơ thấy nàng; cho nên bất luận thế nào, ta nhất định phải về xem một chút!" Tâm tình nhớ nhung người thân, chính là dũng khí lớn nhất của nàng.

Sáu năm rồi, nàng ở trên đảo Hàn Băng ở sáu năm, nàng luôn muốn về nhà gặp người thân nha!

"Rất tốt, người trưởng thành rồi, định sẽ chống lại ta rồi hả?" Ánh mắt lạnh nhìn chăm chú Ngưng Tuyết, nàng không nên muốn đi.

”Không phải! Ta không có ý đó, ta không cầu mong có thể ở cùng nàng bao lâu, chỉ muốn có thể nhìn mẫu thân ta một cái thôi rồi ta lập tức theo người trở lại đảo Hàn Băng.”

”Ta không tin!” Hàn Băng lớn tiếng bác bỏ: “Không có lệnh của ta, nơi nào người cũng không thể đi!”

”Người có thể đừng quá đáng như vậy không! Ta nhớ mẫu thân ta!” Đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ buồn bã, ban đầu là nàng đồng ý đi cùng hắn không sai, nhưng nàng không ngờ được rằng lần đi này lại chính là sáu năm chia lìa cùng người thân.

”Nói ta quá đáng ư?” Hàn Băng cũng tức giận, hắn nắm chặt lấy cổ tay Ngưng Tuyết: “Có phải ta đối với người quá mức nhẫn nhịn, người mới nhiều lần chọc giận ta hay không? Hay là ta cho người chưa đủ nhiều, cho nên người mới muốn trở về Phương Bắc?”

”Không phải vậy, ta không quan tâm đến những thứ đó.” Ngưng Tuyết đau khổ lắc đầu. Đáy mắt nàng âm thầm tố cáo.

Nhưng nàng cũng không biết rằng những lời mình nói này, giống như là một mũi tên nhọn vô hình, đâm thật sâu vào trong tim Hàn Băng.

”Thật sao?” Hàn Băng buồn bã nhếch môi: “Người cho rằng ta không biết sao?” Hắn không chú ý tới những gì Ngưng Tuyết nói nữa, sau đó rời phòng đi ngay.

13. Chương 6-1

Editor: Jesse Tran

Đến bên bờ biển, Hàn Băng cứ đứng khoanh tay như vậy, nhớ lại chuyện cũ nhiều năm trước——

Người vĩnh viễn sẽ không hiểu, không hiểu nỗi đau nhớ nhung người thân.....

Lời nói tàn khốc này, khiến cho hắn nhớ tới nhiều năm trước kia, hắn cũng có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, phụ mẫu hiền lành.....

Đáng tiếc, những thứ kia đều gạt người!

Mẫu thân hắn là vì một quyển Y Kinh thất truyền trong giang hồ, mà không tiếc cả cho phụ thân hắn, hơn nữa nữ nhân đề tiện đó còn sinh ra hắn. Mẫu thân dùng trăm phương ngàn kế, Di3 nd da nl 3 vẫn muốn tìm kiếm quyển Y Kinh huyền bí tổ truyền của Hàn gia, nhưng bởi vì tổ huấn có nói: kinh thư chỉ truyền nam không truyền nữ, vô luận bà có làm gì chăng nữa, cả đời này bà cũng không có cơ hội nhìn thấy một lần.

Thất vọng, mẫu thân nhẫn tâm trở mặt với phụ thân, lấy cả tính mạng của hắn uy hiếp phụ thân khuất phục, đau lòng, phụ thân không thể làm gì khác hơn là lựa chọn đưa mẫu thân đến với cái chết.

Đêm đó, tuyết rơi thật lớn, hắn mười ba tuổi chính mắt thấy được cha mẹ cùng chết trong gió tuyết.....

Từ đó, hắn không bao giờ tin tưởng vào tình yêu.

Lúc ấy hắn chỉ có mười ba tuổi cùng tổng quản, cũng chính là tổng quản hiện tại của Hàn Băng đảo, hai người mang theo khối gia sản khổng lồ của Hàn gia cùng với sách thuốc, rời khỏi nơi khiến hắn đau lòng.

Để quên chuyện đêm đó, Hàn Băng lựa chọn trở về sống ở Hàn Băng đảo.

Đã nhiều năm như vậy, mỗi khi hắn nhìn thấy hình ảnh một nhà hoà thuận vui vẻ của người khác, trong lòng hắn sẽ thoáng qua một tia đau đớn. Cho đến khi hắn vô tình thấy Ngưng Tuyết bị vứt bỏ trong gió tuyết, mới khiến những rung động ẩn sâu trong lòng hắn bộc lộ. Nhìn thấy nàng bị vứt bỏ ở trong gió tuyết, giống như nhìn thấy chính mình khi xưa.

Ngưng Tuyết..... Chủ nhân của cái tên mỹ lệ này, luôn có thể lôi kéo tất cả tâm tư của hắn, nhưng cũng luôn chọc giận hắn khiến hắn vừa lo lắng vừa tức giận. Vậy mà nàng lại thủy chung không biết mỗi tiếng cười tiếng nói, nl 3 q uu ydo n nhất cử nhất động, đều có sự dính dáng mãnh liệt đến hỉ nộ ái ố của hắn.

❖ ❖ ❖

Bị hạn chế từ nay về sau chỉ có thể ở tại Lầu Dạ Tịch, Ngưng Tuyết giận đến mức cả ngày đều không nói chuyện với Hàn Băng.

Sáng sớm hôm nay sau khi rời giường Hàn Băng không có nói gì liền rời khỏi Lầu Dạ Tịch. Hồng Nhi nói cho nàng biết, hôm qua có một vị khách quý tới Hàn Băng đảo, Hàn Băng nhất định phải đích thân chiêu đãi vị khách quý kia.

“Tiểu thư, người đừng cãi nhau với Đảo chủ, cả ngày hôm qua, tâm trạng Đảo chủ không tốt, mọi người cũng đều run sợ trong lòng.” Hồng Nhi vừa nhanh nhẹn chải mái tóc đẹp của Ngưng Tuyết, vừa khuyên nhủ.

“Là hấn quá mức bá đạo, chẳng những nhốt Lạc nhi vào Vô Minh Cư, ngay cả mẹ ta cũng không cho ta gặp. Ta thật sự rất muốn gặp mẹ ta, đêm qua ta lại mơ thấy mẹ ta, ta thật sự tốt muốn biết hiện tại bà sống có tốt hay không.”

“Thế nhưng gây gổ cùng Đảo chủ thật sự không tốt.” Hồng Nhi thử khuyên Ngưng Tuyết, “Tính khí Đảo chủ không nên trêu chọc.....” Hồng Nhi nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau, nàng đã vấn xong mái tóc của Ngưng Tuyết.

Ngưng Tuyết quay đầu lại, cắt đứt lời Hồng Nhi nói: “Chẳng lẽ ta muốn gặp mẹ ta cũng không đúng sao?” Chỉ là vừa nghĩ tới mẫu thân xa cách, hốc mắt liền không nhịn được ửng đỏ lên.

“Tiểu thư, người không cần phải đau lòng, ta tin rằng có một ngày Đảo chủ sẽ đưa người rời khỏi đảo.” Thấy Ngưng Tuyết đau lòng, Hồng Nhi cũng không đành lòng.

“Thật sự có một ngày như vậy, cũng không biết rằng phải đợi bao lâu nữa..... Năm năm, hay là mười năm? Hoặc là đợi đến tóc của ta bạc trắng, ta cũng không thể rời khỏi nơi này. Ta thật sự không dám nghĩ đến, mình có thể nhẫn nhịn chờ đợi lâu đến vậy hay không.” Lầu Dạ Tịch này khiến nàng cảm thấy tù túng, nàng nhất định phải đi ra ngoài hóng mát một chút. Vì vậy, nàng phát tay cho Hồng Nhi lui, “Người i ra ngoài làm việc của người trước đi, ta muốn đi ra ngoài một chút.”

“Nhưng bộ dạng này của người, ta thật sự không an tâm.” Thấy nàng vừa rồi mới đau lòng như vậy, Hồng Nhi có chút không yên lòng.

“Ta không sao, chẳng qua là cảm thấy suốt ngày đợi tại gian phòng rất buồn tẻ, ta muốn một mình ra phía sau núi yên lặng một chút.”

Hồng Nhi không cưỡng được yêu cầu của Ngưng Tuyết, không thể làm gì khác hơn là để Ngưng Tuyết một mình đi ra ngoài giải sầu.

※ ※ ※

Ngưng Tuyết một mình đi đến bờ cát trên đảo Hàn Băng, nhìn biển rộng mênh mông trước mắt, thầm nghĩ đến mẫu thân ở phương Bắc. Nhưng nàng không thể quay về, ngay cả Hàn Băng đảo, nàng cũng không ra được, dieendAan làm thế nào mới có thể trở về phương Bắc gặp nương một lần đây? Nhất là gần đây, nàng luôn mơ thấy mẫu thân gọi nàng liên tiếp, một dự cảm xấu hiện, nhưng nàng lại không thể nào biết được mẫu thân có bình an hay không.

Vừa đã cố nhịn không khóc, lúc này lại không thể khống chế, nước mắt tràn mi. Nàng nói với biển khơi: “Nương, bây giờ nương có ổn không? Tiểu Ngõa rất nhớ người ——”

Tiếng sóng xào xạc không trả lời nàng, nhưng lại có người trả lời nàng.

“Sầu nào một mình gì ở đây thế? Người nhớ mẹ sao?” Long Quân Vĩ đi tới bên người nàng. “Nhìn người rơi lệ đây mắt!” Hắn giả vờ trêu đùa Ngưng Tuyết, y phục lam lũ đã không còn nữa.

“Tại sao người lại tới đây, người không nên tới nơi này.” Long Quân Vĩ đột nhiên xuất hiện, khiến lòng Ngưng Tuyết rối loạn, hướng chỉ lần trước hấn cường hôn nàng, nàng vẫn còn rất tức giận!

“Xuyt ——” Long Quân đặt ngón trỏ trên đôi môi anh đào của Ngưng Tuyết. “Không thể lớn tiếng nói ta lên đến đây, thật ra ta hiểu rõ quy củ trên đảo, chỉ là của ta khắp nơi tìm không bóng dáng của người, mới trộm đi tới nơi này tìm người.”

Một ngày không thấy, hắn rất nhớ nàng. Hắn nghiêm túc nghĩ, chỉ cần hắn yêu nàng, hắn không quan tâm nàng còn trong trắng hay không, hắn sẽ thoải mái, mở rộng tấm lòng đối mặt với tất cả, phải mang nàng rời khỏi cái đảo này.

“Sao ngươi lại đổi ý phục?” Ngưng Tuyết cảm thấy kỳ quái, hắn nào có bộ y phục nào sạch sẽ y phục mà đổi, hơn nữa bộ y phục này trên người hắn, chất liệu có vẻ không tệ, từ đâu mà hắn có được?

“Y phục của ta bị bản đương nhiên là muốn đổi, cũng không thể cứ mãi mặc cái bộ y phục rách nát, dơ bẩn đó được.”

“Ngươi!” Ngưng Tuyết có chút tức giận, “Ngươi còn có tâm tình nói giỡn, ta không có tâm trạng nói giỡn với ngươi.” Người này không lúc nào nghiêm chỉnh, luôn thích đùa giỡn với nàng.

“Không phải cố ý muốn tìm ngươi để vui vẻ sao, chỉ là, ngươi là tiểu tiên nữ đáng yêu, nên cười hì hì, không nên có vẻ mặt buồn rười rượi này, nó không thích hợp với ngươi.” Về mặt Long Quân Vĩ hết sức chăm chú nói.

“Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đấy.” Ngưng Tuyết né tránh lời nói của hắn.

“Ngươi muốn nói đến y phục của ta sao? Là người trên đảo đưa cho ta đấy.”

“Người trên đảo đưa cho ngươi!” Ngưng Tuyết có chút kinh ngạc. “Ta không tin, bọn họ thấy ngươi, không xử tử ngươi là đã tốt rồi, làm gì mà còn có thể mang y phục cho ngươi mặc chứ.”

“Là thật, chẳng qua ta có một thân phận ngươi có thể không biết, nhưng Hạ tổng quản biết, cho nên người trên đảo còn tiếp đãi ta rất long trọng đấy.”

“Thân phận gì?”

“Ngươi có thấy mi tâm ta có cái bớt hình rồng không, đây là dấu hiệu mà chỉ Thánh Triều hoàng tử mới có.” Long Quân Vĩ không giấu giếm chút nào nói: “Ta chính là tam hoàng tử đương triều, cũng là Bình Tây Vương.”

Lúc đầu hắn cho rằng Hàn Băng chính là nhị hoàng huynh của hắn, nhưng sáng nay nhìn thấy Hàn Băng, leequydonn mới biết đây là một hiểu lầm. Hàn Băng không phải nhị hoàng huynh của hắn, nhưng Hàn Băng nói cho hắn biết, bây giờ nhị hoàng huynh không muốn ra mặt, đợi đến lúc, nhị hoàng huynh sẽ tự đi ra gặp hắn.

“Thì ra là ngươi là tam hoàng tử.....” Đột nhiên, một ý tưởng bỗng dưng hiện lên ở trong đầu Ngưng Tuyết: “Nếu như ngươi là tam hoàng tử, vậy ngươi nhất định có biện pháp giúp ta.”

“Ngươi có chuyện gì khó khăn hay sao?”

“Ừm! Ta muốn về nhà gặp nương ta, nhưng Hàn Băng không cho phép ta đi gặp bà.” Ngưng Tuyết thẳng thắn nói ra.

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Ta không biết ở đâu, ta chỉ biết là ở Hạ Tuyết phương Bắc, ta thấy rất còn ấn tượng với tên của cái thôn kia, hình như là gọi ‘Mi Sơn thôn’.”

“Vậy ngươi lên đi ra ngoài, không sợ Hàn Băng tức giận?”

“Chuyện này..... Ta cũng không quản nhiều được như vậy, ta chỉ muốn gặp nương ta một lần.” Ngưng Tuyết nói với Long Quân Vĩ những ý nghĩ mà nàng chưa từng nói với Hàn Băng: “Thật ra thì ta cũng rất sợ về nhà gặp nương ta, bởi vì năm đó ta cãi nương, nương đuổi ta ra khỏi nhà, để ta một mình trong gió tuyết. Ta sợ, là sợ không thể nhìn thấy bà, bà sẽ vẫn giống như trước đây không thích ta, hoặc vẫn đang giận ta.”

“Sẽ không, ngươi không cần suy nghĩ lung tung, sẽ không ai ghét ngươi, ta nghĩ nương ngươi chắc cũng sẽ hối hận vì đuổi ngươi ra ngoài.” Long Quân Vĩ không muốn nhìn thấy nàng mặt ủ mày chau, nói lời an ủi nàng.

“Vậy sao? Nhưng mà ta lại không thể quay về phương bắc!”

“Nếu như người thật muốn trở về, ta có thể giúp người chuyện này, chỉ là chuyện này nhất định phải gạt Hàn Băng.” Long Quân Vĩ vẫn muốn mang Ngưng Tuyết lúc này rời đi thôi, hiện tại Ngưng Tuyết vừa đứng có ý niệm muốn rời đi, người khác sao không giả vờ muốn giúp nàng giúp một tay, chân chính mang nàng đi từ bên người Hàn Băng.

“Người thật sự có thể dẫn ta rời đi?” Ngưng Tuyết cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đây không phải là đang nằm mơ chứ? Nàng có thể rời khỏi Hàn Băng đảo rồi! Nhưng nàng vừa vui mừng vừa nghĩ ngợi, Hàn Băng giữ nàng ở lại cũng không sai, nàng không thể không nói một tiếng cứ như vậy rời đi, bởi vì Hàn Băng nhất định sẽ rất tức giận.

Ngưng Tuyết áy náy nói với Long Quân Vĩ: “Thật xin lỗi, nếu là không có sự đồng ý Hàn Băng, ta thật sự là không dám rời khỏi Hàn Băng đảo một mình.”

“Chuyện này trước tiên tự người hãy tự suy nghĩ thông suốt.” Long Quân Vĩ dùng chiêu lật mềm buộc chặt, di@en*dyan “Nhưng là, chỉ có hôm nay thuyền của ta mới tới nơi này, tối nay ta nhất định lên thuyền rời khỏi nơi này; nếu như người thật sự muốn rời đi, cũng không nên để cho Hàn Băng biết ta nói chuyện này với người, trước tối nay người hãy cho ta câu trả lời cuối cùng.”

Long Quân Vĩ thận trọng dặn dò Ngưng Tuyết, sợ bị Hàn Băng phát hiện, hắn sẽ không mang nàng đi.

“Được, người để ta suy nghĩ một chút.”

□ □ □

Hàn Băng từ Đào Hoa Lâm nhìn Ngưng Tuyết, phát hiện tâm tình của nàng cũng không tệ lắm, không giống như ngày khuôn mặt lạnh lùng hôm qua.

Nữ nhi tươi cười trong Hoa Gian Sán kia, nhất cử nhất động của nàng, tất cả đều ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

Hàn Băng vận khí nhảy một cái, tung người ngăn ở trước mặt Ngưng Tuyết.

“Tâm tình tốt, không giận ta nữa hả?” Hắn khẽ cầm sợi tóc rơi trên mặt nàng, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên mái tóc, trên người Tiểu Ngưng Tuyết hắn luôn có loại mùi thơm dễ chịu này, khiến hắn ngay lập tức muốn nàng.

Ngưng Tuyết vừa thấy Hàn Băng, vẻ mặt đang tươi cười bỗng chốc cứng đờ, vừa rồi mặc dù không đồng ý với Long Quân Vĩ, nhưng nàng đã cùng Long Quân Vĩ ước định tối nay gặp mặt để đưa ra câu trả lời chắc chắn; trước đây, bọn họ gặp mặt bàn chuyện nhất định phải gạt Hàn Băng tiến hành, điều này làm cho nàng đối mặt chút lo sợ bất an.

Hàn Băng quá mức khôn khéo, cặp mắt sắc bén kia chăm chú nhìn nàng, nàng có bản lĩnh lừa gạt được Hàn Băng sao?

“Người..... Đừng như vậy.” Ngưng Tuyết khẩn trương muốn kéo tóc của mình lại, mau chóng cách xa Hàn Băng, ở trong tầm mắt của hắn càng lâu, nàng càng lo lắng.

“Vì sao ta không thể đối người như vậy? Người đã là người của ta, ta muốn như thế nào với người, người cũng không có quyền nói không!” Hắn ánh mắt lạnh lùng thân ra ánh lạnh sắc bén, giống như là đang trừng phạt, bàn tay cầm tóc của nàng lại càng dùng sức kéo.

Tiểu nữ nhân này càng ngày càng lớn mật, trước mặt hắn còn dám cự tuyệt hắn!

Tóc Ngưng Tuyết bị kéo thật là đau, nhưng nàng chịu đựng sự bá đạo Hàn Băng, hiện tại nàng đành phải nhẫn nại.

“Ta không thích như người vậy, thật xin lỗi, bây giờ ta muốn trở về phòng, xin người đừng lôi kéo tóc của ta như vậy.” hiện tại Ngưng Tuyết chỉ muốn mau mau thoát khỏi hắn.

Nhìn dáng vẻ khẩn trương Ngưng Tuyết, lee^qu.donn) Hàn Băng nhảy bén đã bắt được một tia khác thường, nhận thấy được Tiểu Ngưng Tuyết giống như có chuyện gạt hắn, nhưng hiện tại hắn không muốn trực tiếp chọc phá tâm tư của nàng, hắn nghĩ xem xem nàng rốt cuộc đang giấu giếm chuyện gì.

Hừ! Từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể trêu chọc hắn, ngay cả Ngưng Tuyết hắn cũng không ngoại lệ! Hắn muốn dạy dỗ thật tốt tiểu nữ nhân này, xem nàng có thể nhịn đến khi nào.

“Nếu như người vội vàng muốn trở về phòng như vậy, chờ một chút ta sẽ cùng đi với người, vừa đúng lúc có thể để cho người uống thuốc vận công. Nhưng là ——” Hàn Băng kéo tóc Ngưng Tuyết, để cho nàng ngã vào trong ngực của hắn.”Ta bây giờ muốn người.....”

14. Chương 6-2

Đã sáu canh giờ kể từ lúc Ngưng Tuyết uống thuốc, cho nên bây giờ hắn có thể không cần kiêng kị mà hoan ái cùng nàng.

“Cái gì! Ở chỗ này!” Ngưng Tuyết hoa dung thất sắc, hiện tại là ban ngày ban mặt, hơn nữa còn là ở trong rừng đào không hề có gì che chắn!

“Ừ, nếu không người cho rằng sẽ ở nơi nào?” Hàn Băng tà mị nói, đôi tay bắt đầu không an phận cởi xiêm y của Ngưng Tuyết, hắn muốn Ngưng Tuyết kiên cố nói thật, hơn nữa sau này không dám gạt hắn bất cứ chuyện gì!

“Không được, người không được làm ở đây, sẽ có người nhìn thấy!”

Ngưng Tuyết sông chết giữ chặt vạt áo, ương ngạnh không cho Hàn Băng cởi quần áo, mặc dù nơi này là cấm địa trên Hàn Băng đảo, nhưng nàng vẫn sợ bị người khác bắt gặp.

“Người không không muốn cũng không!” Hàn Băng dần mất tính nhẫn nại, đưa tay điểm huyết đạo của Ngưng Tuyết, đặt nàng trên bãi cỏ mềm, cởi bỏ áo ngoài của nàng ——

Ngưng Tuyết không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Băng ở trên người nàng muốn làm gì thì làm.

Tàng áo khoác kia bao bọc thân thể tuyết trắng mềm mại, khi hắn lột bỏ quần áo thân thể xinh đẹp của nàng hiện lên.

Trên người Ngưng Tuyết lúc này chỉ mặc áo ngực màu hồng nhạt cùng quần lót, Hàn Băng ngừng động tác tay bên trên, nói với Ngưng Tuyết: “Nếu như người thành thật nói cho ta biết, người giấu giếm ta chuyện gì, ta sẽ dừng lại ngay lập tức.” Giọng nói ôn hòa, nhưng lại có sự uy hiếp kín đáo.

“Ta ——” Ngưng Tuyết do dự, nếu hiện tại nàng không thành thực nói ra, mặc cho Hàn Băng ở đây muốn nàng, nàng không làm được; nhưng là nếu nàng thành thật cung khai, chỉ sợ liên lụy đến Long Quân Vĩ vô tội.

Không được! Nàng không thể nói thật. Long Quân Vĩ hảo tâm giúp nàng, nàng không thể hại hắn, với tính cách của Hàn Băng, nếu như biết rõ Long Quân Vĩ đề nghị mang nàng rời khỏi đảo, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho Long Quân Vĩ!

Ngưng Tuyết cắn chặt môi dưới, ở trong lòng đã quyết định.”Ta không có chuyện gì lừa gạt người.” Chuyện nàng rời khỏi đảo, có chết nàng cũng không thể nói ra.

“Là vậy sao?”

Giọng của Hàn Băng là hoàn toàn không tin, hắn kéo hai chân Ngưng Tuyết ra, đè thân thể cao lớn xuống, chống đỡ cứng rắn của mình ở chỗ mềm mại giữa hai chân nàng.

“Ta hỏi nàng một lần cuối cùng, nói hay không nói?”

Cho dù cách lớp y phục trên người Hàn Băng, Ngưng Tuyết cũng có thể cảm nhận được dưới người hắn truyền đến cảm giác bức hiếp. Nàng chỉ có cắn răng lập tức nín thở, bất kể như nào nàng cũng không nói.

“Rất tốt, đây là nàng tự tìm đến!” Một tay Hàn Băng gạt bỏ yếm và tiết khố trên người nàng, chút vải ít ỏi chớp mắt biến thành mảnh vụn.

“Không! Mau dừng tay ——” Khuôn mặt nhỏ của Ngưng Tuyết trắng bệch, Hàn Băng nhìn chăm chăm nét mặt của nàng một cách lạnh khốc, bộ dáng kia giống như là mãnh thú muốn làm nhục con mồi, tàn nhẫn, vô tình.

“Đã quá muộn, ta sẽ không nhẹ nhàng tha thứ nàng. Ta nói rồi, ta hận nhất người khác gạt ta, nàng cũng không ngoại lệ!” Ánh mắt Hàn Băng lạnh lùng buồn bã, tà ác nhếch môi cười, “Tiếp đó, chính là trừng phạt nàng không thành thực.”

Hắn sẽ khiến Ngưng Tuyết muốn hắn nhiều lần, khẩn cầu hắn, thế nhưng hắn lại sẽ không lập tức thỏa mãn nàng, hắn muốn nàng khuất nhục cầu khẩn phía dưới hắn!

“Người không thể.....”

Ngưng Tuyết chưa nói xong, Hàn Băng đã phủ lên đôi môi nàng, cũng dùng đầu lưỡi linh hoạt thăm dò miệng nàng, trêu đùa, dây dưa lưỡi của nàng, không cho nàng lùi bước. Hắn chậm rãi trêu chọc, hấp thu nước miếng ngọt ngào trong miệng nàng.....

“Ừ.....” Ngưng Tuyết không phát ra được âm thanh nào, nàng vừa ngượng ngùng vừa lúng túng, chỉ có thể trốn to mắt nhìn Hàn Băng.

Tay Hàn Băng vuốt ve bộ ngực đầy đặn tròn trịa của Ngưng Tuyết, không ngừng mân mê đùa bỡn, ngón tay thon dài bóp nặn hoa của nàng, khiến nụ hoa màu hồng trong tay hắn cứng rắn hơn, khát cầu hắn vuốt ve nhiều hơn.

Buông môi nàng ra, Hàn Băng nửa híp ánh mắt lạnh lùng, hơi thở như lửa của hắn phả vào bên tai Ngưng Tuyết, “Nàng có biết không, ta suy nghĩ rất nhiều về việc trừng phạt nàng không ngoan.....” Tay của hắn giống như có ma lực, thiêu đốt thân thể Ngưng Tuyết.

“Có thích ta trừng phạt như vậy hay không?” Tức giận Ngưng Tuyết không thành thực, hắn cố ý từ từ chậm rãi hành hạ thân thể của nàng, đôi tay không ngừng xoa nắn vú nàng.

“Không thích, Ta vĩnh viễn không thích!” Không muốn cứ như vậy thần phục, Ngưng Tuyết mạnh miệng phản bác, cố ý không để ý tới lửa nóng dục vọng và sự ươn ướt giữa hai chân.

“Thật sao?” Nhưng hắn là biết nàng đã bị hắn khơi lên tình dục.”Chờ một chút ta sẽ khiến nàng cầu xin ta đấy.”

Gương mặt tuấn dật lạnh lùng của Hàn Băng thoáng qua nụ cười tà, hắn cường thế vận bung hai chân Ngưng Tuyết.

“Không! Chàng không cần nhìn!” Ngưng Tuyết muốn ngăn cản hắn, lại có tâm nhưng vô lực, chỉ có thể mặc cho Hàn Băng kéo hai chân của mình ra, khiến u huyết ươn ướt ắt hiện ra trước mắt hắn.

“Vì sao không nên nhìn, nhìn nơi này của nàng đã ươn ướt này.”

U huyết mềm mại đã ươn ướt nhìn một cái không sót gì chiếu vào tầm mắt của hắn, trong mũi đầy hương thơm cơ thể và vị tình dục, hắn dùng bốn ngón tay thăm dò vào giữa hai chân Ngưng Tuyết, vạch ra bụi rậm hơi ướt.....

“Ừ..... Hàn Băng..... Không cần..... Van cầu chàng.....” Ngưng Tuyết nửa rên rỉ nửa thỉnh cầu Hàn Băng dừng tay.

Nàng sợ, thật sợ, sợ một lát bản thân không tự chủ khuất phục trước hắn; bởi vì chính nàng cũng phát giác được, vốn là cả người bài xích, đã bởi vì dục vọng xông lên, mà không tự chủ nghiêng hợp Hàn Băng.

“Hiện tại mới cầu xin ta, không cảm thấy quá muộn?” Hàn Băng không để ý tới khẩn cầu của Ngưng Tuyết.

Hắn u lãnh cười một tiếng, ngón tay cái xoa nặn nhị hoa xinh xắn, không ngừng gầy nơi nhạy cảm này, cho đến nhị hoa mềm mại đỏ thắm sưng vù, ái dịch trong suốt chảy ra từ hoa huyết, đã ma sát cánh hoa và ngón tay khô ráo.

“Ừm..... Chàng không cần..... ăn hiếp Ta như vậy.....” Ngưng Tuyết uất ức khẩn cầu, lửa nóng từ bụng dưới lại làm cho nàng cực độ khát vọng Hàn Băng tiến vào.

Hàn Băng hành hạ không ngừng trên đùi ở cửa huyết của nàng, để cho nàng tiết ra nhiều mật dịch hơn.

“Ta nói rồi, ta sẽ khiến nàng hối hận vì lừa gạt ta.” Hắn giơ ngón tay thấm đầy chất mật ướt lên, ép buộc Ngưng Tuyết mở mắt nhìn. “Nàng xem, phía dưới nàng ướt thành ra như vậy, vô cùng muốn rồi chứ?”

“Ta..... Ừ..... A.....” Ngưng Tuyết thở gấp, toàn thân đổ mồ hôi.

Hắn trầm giọng nói: “Đừng nóng lòng, đây chỉ là bắt đầu trừng phạt.” Hắn muốn bức Ngưng Tuyết đến cực hạn!

“Không cần..... Ta thật sự không được rồi..... A.....” Hoa huyết ướt át căng thẳng, không ngừng co rút, ngón tay này di chuyển ở miệng huyết, cũng không khiến nàng thỏa mãn nhiều hơn.

Hắn thật ghê tởm! Ngón tay tà ác lại trên đùi như vậy, trên chộc nàng, cố ý muốn nàng khuất phục trong tay hắn.

15. Chương 6-3

Hàn Băng vạch miệng huyết ra, nhìn chằm chằm vách hang co rút lại, “Trời ơi, thật chặt ——” nếu như mình chôn vào thật sâu, tư vị kia nhất định là vô cùng mất hồn, hắn đè nén phái nam kích động sưng phòng.”Hiện tại ta sẽ không thỏa mãn nàng ngay, ta muốn nàng cầu xin ta..... Không ngừng cầu xin ta.....”

“Đừng..... Như vậy..... A nha..... Chàng bỏ qua cho ta đi.....” Ngưng Tuyết ưm, bởi vì Hàn Băng ngẩng đầu lên, bắt đầu dùng lưỡi liếm đôi gò bồng đầy đặn của nàng, hơn nữa khẽ gặm nụ hoa xinh xắn của nàng, hại nàng không nhịn được vui thích đến toàn thân run rẩy.

“Thoải mái sao?” Hắn dùng tay vẽ vòng tròn trên ngọc nhũ còn lại, tàn khốc muốn Ngưng Tuyết thừa nhận dục vọng của mình.

“Ừ ——” Mặt Ngưng Tuyết ửng hồng, cảm thấy sỉ nhục thừa nhận.

“Có muốn hay không?”

Một khắc cũng không buông lỏng hành hạ, ngón tay hắn sờ hoa huyết phía trước một chút, một cái nhanh, một cái chậm, khiến Ngưng Tuyết hoàn toàn không hề có lực chống đỡ.

“Ta..... Muốn.....” Nàng thật không được.

Hàn Băng luôn có thể khiến cho cảm xúc của nàng sắp đạt đến đỉnh, lại thả chậm tốc độ vuốt ve; sau đó lại tăng nhanh trên chộc nàng, tâm tình của nàng một lát lỏng, một lát chặt, không cách nào phát tiết khó chịu, để cho nàng cuồng loạn không dứt.

“Muốn cái gì? Nàng không nói, làm sao ta biết?” Hắn quỷ quyệt mà cười hỏi.

Hừ! Kết quả việc dám lừa gạt hắn chính là như vậy, hắn muốn Ngưng Tuyết không dám tái phạm nữa!

※ ※ ※

Ngưng Tuyết nửa mở con mắt mờ mịt, cả người bị tình dục bao phủ muốn giãy dụa lại không thể động đậy.

“Ừm..... Ta muốn người.....” Nàng hoàn toàn hồng mắt, khóc ra tiếng.

“Không cho khóc!” Hàn Băng cường chế ra lệnh. Tuy là trừng phạt nàng, nhưng thấy nàng khóc thút thít, trong lòng hắn bỗng dưng căng thẳng.

Ngưng Tuyết cắn môi, không dám khóc. Hắn luôn chuyên chế như vậy, khi hắn muốn nàng làm cái gì, nàng tuyệt không thể cãi lời, bởi vì kết quả của việc cứng đầu cứng cổ, bình thường không phải nàng có thể thừa nhận.

“Như vậy mới ngoan, hiện tại ta lệnh cho nàng làm cho ta sung sướng.” Hắn sẽ không để cho Ngưng Tuyết thỏa mãn nhanh như vậy, bởi vì lửa nóng dục vọng của hắn, đang chờ nàng giải tỏa.

Hắn đã thuận phục Ngưng Tuyết bắt khuất, mở huyết đạo của nàng, móc ra nóng rực sưng phòng dựng đứng của mình.”Ngậm nó.” Hắn đứng lên, khàn khàn ra lệnh cho Ngưng Tuyết.

“Nhưng..... Nó thật to.....”

Ngưng Tuyết nửa quỳ ở trước người Hàn Băng, chỉ là nhìn món đồ khổng lồ, nàng thật không biết mình có thể ngậm vào không.

“Chớ rầy rà.” Lòng mảy anh tuấn của Hàn Băng nhăn lại, nhét lửa nóng phái nam của mình vào miệng Ngưng Tuyết.

“Mau di động lưỡi của nàng! Dùng miệng mút nó!” Khoái cảm thoải mái đang lên toàn thân hắn, cái miệng nhỏ của Ngưng Tuyết ngậm thật chặt lửa nóng của hắn, đầu lưỡi không lưu loét mà bú liếm.

Ngưng Tuyết không quá thỏa mãn Hàn Băng, nàng chưa bao giờ liếm qua nơi đó của nam nhân, chỉ biết là Hàn Băng muốn nàng di động đầu lưỡi, nàng liền nghe lời di động trước sau, hơn nữa liếm khắp lửa nóng của hắn. Nhưng nàng chỉ liếm hắn như vậy, u huyết ngứa ngáy không tự chủ chảy ra chất mật, tưởng tượng hắn tiến vào.....

“Đúng, cứ như vậy ——” Hàn Băng nhin được dục vọng, hưởng thụ môi lưỡi ấm áp của Ngưng Tuyết, khi hắn gần như lên đỉnh thì hắn nhanh chóng rút người ra, rời cái miệng nhỏ nhắn của Ngưng Tuyết.

Hắn không cần kết thúc nhanh như vậy, bởi vì trừng phạt của hắn với Ngưng Tuyết còn chưa xong. Hắn đè nàng xuống đất, lại kéo bắp đùi của nàng ra.

“Nàng thật dâm dăng nha, lại chảy ra nhiều nước như vậy.....” Hơi thở như lửa nóng của hắn phả lên cánh hoa của Ngưng Tuyết, ngón tay chợt đưa vào hoa huyết, đưa tới Ngưng Tuyết liền tiếp yêu kiều kêu thành tiếng.

“A..... A.....” Nàng hưng phấn, hoa huyết hấp thụ thật chặt ngón tay cắm vào.

“Rất thoải mái đúng không!” Ngón tay Hàn Băng mạnh mẽ kéo ra đâm vào, nhìn Ngưng Tuyết ở phía dưới hắn cuồng loạn đong đưa, thân thể trắng như tuyết bị tình dục nhuộm hồng.

“Ừ..... Ta muốn.....” Ngưng Tuyết vứt bỏ tôn nghiêm cầu xin, “Van cầu người.....”

Ngưng Tuyết lạnh lùng kéo môi cười một tiếng, “Ngưng Tuyết bé nhỏ của ta, ta nói rồi, đây là trừng phạt đó.”

“Không! Ta cầu xin người..... Cầu xin người mau vào.....” Nàng sắp bị dục vọng ép điên rồi, Hàn Băng vẫn còn trừng phạt nàng!

“Vậy nàng quỳ sát trên mặt đất, nâng cao mông của nàng, cầu xin ta yêu nàng.”

Mắt đẹp của Ngưng Tuyết rưng rưng, hèn mọn làm theo lời Hàn Băng nói, nàng nằm trên mặt đất, nâng cao mông trắng tròn trịa, vừa nhu vừa thẹn cầu xin: “Cầu xin người yêu ta.....”

Hàn Băng nắm mông Ngưng Tuyết, hông mạnh mẽ có lực va chạm một cái, lửa nóng phái nam nhanh chóng đâm vào hoa huyết nâng cao của Ngưng Tuyết. Hoa huyết chặt đến cực hạn, không hề buông lỏng kẹp chặt nơi khổng lồ của hắn.

“Ông trời! Thật chặt!” Quả nhiên như tưởng tượng của hắn, tuy Ngưng Tuyết có một lần kinh nghiệm, thể nhưng u huyết ấm áp vẫn bao chặt hắn hết sức, để cho hắn muốn di động cũng rất khó khăn.

“Hoàn hảo bên trong nàng đủ ướt ——” Hoa kính bám thật chặt vào phái nam của hắn, Hàn Băng nâng lên cái mông, đâm mạnh vào huyết, ái dịch ướt át theo động tác kéo ra đưa vào của hắn không ngừng chảy ra.....

“Ừ..... A.....” Cái mông tròn của Ngưng Tuyết nâng cao, khiến Hàn Băng kéo ra đưa vào càng thêm dễ dàng, mỗi lần đâm vào, giống như là muốn chạm đến nơi sâu nhất của nàng, càng ngày càng sâu hơn, càng ngày càng hung ác.

“Thoải mái sao?” Hắn hưng hăng đâm vào trong huyết, hơn nữa đưa tay dò tới tiểu hạch nhạy cảm trước huyết, dùng hai ngón tay xoa nắn tiểu trâm châu đáng yêu.

“A..... Thật thoải mái.....” Dục vọng đè nén được thỏa mãn, khiến cho nàng cảm nhận cao triều cuồng nhiệt, run rẩy toàn thân, hoa huyết mãnh liệt co rút, mật dịch cao triều thấm ướt cả phái nam ở trong huyết của nàng.....

Ngưng Tuyết thở hồng hộc, toàn thân hư mềm vô lực muốn nằm xuống, nhưng Hàn Băng vẫn cố định móng nàng, lửa nóng vẫn tiếp tục chống đỡ, không để cho âm đạo của nàng có cơ hội nghỉ ngơi.

Một lần lại một lần cao triều, Ngưng Tuyết gần như mệt lả, khiến nàng muốn nghỉ ngơi.

“Hàn Băng..... Ta..... Không được..... A.....” Ngưng Tuyết nói nhỏ, hần thật sự quá lâu. “Có thể dừng lại.....được không.....”

“Không được, còn chưa có kết thúc đâu.” Hần không tha thứ sự lừa gạt của nàng, hần muốn dùng phương thức tàn nhẫn nhất hành hạ nàng.

“Không cần..... Ta không muốn..... Cầu xin người..... Bỏ qua cho ta.....” Ngưng Tuyết nức nở nghẹn ngào khóc sục sùi.

“Tiếp tục như vậy nữa..... Không nghỉ..... Ta sẽ chết.....” Nàng không hiểu sao tinh lực của Hàn Băng giống như dùng vô tận, có thể kéo dài lâu như vậy, một luồng sóng cao triều không ngừng cuốn lấy nàng, để cho nàng mệt mỏi không còn sức chống đỡ.

“Ta không muốn để nàng nghỉ ngơi nhanh như vậy, ta muốn nàng vĩnh viễn nhớ sự trừng phạt ta dành cho nàng——”

Hàn Băng không để ý Ngưng Tuyết khóc cầu xin, hần mãnh liệt kéo dài luật động, chôn thật sâu lửa nóng dục vọng không biết bao nhiêu lần vào chỗ sâu nhất của nàng.....

16. Chương 7-1

Ngưng Tuyết nức nở nghẹn ngào núp ở trong chăn gấm khóc thút thít, nàng hận chết Hàn Băng rồi!

“Đáng ghét! Đáng ghét!” Ngưng Tuyết khàn giọng mắng, Hàn Băng quả thật là ghê tởm, giữa ban ngày ban mặt không những cường bức nàng ở trong rừng đào, còn làm cho nàng nhục nhã đến mức phải gạt bỏ tôn nghiêm, cầu xin hần yêu thương.

Đợi đến khi nàng không chịu nổi, hần lại đột nhiên kéo dài thời gian chạy nước rút, sau đó hần lại tàn nhẫn lần lượt tiến vào trong nàng, không để cho nàng nghỉ ngơi.

Nàng không biết mới vừa rồi kết thúc như thế nào, bởi vì nàng đã ngất đi, sau đó được Hàn Băng ôm trở về phòng.

Cho tới bây giờ, thân thể nàng vẫn còn nóng ran, đóa hoa giữa hai chân bị làm đến mức vừa đỏ vừa sưng, khó chịu muốn chết.

Nàng muốn quên đi những hành động dâm dăng của mình vừa rồi, nhưng lại không quên được, chỉ có thể một mình buồn bực ở trong phòng lớn tiếng khóc, Hồng Nhi vào trong phòng đưa chén thuốc, cũng bị nàng đuổi ra ngoài.

“Đáng ghét! Hàn Băng đáng ghét!” Nàng ác độc mắng. “Ta mãi mãi sẽ không tha thứ cho người!”

“Không tha thứ cho người nào?”

Giọng nói lãnh tà (lạnh nhạt+tà mị) truyền vào trong chăn, khiến cho thân thể của người đang tức giận mắng người ở trong chăn cứng lại một chút. Âm thanh ghê tởm đó, cả đời nàng cũng không thể quên được.

Hàn Băng tháo chăn ra: “Sao, không dám trả lời?”

“Không có.” Ngưng Tuyết bĩu môi phũ phạn, một đôi mắt đẹp khóc đến đỏ bừng, cái mũi khéo léo thẳng tắp cũng đỏ rực, nàng dùng ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm Hàn Băng, nhưng một câu ác ngôn cũng không dám nói.

“Không có? Vậy lời vừa rồi ta nghe được là ai nói.”

“Người nghe lắm.”

Đáng ghét, biết rõ nàng sợ hấn, còn ép hỏi nàng như vậy.

“Uống chén thuốc ở trên bàn đi.” Một ngón tay Hàn Băng chỉ chén thuốc đang để trên bàn được Hồng Nhi mang đến vừa rồi.

Ngưng Tuyết chỉ có thể nghe lệnh, không cam lòng đi đến bên cạnh bàn, cầm chén thuốc còn nóng lên uống.

“Uống xong đến giường ngồi, ta giúp ngươi vận công.”

Ngưng Tuyết ngoan ngoãn ngồi xếp bằng ở trên giường, để Hàn Băng giúp nàng vận công.

Ước chừng nửa canh giờ, Ngưng Tuyết mới có thể hấp thu xong tất cả dược lực mình uống.

Hàn Băng đặt Ngưng Tuyết mềm nhũn lên giường, hấn ngưng mắt nhìn người đang ngủ yên bình, dung nhan mỹ lệ làm hấn nhìn cả đời cũng không chán.

Hiện giờ trong cơ thể nàng tràn đầy dược lực, nửa khắc tới chưa chắc sẽ tỉnh lại.

Thuyền tới đón Tam hoàng tử bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường, nhưng trước khi đi Tam hoàng tử muốn gặp được Nhị hoàng tử, chờ xử lý chuyện khó khăn này xong, hấn phải tự mình đi Vô Minh cư một chuyến.

Hấn cúi người hôn lên đôi môi xinh xắn, ngón tay yêu thương phác họa gương mặt tuyết nõn của nàng.

“Ta yêu ngươi.”

Nói ra lời thề ản sâu trong lòng, hấn xoay người đi khỏi Dạ Tịch lâu.

❖❖❖

Ánh trăng mờ lung, ánh sao ảm đạm.

Đây là một cơ hội thích hợp để hấn hành động vào ban đêm. Long Quân Vĩ thừa dịp bóng đêm mờ mờ, lén Hàn Băng lên vào Dạ Tịch lâu.

Tối nay hấn nhất định phải mang Ngưng Tuyết đi!

Hấn bị cảm giác ghen tỵ bao phủ, hôm nay đang trong rừng đào hấn chính mắt thấy được thân thể trần truồng của Ngưng Tuyết, không hề xấu hổ cầu xin Hàn Băng thương yêu, một màn kia làm cho hấn rung động thật lớn, để cho hấn không nhận được ghen ghét dữ dội.

Tiểu tiên nữ của hấn có thể nào lại vô sỉ, ti tiện như vậy!

Cho nên hấn dùng kế khiến Hàn Băng rời khỏi Dạ Tịch lâu, hấn mới có thể thừa cơ lên vào, mang Ngưng Tuyết đi.

Ở trên đảo mấy ngày nay, vết thương trên người hấn cơ bản cũng đã bình phục, công lực cũng phục hồi được 8, 9 phần, lấy khả năng của hấn bây giờ, cộng thêm việc Hàn Băng không có ở gần đây, hấn muốn mang Ngưng Tuyết từ Dạ Tịch lâu đi là chuyện dễ dàng.

Thủ vệ trông chừng Dạ Tịch lâu, không tới hai ba chiêu đã bị hấn giải quyết, hấn rất thuận lợi trực tiếp tiến vào trong Dạ Tịch lâu.

Long Quân Vĩ tìm được Ngưng Tuyết đang nằm ngủ say ở trên giường, để tránh đánh thức Ngưng Tuyết, hấn điểm huyết ngủ của nàng, mới yên tâm ôm nàng vào trong ngực.

Long Quân Vĩ nhếch môi cười một tiếng, tiểu tiên nữ là của ta!

Thừa dịp bóng đêm, hấn mang nữ nhân Hàn Băng coi trọng nhất đi.....

※※※

Soạt..... Soạt..... Soạt.....

Âm thanh sóng biển vang lên bên tai không dứt, giống như tiếng sột soạt đang ở bên tai, nhưng thiếu lồng ngực rộng rãi ấm áp mà nàng quen thuộc. Cho dù trong cơn ngủ say, Ngưng Tuyết vẫn khẽ chau mày.

Soạt..... Soạt..... Soạt.....

Kỳ quái! Cảm thấy được giường nàng đang nằm không ngừng rung đưa, Ngưng Tuyết nặng nề mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn chằm chằm mọi thứ chung quanh.

“Nơi này là nơi nào?” Ngưng Tuyết hoảng sợ kêu lên.

Nàng nửa ngồi dậy, lại phát hiện thân thể của mình ở dưới mền, hoàn toàn trần truồng.

“Tại sao lại như vậy?” Nàng vừa sợ hãi vừa kéo chăn che đến cảm mình, chỉ để lộ cái đầu đang lấm lét nhìn trái nhìn phải.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong, nói cho nàng biết hiện tại đã là ban ngày, mặc dù có cảm giác xa lạ, nhưng nàng biết bây giờ mình đang ở trên thuyền.

“Trời ơi! Tại sao ta lại ở trên thuyền?” Rốt cuộc lúc nàng ngủ đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ đầu nàng là một mảnh hỗn độn, không có một chút suy nghĩ.

Đột nhiên một tiếng động vang lên --

Cửa được mở ra, Long Quân Vĩ tự nhiên tiêu sái đi vào.

Cả khuôn mặt Ngưng Tuyết đỏ bừng nắm chặt chăn, mặc dù nàng đã để cho hắn nhìn qua thân thể một lần, nhưng nàng còn chưa muốn cảnh xuân của mình bị lộ ra ngoài.

“Người đã tỉnh?” Trên khuôn mặt anh tuấn của hắn nở nụ cười, hỏi người gần như chỉ lộ ra hai con mắt ở trên giường.

“Nói nhảm, ta mở to mắt nhìn người, không tỉnh chẳng lẽ là mộng du à?” Ngưng Tuyết thở phò phò nói.”Ta hỏi người, đến cùng là người đã làm cái gì? Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Long Quân Vĩ đứng thẳng nhún vai một cái. “Không có làm cái gì cả, chỉ làm theo yêu cầu của người, dẫn người rời khỏi Hàn Băng đảo.”

“Cái gì?” Ngưng Tuyết không thể tin được, Long Quân Vĩ thật sự có khả năng mang nàng từ bên người Hàn Băng đi sao? Nhưng Long Quân Vĩ mang nàng đi, vì sao lại muốn để cho toàn thân nàng trần truồng? Hắn đã làm gì đối với nàng?

“Tại sao..... Ta..... Trên người của ta lại.....” Ngưng Tuyết lắp ba lắp bắp nói.

Mặc dù có lúc nàng hận Hàn Băng độc đoán vô tình, nhưng dù sao ở trong lòng nàng nhận định Hàn Băng muốn nàng, nàng chính là nữ nhân của Hàn Băng, nàng không thể phản bội Hàn Băng!

“Đêm qua lúc ta dẫn người tới chỗ này, đã đoạt lấy thân thể của người.”

Long Quân Vĩ nói thật nhẹ nhàng, nhưng lời nói của hắn lại là một tiếng sấm, làm trong đầu Ngưng Tuyết rung động ầm ầm, vốn là gương mặt xinh đẹp ửng hồng bỗng chốc không còn một chút huyết sắc.

Thật lâu, Ngưng Tuyết mới lấy lại giọng nói của mình: “Chuyện này..... Không phải là thật..... Không phải.....” Đôi mắt xinh đẹp của nàng rưng rưng, liều mạng lắc đầu, không muốn đối mặt với sự thật đang xảy ra.

Ngưng Tuyết sợ hãi, nàng thật sự không chắc chắn Long Quân Vĩ có lừa nàng hay không. Hôm qua nàng và Hàn Băng kịch liệt giao hoan như vậy, đến nay giữa hai chân vẫn còn khó chịu, nàng không cách nào biết được là Hàn Băng hay là Long Quân Vĩ tạo nên.

“Tha thứ cho ta, người làm cho ta không kìm chế được.” Long Quân Vĩ vừa nói vừa đi đến bên người Ngưng Tuyết.

Ngưng Tuyết lập tức lui về phía sau, cảnh giác nhìn hắn.”Không được tới đây! Người muốn làm gì?”

Hiện tại nàng hận chết Long Quân Vĩ, hắn lại tiện thừa dịp nàng ngủ mê man cứng rắn đoạt lấy thân thể của nàng, hành vi đáng xấu hổ như vậy còn không bằng cầm thú.

“Ta không muốn làm cái gì cả, ta chỉ muốn nói cho người biết, lúc người còn chưa thật sự yêu ta, ta sẽ không dẫn người đi tìm mẹ người. Cuộc sống sau này, người hãy ngoan ngoãn đi theo ta!”

“Người.....” Ngưng Tuyết giận đến nói không nên lời.

“Nhớ! Không cần vọng tưởng chạy trốn, người không nên khiêu chiến quyền thế của Bình Tây Vương; nếu người chạy trốn, ta sẽ mang binh đi tấn công Hàn Băng đảo, biết không?” Sau khi Long Quân Vĩ bỏ lại những lời này, lập tức xoay người rời khỏi phòng.

Ngưng Tuyết đau lòng, nước mắt chảy không ngừng, nếu như có thể, nàng không muốn đối mặt với những chuyện tàn khốc này.

□ □ □

Bảy ngày sau --

Hàn Băng trầm mặt ngồi ở trước bàn.

“Tin tức này xác định là thật?” Giọng nói lạnh lùng, làm cho người ta không rét mà run.

“Bẩm Đảo chủ, tình báo của thuộc hạ tuyệt đối chính xác, tiểu thư Ngưng Tuyết thật sự đang ở trong hoàng cung, kể cả Tam hoàng tử cũng ở đây.” Dạ Đông quỳ một chân trên đất, báo cáo tin tức hẩn thật vất vả mới tra được từ trong hoàng cung.

Vừa nghe đến Tam hoàng tử và Ngưng Tuyết ở chung một chỗ, thái độ Hàn Băng càng thêm lạnh khốc.

“Người lui ra đi!” Hẩn phát tay cho Dạ Đông lui.

Dạ Đông đứng lên, nhanh chóng lui ra.

“Nữ nhân ghê tởm, ta sẽ làm cho người biết hậu quả rời khỏi ta!” Hàn Băng cau kinh nói.

Vẫn còn nhớ bảy ngày trước --

Hàn Băng tức giận vì không tìm ra Ngưng Tuyết, gần như muốn phá hủy cả Dạ Tịch lâu!

“Tiện nữ nhân ghê tởm!” Hàn Băng cuồng bạo rống giận.

Vừa về tới Dạ Tịch lâu, hẩn tìm không được bóng dáng nên ngủ say ở trên giường, gần như mất đi tất cả lý trí, hẩn tức giận đánh gãy kinh mạch của mấy tên thủ vệ thất trách, ném vào trong địa lao tối tăm không ánh mặt trời bên cạnh Vô Minh cư để chịu phạt.

Hẩn không thể nào tin nổi Ngưng Tuyết cứ như vậy rời đi với Tam hoàng tử, lại chạy trốn với nam nhân khác!

Khi lửa giận của hẩn sắp bộc phát, Sở Thương ở Vô Minh cư nhiều năm đã ra mặt kéo hẩn một phen, để cho hẩn lấy lại bình tĩnh, muốn hẩn lên thuyền ra biển bằng tốc độ nhanh nhất, tìm hai người rời đi.

Lần này xuất đảo, Sở Thương lén mang Lạc Nhi đi với mình, bởi vì hẩn thiếu Hàn Băng một phần ân tình, lần này hoàng đệ của hẩn mang Ngưng Tuyết đi, vô luận như thế nào, hẩn cũng muốn giúp Hàn Băng tìm nàng về.

Đoàn người của bọn họ bởi vì rời đảo quá muộn, không đuổi kịp hành tung của Tam hoàng tử. Vì vậy, thay vì không có manh mối nên phải tìm lung tung chung quanh, không bằng chờ thủ hạ Hàn Băng tra ra vị trí của Ngưng Tuyết; mà vị trí Ngưng Tuyết còn chưa có tin tức, bọn họ liền dừng ở trạch viện mà Hàn Băng mua tên là “Hàn Tuyết biệt quán”.

“Hoàng cung.....” Hàn Băng trầm ngâm.

Trong hoàng cung đề phòng nghiêm ngặt, nhưng cách Hàn Tuyết biệt quán của hẩn không xa, nếu muốn xác định lời Dạ Đông nói có chính xác không, hẩn phải lập tức hành động.

Hàn Băng không trì hoãn nữa, ngay sau đó rời khỏi Hàn Tuyết biệt quán.

17. Chương 7-2

“Người cảm thấy thân thể như thế nào?” Long Quân Vĩ đỡ Ngưng Tuyết lên trên giường, ân cần hỏi.

“Không cần người lo, ta bệnh chết là việc của ta!”

Ngưng Tuyết nửa chống thân thể, đẩy Long Quân Vĩ đứng ở mép giường ra.

“Ta chỉ quan tâm người, vì sao người không cảm kích một chút nào?” Một ngày qua, lúc nào hắn cũng ở đây sợ thân thể nàng không khỏe, nhưng Ngưng Tuyết lại lạnh lùng đối với hắn.

“Không phải ta không cảm kích, nhưng người thừa dịp lúc ta ngủ say bắt nạt ta...ta hận người!”

Ở trên thuyền, sau khi xảy ra chuyện kia Long Quân Vĩ cũng rất tôn trọng Ngưng Tuyết, trừ phi Ngưng Tuyết đồng ý, nếu không hắn sẽ không vượt quá khuôn phép.

Đối với chuyện kia, Long Quân Vĩ không hề thấy xấu hổ.

“Chuyện xảy ra trên thuyền lúc đó, ta không hối hận.” Dĩ nhiên, hắn còn gạt nàng một chuyện chưa nói, nhưng hắn sẽ không nói cho nàng biết.

Hắn không sợ sử dụng thủ đoạn tiện, đây là việc cần thiết để giữ tiểu tiên nữ ở bên người.

“Vậy người cũng đừng xuất hiện ở trước mắt ta, ta không muốn gặp lại người.” Ngưng Tuyết hạ lệnh đuổi khách.

“Được rồi, nhưng người phải uống hết thuốc.” Hắn cầm chén thuốc đặt lên bàn nhỏ ở cạnh giường Ngưng Tuyết.

“Người vừa rời khỏi đảo, Ngưng Tuyết thân thể người càng ngày càng kém, tiếp tục như vậy sao được?”

Long Quân Vĩ ân cần chăm sóc Ngưng Tuyết giúp nàng mặc bạch y, ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú này, khiến trong lòng Ngưng Tuyết hiện lên một bóng người, tuần nhan mà nàng muốn quên cũng không quên được.....

Hàn Băng..... Hắn bây giờ đang ở đâu? Có phải rất tức giận hay không? Hắn có biết nàng ở trong hoàng cung hay không?

Nhưng nàng đã bị nam nhân khác vấy bẩn, hiện tại nàng cũng không thể đối diện với hắn nữa.....

Trong lòng nàng bị thương thật sâu, trong đầu đều là cảnh tượng Long Quân Vĩ hèn hạ cưỡng bức nàng, nàng không thích cơ thể dơ bẩn này, cho nên mỗi ngày hắn đều chỉ mặc quần áo màu trắng cho nàng, mặc dù thân thể nàng dơ bẩn, nhưng ít ra y phục của nàng trong sạch, còn có...

Màu trắng là màu sắc duy nhất Hàn Băng thích mặc, nàng mặc quần áo màu trắng, để nàng có thể cảm giác nàng ở trong lòng Hàn Băng.

“Ngưng Tuyết, Ngưng Tuyết.” Long Quân Vĩ phát hiện Ngưng Tuyết thất thần, hắn đưa tay vỗ nhẹ gương mặt của nàng, dịu dàng hô.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người đá văng, người tới tuần nhan âm trầm, sai bước vào trong phòng.

“Hàn Băng!”

Ngưng Tuyết và Long Quân Vĩ đồng thời kêu lên, một người vui mừng nhưng một người lại lo lắng. Long Quân Vĩ lo lắng Ngưng Tuyết bị Hàn Băng mang đi.

Hắn vẫn còn đến tìm đến nàng! Ngưng Tuyết vui mừng chạy về phía Hàn Băng, nhưng đi được một nửa thì cước bộ lại cứng đờ.

Không được! Nàng thế nào lại quên thân thể của mình đã bị Long Quân Vĩ vấy bẩn, nàng biết lấy thể diện gì đối mặt với Hàn Băng? Nàng không thể!

Lúc này, bởi vì Hàn Băng xông vào chỗ ở của Tam hoàng tử, nên một đám cấm vệ quân cũng nghe tiếng mà đuổi đến.

Ba người nhìn nhau, gian phòng tràn ngập không khí trầm mặc quỷ dị.

Long Quân Vĩ nặng nề nghĩ, tối nay ba người bọn họ nên đến lúc chấm dứt, nếu như Ngưng Tuyết thật sự không chọn hắn, hắn cũng sẽ không thả Ngưng Tuyết rời đi cùng Hàn Băng, hắn không làm được!

Hàn Băng mở miệng đánh vỡ trầm mặc trước: “Ta chỉ muốn hỏi một câu.” Ánh mắt lạnh lùng mang theo khí tức xơ xác, nhìn thẳng Ngưng Tuyết tiêu tụy gầy gò.

Nàng mặc một thân bạch y, nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hắn biết bệnh của nàng lại tái phát.

“Ngưng Tuyết, ta muốn ngươi hãy thành thật trả lời ta.”

Lửa giận ghen tỵ đốt hán cháy hừng hực, nhưng Hàn Băng vẫn ôm chặt một tia hi vọng. Nếu như giữa Ngưng Tuyết và Long Quân Vĩ không có gì, hắn có thể tha thứ cho nàng, dẫn nàng trở lại bên người, nhưng nếu nàng và Long Quân Vĩ có cái gì không minh bạch, đừng trách hắn vô tình, hắn muốn nàng chết!

Nhìn nét mặt Hàn Băng ạnh lòng, Ngưng Tuyết biết hắn muốn hỏi cái gì.

“Không cần hỏi.....” Ngưng Tuyết hạ quyết tâm, “Ta sớm đã là người của Tam hoàng tử, giữa chúng ta không còn cái gì, hơn nữa từ đầu tới cuối đều chưa từng yêu người, ta chỉ yêu Tam hoàng tử, cho nên người không cần tự mình đa tình nữa!” Chính miệng nói lời trái lương tâm, nàng lại càng thêm rõ ràng trong lòng mình yêu chính là Hàn Băng, chỉ là nàng vẫn luôn không có phát giác, còn đối với ân cần của hắn có nhiều hiểu lầm.

Lòng của nàng đau quá! Nhưng tất cả đều quá muộn!

Nàng biết lấy tính cách của Hàn Băng, tuyệt không tha cho người động tới thân thể nàng, nhưng Long Quân Vĩ đường đường là Tam hoàng tử, nàng thà bị Hàn Băng hiểu lầm nàng không còn trinh tiết, cũng không muốn Hàn Băng phạm vào tội giết Hoàng tử.

“Là thế này phải không?” Hàn Băng nổi giận, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngưng Tuyết. Nữ nhân không biết thẹn này, nàng lại có thể đem chân tâm của hắn chà đạp như thế, còn thích nam nhân khác!

Đáng giận!

Ánh mắt hắn kích động, đột nhiên bắn ra một chớp, đánh tới ngực Ngưng Tuyết!

Ngưng Tuyết không tránh cũng không né, dung nhan tươi sáng cười một tiếng, vui vẻ đón lấy một chớp trí mạng mà Hàn Băng đánh tới.

Một bên Long Quân Vĩ vẫn còn ngây ngốc trong lời thổ lộ của Ngưng Tuyết, lại coi nhẹ một chớp của Hàn Băng đối với Ngưng Tuyết, ngay cả giúp Ngưng Tuyết ngăn cản một chớp này cũng không kịp.

“A.....” Ngưng Tuyết thê lương kêu ra tiếng.

Thân thể yếu ớt không chịu nổi một chớp Hàn Băng đánh tới, một chớp này Hàn Băng tuy chỉ sử dụng năm phần công lực, lại khiến Ngưng Tuyết bay về phía sau, bóng dáng trắng như tuyết đụng vào bên giường.

Ngưng Tuyết vô lực rơi trên mặt đất, nàng muốn nói cái gì nhưng còn không kịp nói, từng ngụm từng ngụm máu tươi đã không ngừng từ trong miệng nàng phun ra, nhuộm đỏ một thân y phục trắng như tuyết của nàng.....

“Ngưng Tuyết!” Trái tim Long Quân Vĩ như bị vỡ ra, chạy vội tới bên cạnh Ngưng Tuyết.

Hắn luống cuống tay chân! Bởi vì nàng phun ra máu!

“Truyền ngự y! Mau truyền ngự y cho ta!” Long Quân Vĩ nóng lòng đối với vệ binh ở ngoài cửa kêu, chỉ sợ chậm trễ Ngưng Tuyết liền hết cách xoay chuyển.

Không bận tâm Hàn Băng thờ ơ lạnh nhạt ở một bên, Long Quân Vĩ trước che lại huyết đạo quan trọng toàn thân Ngưng Tuyết, lại như thế nào cũng không ngừng được máu tươi từ trong miệng nàng chảy ra....

“Đáng giận! Không cầm máu được!”

Long Quân Vĩ giận dữ, nếu như Ngưng Tuyết chết rồi, hắn muốn Hàn Băng phải chôn theo!

“Hàn Băng, hôm nay ta muốn ngươi để mạng lại nơi này!” Long Quân Vĩ muốn đứng dậy cùng Hàn Băng nhất quyết sinh tử, nhưng một cánh tay nhỏ yếu kéo nhẹ vạt áo của hắn, hắn cảm nhận được lực lôi kéo hơi yếu này, vội vàng quay đầu lại, nhìn chủ nhân bàn tay nhỏ bé này.

Ngưng Tuyết mặt trắng không còn giọt máu, hơi thở mong manh, thanh âm đứt quãng khuyên can nói: “Không... Không cần báo thù, chưởng này... Là ta... Cam nguyện chịu... Ngươi... Không cần làm khó hắn...” Vừa nói, nàng lại nôn ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi không cần nói nữa.” Long Quân Vĩ ôm chặt Ngưng Tuyết

“Ngươi. .. Nhất định... Phải đáp ứng ta...” Nàng mệt mỏi quá... nước mắt giống như trên châu bị đứt, dọc theo khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào của nàng chậm rãi chảy xuống.

Tuy rằng sinh mệnh lực của nàng dần dần xói mòn, hai mắt nàng dần lệ lóe sang giống như vì sao, vẫn chỉ nhìn một người...

Người nọ mặc áo trắng, dáng người lạnh lùng vĩ ngạn như một vị thần, đứng ở trước mắt nàng lạnh lùng nhìn nàng. Cảm giác giờ phút này, giống như trở lại sáu năm trước trong trận gió tuyết kia, hắn đột nhiên xuất hiện ở trong sinh mệnh của nàng như vậy, sau đó đem nàng rời khỏi gió tuyết lạnh lẽo...

Mạng của nàng là hắn cứu, nên lúc này nàng trả mạng lại cho hắn...

Nhưng nàng vẫn có chút không cam lòng, tầm mắt bị nước mắt làm mờ, nàng xem không rõ ràng lắm khuôn mặt của hắn...

Không được... Nàng cũng sắp chết, trước khi nàng chết, nàng phải đem bóng dáng hắn lưu ở trong lòng... Bằng không... Nàng không bao giờ gặp được hắn nữa...

Nàng muốn đưa tay lau đi nước mắt...

Bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh vô lực nâng lên rồi hạ xuống, vẫn không thể nâng lên lau đi nước mắt không ngừng rơi xuống kia. Nàng thật sự mệt mỏi, mí mắt như có trăm ngàn cân nặng...

Ánh mắt phiếm lệ, chậm rãi nhắm lại...

“Không! Ngươi không thể chết được!” Long Quân Vĩ thương tâm muốn chết, ôm chặt thân mình nhỏ nhắn ở trong lòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn sức sống, cõi lòng hắn tan nát khi không cảm giác được dấu hiệu sinh mệnh của nàng.

Một loại tức giận điên cuồng tràn ngập trong lòng Long Quân Vĩ. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hung thủ gây nên việc này.

“Hàn Băng! Là ngươi hại chết Ngưng Tuyết!” Hắn buông Ngưng Tuyết trong lòng, lớn tiếng lên án trước ánh mắt thờ ơ của Hàn Băng.

Hàn Băng không nói được lời nào, ánh mắt như cũ lãnh mạc nhìn Ngưng Tuyết.

Long Quân Vĩ bị thái độ đậm mạc của Hàn Băng chọc giận.

“Ta muốn ngươi đền mạng!” Hắn tức giận đứng lên, vừa ra tay liền muốn lấy tính mạng của Hàn Băng.

Thế công sắc bén trực tiếp đánh tới đầu của Hàn Băng, Hàn Băng lại như không nhìn thấy, không tránh né cũng không phòng ngự, cứ như vậy thẳng tắp đứng im tại chỗ.

Bỗng dưng, một bóng dáng màu đen quỷ mị, cấp tốc tách đám cấm vệ quân canh giữ ở cửa ra, nhanh chóng xâm nhập phòng, giúp Hàn Băng đỡ một chưởng trí mạng này.

Long Quân Vĩ nhìn đến cái bóng hình rỗng trên mặt người nọ, lập tức nhận ra người chịu một chưởng kia, đúng là nhị hoàng huynh của hắn.

“Là người! Nhị hoàng huynh.” Long Quân Vĩ có chút kinh ngạc, nhị hoàng huynh mất tích đã lâu, thế nhưng lại đột nhiên xuất hiện.

“Là ta, hơn nữa ta sẽ không để cho người lấy mạng của hần.” Sở Thương nói, hộ vệ bên cạnh không hề hay biết Hàn Băng đang đi về phía cửa phòng. Nơi đây không phải chỗ bọn họ có thể ở lâu, trước hết hần phải mang Hàn Băng rời đi.

Long Quân Vĩ không có ý định tranh đấu với nhị hoàng huynh, hần thở dài một hơi: “Thôi, người dẫn hần đi đi!”

Cấm vệ quân ngoài cửa tách ra hai bên, lưu lại một con đường, để Sở Thương mang Hàn Băng rời đi.

Hàn Băng uống say mềm, nằm úp sấp ở trong thư phòng biệt quán Hàn Tuyết, trong đầu của hần là một mảnh hỗn độn, nhớ không nổi mình rời khỏi hoàng cung như thế nào, sau đó trở lại biệt quán Hàn Tuyết.

Khi về biệt quán hần không ngừng uống rượu, muốn quên đi hiện thực tàn khốc.

Một cảnh tượng, hiện lên trong đầu hần ——

“Người vĩnh viễn đều là người của ta.” Hàn Băng ôm chặt Ngưng Tuyết, mũi người thấy mùi hương nhàn nhạt phát ra từ trên người nàng.

“Ta có thể hỏi một vấn đề hay không?” Ngưng Tuyết sợ hãi hỏi.

“Người nói.”

“Vì sao nhất định phải là ta?” Nàng tò mò hỏi.

“Chờ người chính thức thành thê tử của ta, ta sẽ nói cho người biết.” Hàn Băng quyết định không nói cho nàng đáp án của vấn đề này bây giờ, hần phải chờ tới đêm tân hôn rồi mới nói.

“Không...” Hàn Băng đột nhiên mãnh liệt lắc đầu, điên cuồng khàn khàn hét lên.

Ngưng Tuyết đã chết!

18. Chương 8-1

Ngưng Tuyết đã chết!

“Là ta tự tay giết chết, rốt cuộc thì ta vẫn không thể cho nàng được câu trả lời!” Hàn Băng nhìn hai bàn tay ngửa mặt lên trời hét lên: “Ta đã giết nàng...”

Hần vĩnh viễn không thể quên được, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc, bộ y phục trắng bị nhuộm màu máu, đôi mắt ngẩn lệ không chút oán hận từ từ nhắm lại... nàng vẫn chỉ nhìn một người là hần.

Đôi mắt Ngưng Tuyết ngẩn lệ có chút mơ hồ, nhưng lại hàm chứa thâm tình sâu sắc, như muốn nói với hần: nàng không hận, cũng không hối...

Vì sao nàng lại dùng ánh mắt này để nhìn hần?

Vì sao khi hần đánh ra chưởng kia nàng lại không hề né tránh mà lại đón lấy, mà ngay cả một chút chống cự cũng không có? Nàng rõ ràng có thể tránh được, vì sao lại cười mà đón nhận chưởng này của hần?

Hàn Băng lo lắng ôm lấy đầu, hần sợ khi nghĩ đến lý do Ngưng Tuyết làm vậy!

Hần không dám nghĩ...

Lại nhấc vò rượu trên bàn lên, Hàn Băng liều mạng dốc rượu vào miệng, dùng rượu để làm tê liệt bản thân, quên đi tất cả mọi đau khổ!

□ □ □

Tia nắng mặt trời chiếu rọi trên mặt đất, cảm giác ấm áp khiến người ta không thể cảm nhận được hơi lạnh của mùa thu.

Đã gần đến giữa trưa, cửa sổ thư phòng ở Hàn Tuyết biệt quán vẫn đóng.

Sở Thương đã khôi phục lại thân phận Nhị hoàng tử, cũng chính là Long Quân Diệp đi đến trước cửa thư phòng, nhìn thấy Đông Dạ đang canh giữ bên ngoài thư phòng.

“Hắn có ổn không?” Mấy ngày nay mặc dù hắn không ở biệt quán, nhưng mọi tin tức về Hàn Băng hắn đều nắm rất rõ.

“Sáu ngày rồi vẫn như vậy, ngại xem.” Đông Dạ cung kính mở cửa phòng ra, mời Long Quân Diệp vào.

Long Quân Diệp bước vào trong thư phòng, trong phòng toàn một mùi rượu, cũng là mùi vị quen thuộc với hắn nhất lúc trước, song bây giờ hắn đã không còn uống rượu như vậy nữa.

Thấy Hàn Băng say rượu gục bên bàn, bên cạnh hắn là một đồng vò rượu vứt lung tung.

“Muốn tự sát cũng không cần phải dùng cách này.” Một người vốn nhiệt tình phấn chấn, không ai sánh bằng, sao lại có thể bị một chữ “yêu” hành hạ khiến tinh thần sa sút đến vậy.

“Hàn Băng, Hàn Băng.” Ngay cả khi hắn gọi liền hai tiếng, người trước bàn vẫn không hề có chút dấu hiệu nào cho thấy tỉnh lại.

Long Quân Diệp cau mày tiến đến, lại nghe thấy tiếng Hàn Băng khê lẩm bẩm, “Ngưng Tuyết... Nàng không được chết... Không được rời bỏ ta... Ta sẽ không để nàng chết...”

“Nếu người ngày nào cũng mượn rượu giải sầu, không quan tâm đến chuyện gì, người mới thật sự không thể gặp lại Ngưng Tuyết.” Long Quân Diệp lạnh lùng nói.

“Cái gì! Ngưng Tuyết chưa chết?” Hàn Băng vội ngẩng đầu lên, thần trí mơ hồ lập tức trở lên thanh tỉnh.

“Cái này... Có phải là thật không?” Giọng hắn có chút run rẩy, bởi vì hắn sợ... sợ đó chỉ là trò đùa, bởi hắn đã tận mắt trông thấy Ngưng Tuyết chết!

“Ngưng Tuyết thực sự chưa chết, ta không lừa người.” Long Quân Diệp thở dài, “Người là ân nhân cứu mạng của ta, cũng là bạn của ta, không may người và đệ đệ ta lại cùng thích một nữ nhân, bảo ta phải giúp ai, ta cũng khó có thể đưa ra quyết định.”

Hàn Băng lao đến trước mặt Long Quân Diệp, kích động túm lấy Long Quân Diệp, “Ta cầu xin người! Người nhất định phải giúp ta! Mau nói cho ta biết, Ngưng Tuyết đang ở đâu!” Đau đớn bi ai cũng không đủ để hình dung được tâm tình của hắn lúc này, hắn rất nhớ tiểu Ngưng Tuyết của hắn.

Hàn Băng trước giờ chưa từng cầu xin ai, giờ lại cúi mình cầu xin người khác, khiến cho một kẻ lòng dạ sắt đá như Long Quân Diệp cũng phải mềm lòng.

Ai! Việc làm tổn thương đến người khác...

“Nếu người muốn biết Ngưng Tuyết ở đâu, ta có thể nói với người, nhưng ta có một điều kiện.”

Long Quân Diệp quyết định không đứng về phía Tam hoàng đệ của mình, dù sao thì hai người Hàn Băng và Ngưng Tuyết cũng thực lòng yêu thương nhau, chia tách bọn họ như vậy thực quá tàn nhẫn.

“Người phải cam đoan, bất luận người có hận Ngưng Tuyết đến mức nào, người cũng không được tổn thương nàng ta. Cái mạng nhỏ của Ngưng Tuyết là do nợ y phải vắt vả lắm mới giữ lại được, giờ không những rất yếu, mà ngay cả việc có sống nổi qua mùa đông năm nay hay không vẫn còn chưa biết.”

Đêm đó Ngưng Tuyết thiếu chút nữa thì mất mạng, nếu không phải Long Quân Vi không chút tiếc rẻ thứ thuốc trân quý như Tục Mệnh đan để cho nàng uống, nàng cũng không chống cự được đến khi nợ y đến.

“Nếu người lại mất bình tĩnh, lại dùng một chiêu đánh ngã Ngưng Tuyết, thì ngay cả thần tiên cũng không thể cứu được nữa.”

“Ta cam đoan.” Hàn Băng vội đồng ý, đôi mắt hiện rõ sự chân thành. “Mất đi nàng rất đau khổ, đến giờ ta mới hiểu, nếu có thêm một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ không nhẫn tâm thương tổn nàng như vậy.”

“Theo ta!”

Long Quân Diệp đưa Hàn Băng trở lại hoàng cung, bởi Long Quân Diệp thân là Nhị hoàng tử, cho nên thị vệ trong cung không ai ngăn cản, hai người họ cứ vậy công khai tiến cung.

Kiến trúc hoàng cung rộng lớn, Long Quân Diệp dẫn Hàn Băng đi về phía nam, đi qua Lâu Vũ đình, đến “Di Phong lâu” bên rìa Thiên Sơn, xung quanh lâu các trồng đầy cây phong, vừa đến mùa thu, từng phiến lá phong đỏ rực như lửa.

Đến trước Di Phong lâu, Long Quân Diệp hạ lệnh cho hai thị vệ canh gác bên cửa lui xuống.

Đợi đến khi thị vệ đều lui hết, Long Quân Diệp hướng Hàn Băng nói, “Nàng ta dưỡng bệnh bên trong, nhưng thân thể nàng ta thực sự rất yếu, ngự y dặn không được để nàng ta quá kích động.”

“Ta biết rồi, người yên tâm.”

“Ta ở bên ngoài đợi người, người vào nói chuyện cùng nàng.”

Long Quân Diệp chấp hai tay sau lưng, tự mình bước qua một bên đứng đợi, tiện ngăn cản giúp Hàn Băng không cho người khác đến quấy rầy. Ngự y nói Ngưng Tuyết không còn nhiều thời gian nữa, hai người họ cần phải nắm bắt lấy cơ hội này, không nên làm uổng phí tâm ý của hần.

Hàn Băng hít sâu một hơi, bước từng bước vào Di Phong lâu.

Bây giờ tâm tình hần rất kích động, nghĩ đến việc được gặp người trong lòng, hần lại cảm thấy bất an không yên, vì hần đã đả thương nàng, hần sợ Ngưng Tuyết sẽ không tha thứ cho hần.

Đi vào chưa được bao lâu, hần đã ngửi thấy mùi hương ngọt ngào quen thuộc kia.

Mùi hương kia nhàn nhạt mà tinh tế, là mùi hương trên người Ngưng Tuyết.

Ngưng Tuyết thực sự không chết sao?!

“Là... Ai?”

Thanh âm nghi vấn mặc dù yếu ớt, nhưng cũng chính là thanh âm mà cả đời này Hàn Băng không thể quên được.

“Đợi chút, hiện tại nàng không tiện cử động, để ta giúp nàng đứng lên.”

Hàn Băng tiến lên đỡ lấy thân thể gầy yếu của Ngưng Tuyết, trong lòng đau như thắt lại, nàng sao lại yếu ớt tiêu tụy như vậy, hần ôm chặt nàng trong lòng, nàng mong manh tựa lông hồng, ngay cả một chút sức nặng cũng không có.

Ngưng Tuyết yếu ớt tựa vào trong lòng Hàn Băng! Nàng cảm thấy thực ấm áp và hạnh phúc.

Đây không phải là mơ chứ? Hàn Băng lại dịu dàng ôm nàng vậy sao, giọng nói nhỏ nhẹ bên tai nàng, cẩn thận che chở lấy nàng, xem nàng mong manh như một đứa trẻ.

Ngưng Tuyết dựa vào khuôn ngực ấm áp của Hàn Băng, trầm mặc không nói. Nàng không dám lên tiếng, sợ rằng tất cả chỉ là mơ, nàng vừa nói, sẽ tỉnh khỏi mộng, tim cũng sẽ tan nát.

Hàn Băng cũng không nói gì, cứ ôm Ngưng Tuyết như vậy, cảm nhận sự dịu dàng của nàng trong lòng mình.

Bên trong mặc dù yên lặng không tiếng động, lại tràn ngập nhu tình, khung cảnh yên bình.

“Ngưng Tuyết, ta muốn nói với nàng câu xin lỗi, ngày đấy ta không chỉ nhẫn tâm đả thương nàng, mà còn thiếu chút nữa khiến nàng mất mạng.” Hàn Băng trước giờ luôn cao ngạo giờ thấy hổ thẹn, cũng buông lời ân hận, nói những câu chân thành tận đáy lòng.

“Không... Chàng không sai.” Đôi mắt Ngưng Tuyết ngẩn lệ, ngẩng đầu nhìn Hàn Băng.

“Đừng khóc.” Hàn Băng nhẹ lau nước mắt Ngưng Tuyết, “Ta không muốn nàng đau lòng.”

“Không... Ta không đau lòng, ta gặp được chàng, rất vui mừng... nên mới khóc.” Ngưng Tuyết vừa nói vừa thở dốc, sức khỏe của nàng lúc này rất kém, không thể nói được lâu như bình thường, đối với nàng đây là một việc hết sức khó khăn.

“Suyt...” Hàn Băng dùng tay đặt trước môi Ngưng Tuyết. “Bây giờ nàng vẫn còn rất yếu, không nên nói nhiều.”

“Không... Sẽ không kịp... Ta sợ... Giờ không nói... Sau này... Sẽ không còn cơ hội để nói...”

Ngày đó, khi màn đêm bao phủ lấy nàng, nàng cho rằng mình sẽ chết, không nghĩ đến ngự y lại có thể giữ được hơi thở cuối cùng cứu nàng sống dậy.

Nhưng thể chất của nàng bẩm sinh đã không tốt, ngự y chỉ có thể tạm thời bảo toàn kinh mạch cho nàng, không dám chắc nàng có thể sống nổi qua được mùa đông năm nay không, nàng lúc này chỉ có thể sống được ngày nào thì hay ngày đấy. Vốn dĩ trong lòng nàng có rất nhiều điều muốn nói, lại sợ không thể nói với hân, giờ khó khăn lắm mới gặp được hân, nàng nhất định phải nói hết những lời trong lòng.

“Sẽ không có chuyện không còn cơ hội, chúng ta còn những ngày về sau, nàng có thể từ từ nói với ta.”

“Nhưng... Ngự y nói... Mùa đông này... Ta sợ sẽ không qua được...” Nước mắt Ngưng Tuyết lại rơi xuống, “Ta khó khăn lắm... mới chờ được chàng... Đến gặp ta, ta không muốn... Cứ vậy mà chết...”

Từ sau khi ngự y cứu nàng sống lại, nàng đã không còn muốn sống nữa, không ngờ vừa gặp lại Hàn Băng, trong lòng nàng lại tham lam muốn được cùng hân sống đến bạc đầu, nàng không muốn chết đi như vậy.

Hàn Băng cúi đầu, nhẹ hôn lên nước mắt trên mặt nàng, “Nàng sẽ không chết, không được ta cho phép, nàng không được chết!” Lời hân nói có chút kích động, bởi trái tim hân không thể chịu đựng được nỗi đau đớn khi phải mất đi nàng thêm lần nào nữa.

“Ngưng Tuyết, hãy theo ta.” Hân ôm chặt người đang khóc trong lòng. “Với y thuật của ta, ta bảo đảm có thể giúp nàng bình phục lại.” Cho dù hân có phải dày công nghiên cứu, hân cũng phải giúp cho Ngưng Tuyết bình phục trở lại.

Ngưng Tuyết lại lắc đầu, “Không... Ta không thể... Đi theo chàng... Vì... Ta và Tam hoàng tử... đã có chuyện phát sinh...” Nàng không xứng được ở bên Hàn Băng, nàng không xứng.

Hàn Băng nắm chặt lấy đôi tay trắng nõn của nàng, đặt bên môi hôn lên, vẻ lạnh lùng trước giờ trong mắt hân dần tan biến.

“Chuyện đấy ta không quan tâm. Trước khi ta đến đây, ta đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần nàng sống sót khỏe mạnh, ở bên cạnh ta, trước đó dù có xảy ra chuyện gì cũng chỉ là mây khói, ta cần gì phải để ý nhiều như vậy?” Hân thâm tình nhìn đôi mắt phỉ lệ kia, “Trong cuộc đời Hàn Băng ta, chỉ cần có một người là Ngưng Tuyết là đủ.”

“Ta...”

Ngưng Tuyết vừa muốn nói, lại bị Hàn Băng dùng miệng chặn lại những lời nàng định nói...

Nụ hôn của Hàn Băng mặc dù không mãnh liệt, lại chứa đựng đầy dứa ngọt ngào, nồng nàn quyến luyến.

Tất cả đều không cần nói nữa...

19. Chương 8-2

“Tam hoàng tử, không xong rồi! Nhị hoàng tử đã dẫn Hàn Băng đến Di Phong lâu.” Thị vệ canh giữ Di Phong lâu chạy nhanh đến bẩm báo với Long Quân Vĩ.

“Cái gì! Hàn Băng đã đến đây!” Long Quân Vĩ có chút kinh ngạc.

Hân lao đi, nhanh chóng đến trước Di Phong lâu, trong lòng hân chứa đầy bất an.

Trời ơi! Ngàn lần không thể đến muộn, trăm vạn lần không được để Hàn Băng đưa tiểu tiên nữ của hần đi! Khó khăn lắm hần mới mới được vị ngự y đã cáo lão trở lại để cứu tiểu tiên nữ, hần không thể lại mất nàng được!

Long Quân Vĩ chạy nhanh đến trước Di Phong lâu, lại bị Long Quân Diệp cản đường.

“Tránh ra, nếu không đừng trách đệ không nể tình.” Về mặt hần rất nghiêm túc, không còn dáng vẻ cột nhà lúc thường.

“Huynh không thể để đệ vào trong đó được.” Long Quân Diệp chặn đường Long Quân Vĩ lại, hần đã nhận lời giúp Hàn Băng, thì sẽ giúp đến cùng.

“Nhị hoàng huynh, huynh hiểu rõ tâm ý của đệ đối với Ngưng Tuyết, vì sao còn ngăn cản đệ?” Long Quân Vĩ nổi giận hướng Long Quân Diệp hét lên.

“Đừng trách huynh cản đệ, huynh làm vậy là có lý do.”

“Vậy sao? Vậy đừng trách đệ.” Long Quân Vĩ nhanh chóng lùi lại, xuất ra một chưởng hướng Long Quân Diệp đánh đến, hần ra tay cũng không quá mạnh, chỉ muốn cho Nhị hoàng huynh thấy khó mà lui.

Long Quân Diệp tuy rằng có tật ở chân trái, nhưng thân hình hần lại giống như một bóng đen dịch chuyển nhanh chóng, khiến cho chưởng vừa rồi của Long Quân Vĩ bị hụt.

Kỳ thực, Long Quân Vĩ muốn đánh bại Long Quân Diệp, cũng không phải chuyện dễ dàng, hai người bọn họ võ công cũng tương đương nhau, mà lúc này lại không ai chịu nhường ai, nên rất khó phân thắng bại.

“Nhị hoàng huynh, đệ không muốn đánh tiếp với huynh, huynh cũng đừng ép đệ phải mạnh tay!” Long Quân Vĩ vừa nói vừa xuất chưởng.

Mấy năm không gặp, vốn cho rằng chân trái Nhị hoàng huynh có tật, võ công cũng không có gì tiến triển thêm, lại không nghĩ đến Nhị hoàng huynh lại không thua kém gì hần, võ công ngược lại lại càng cao minh hơn, cước pháp di chuyển mau lẹ, khiến cho hần không thể có được chút lợi thế nào.

“Xin lỗi, thứ cho ta không thể thuận theo.” Long Quân Diệp đột nhiên nhảy lên, tránh qua bên trái đá một cước.

Hai huynh đệ Long Quân Diệp và Long Quân Vĩ cứ đánh nhau như vậy, trong lúc trận đánh trở lên gay gắt, hai người đều không để ý thấy có bóng người theo hướng cửa sổ Di Phong lâu thoát ra.

Một khắc sau, Đại hoàng tử Long Quân Dục ra mặt ngăn cuộc đánh giữa hai người lại.

“Các đệ đừng gây nữa!” Long Quân Dục chen ngang giữa trận đánh, chấm dứt trận đánh.

Long Quân Vĩ vội chạy vào trong Di Phong lâu, mùi hương dịu dịu trong phòng vẫn còn đây, nhưng lại không thấy bóng dáng giai nhân đâu.

“Ngưng Tuyết...” hần không dám tin nhìn khắp bốn phía, điên cuồng gào thét, “Không! Nàng không được đi!”

Bất luận hần có kêu gào thế nào chẳng nữa, từ nay về sau cũng không còn thấy được giai nhân, nàng đã rời khỏi cuộc sống của hần, sẽ không bao giờ quay lại nữa.

“Hãy từ bỏ đi! Lúc trước đệ không nên chia rẽ bọn họ.” Long Quân Diệp nhìn Tam hoàng đệ nói, thấy hần yêu Ngưng Tuyết sâu đậm như vậy, hần cũng thấy không đành lòng.

“Đệ biết, cách đệ làm là hèn hạ sai trái, nhưng đệ chỉ mong được gặp Ngưng Tuyết thêm một lần, đừng có bỏ đi không nói một lời...” Giọng nói của Long Quân Vĩ mang chút nghẹn ngào, từng giọt nước mắt bị ai rơi xuống đôi má hần.

Hần bị tổn thương sâu sắc như vậy, e rằng cả đời này cũng không thể yêu thêm bất cứ kẻ nào.

“Đừng quá đau lòng, đệ đường đường là Tam hoàng tử, sao phải nhớ mãi không quên một nữ nhân.” Long Quân Dục chỉ có hứng thú với vương vị và cách trị quốc, đối với hần nữ nhân chẳng đáng giá một xu.

Long Quân Vĩ ngẩng đầu, nhìn Đại hoàng huynh, trong ánh mắt bi thương có chút buồn bã, “Huynh không hiểu, huynh sẽ không hiểu được...” bỏ lại những lời này, hần vội chạy đi.

“Hàn Băng, chúng ta phải trở về Hàn Băng đảo sao?” Ngồi trong khoang thuyền nhìn về phía Hàn Băng đảo, Ngưng Tuyết cuộn tròn trong bờ ngực ấm áp của Hàn Băng, hưởng thụ thời khắc hai người được bên nhau.

Mấy ngày trước, qua lời kể của Hàn Băng nàng biết được Lạc Nhi và Nhị hoàng tử tâm đầu ý hợp, hai người họ sống với nhau ân ái mặn nồng, điều này khiến nàng cảm thấy rất vui. Tuy rằng người trước đây Lạc Nhi ái mộ là Đông Dạ, nhưng đến cuối cùng nàng ấy vẫn tìm được hạnh phúc thuộc về chính mình.

“Ừm, trước ta sẽ đưa nàng về Hàn Băng đảo dưỡng bệnh, chờ sau khi nàng khá hơn, nàng muốn đi đến đâu, chúng ta sẽ đi đến chỗ đó.” Giờ khắc này Hàn Băng hết mực dịu dàng che chở, bảo vệ Ngưng Tuyết.

“Thật sao? Chàng sẽ không gạt ta chứ.” Đôi mắt Ngưng Tuyết mang nét cười, trên khuôn mặt tiêu tụy tỏa ra tia sáng hạnh phúc.

Lại tiếp mấy ngày nữa, bệnh tình của Ngưng Tuyết có chuyển biến rõ rệt, thậm chí còn có thể xuống giường đi lại một chút. Nói là y thuật của Hàn Băng cao minh cũng đúng, cũng có thể là do có Hàn Băng ở bên cạnh khích lệ, khiến nàng có ý chí sinh tồn hy vọng vào những tháng ngày sau này.

“Thật sự, ta cam đoan.”

Hần rất cứng chiều sủng nịnh Ngưng Tuyết, sau khi trải qua những chuyện đó, hần đã không còn chỉ nghĩ cho mình nữa, hần đã bắt đầu quan tâm đến yêu cầu và suy nghĩ của Ngưng Tuyết, tôn trọng sự lựa chọn của nàng, hần không ép buộc nàng phải làm theo cách nghĩ của mình.

“Ta muốn chàng đồng ý với ta một việc, nhưng chàng không được tức giận đấy!”

“Ừm, nàng nói đi!”

“Có thể đưa ta đi tìm mẹ ta không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên tràn đầy vẻ mong chờ, Ngưng Tuyết sợ Hàn Băng lại tức giận, sau đó sẽ không đưa nàng đi tìm mẹ.

“Có thể, việc này cho dù nàng không cầu ta, ta cũng sẽ đưa nàng đi tìm mẹ nàng.” Hàn Băng sáng khoái đáp ứng, nhưng hần còn có điều kiện, “Nhưng nàng cũng phải đồng ý với ta, phải ngoan ngoãn dưỡng bệnh, không được ăn ỉ không uống thuốc.”

“Được, ta đồng ý với chàng!” Ngưng Tuyết ôm lấy cổ hần, hôn lên má hần vô cùng thân thiết.

Hàn Băng cúi đầu, hôn lên cái cổ tuyết trắng của nàng, cảm nhận nhịp đập truyền đến trên từng mạch máu, cùng mùi hương trên gáy nàng. tay hần bắt đầu không an phận hướng vào vạt áo nàng.

“Đừng, chàng không thể!” Ngưng Tuyết vội giữ chặt vạt áo, không muốn để Hàn Băng đụng vào.

“Vì sao không thể?”

“Cái này... Chàng không biết chuyện phát sinh ngày đó.”

“Nàng đừng sợ, cứ nói ra đi.”

“Ta sợ trong khoang thuyền này... sẽ khiến ta nghĩ đến... Ngày đó ta bị Long Quân Vĩ đưa đi, ta từng bị Long Quân Vĩ... Thừa lúc khi ta hôn mê, ta không muốn nhớ lại nữa.” Nàng hoảng sợ nói, đó là vết thương mà cả đời này nàng cũng không thể quên được!

“Ngưng Tuyết, nàng nói lại lần nữa xem, nàng nói nàng bị hần chiếm đoạt khi nào?” Thái độ của Hàn Băng có chút khẩn trương.

Ngưng Tuyết không biết vì sao Hàn Băng lại khẩn trương như vậy, nhưng nàng vẫn thành thực kể lại những chuyện đã phát sinh khi đó.

“Chính là cái đêm hôm đó khi ta và hần phát sinh chuyện đó, ta đã rất hận hần, sau đó hần rất tôn trọng ta, không chạm vào ta lần nào nữa.”

“Trời ơi! Chẳng lẽ tất cả đều là ta đã hiểu lầm nàng?”

“Chàng nói cái gì mà hiểu lầm ta? Sao nghe thế nào ta cũng thấy không hiểu?” Ngưng Tuyết mờ mịt không hiểu.

Hàn Băng cao hứng ôm lấy nàng hôn. “Nàng không bị hấn chiếm đoạt thân thể, Long Quân Vĩ đã lừa gạt nàng!”

“Cái gì! Không thể nào... Là chính miệng hấn nói... Nói ta bị hấn... Ai! Ta bị chàng làm cho hồ đồ rồi rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngưng Tuyết, nàng còn nhớ đêm đó ta hạ được nàng, sau đó giúp nàng vận công chứ?”

“Ừm, ta đương nhiên nhớ, chính vì như thế, ta mới mê man bất tỉnh nhân sự.” Nàng thế nhưng lại hận cái bát thuốc đó, nếu không uống bát thuốc đó, nàng cũng không đến mức cả chuyện Long Quân Vĩ chiếm đoạt mà cũng không biết.”

“Đúng, chính là bát thuốc đó.” Hàn Băng hướng Ngưng Tuyết giải thích, “Để chữa khỏi hàn độc có trong cơ thể nàng trước đó, cho nên ta đã kê những vị thuốc có dược tính rất mạnh, nếu nàng uống bát thuốc đó, trong sáu canh giờ dược tính chưa hết mà phát sinh quan hệ với nam nhân, tất sẽ chết bất đắc kỳ tử.”

“Nhưng ta lại không sao cả?”

“Chính vậy, nàng vẫn bình yên, không hề xảy ra chuyện gì cả, cái này chẳng phải nói Long Quân Vĩ đã lừa gạt nàng, hấn căn bản không hề làm ra chuyện gì đối với nàng cả.”

“Thật vậy sao? Ta không hề... có lỗi với chàng?” Ngưng Tuyết kích động không nhịn được mà rơi lệ, vốn tưởng rằng cả cuộc đời này nàng sẽ luôn có một vướng mắc trong lòng, vĩnh viễn cũng không thể phai nhòa, không nghĩ đến việc này lại có chuyển biến lớn như vậy, khiến cho nàng đến cả hy vọng cũng không dám.

“Ngưng Tuyết ngốc, ta đã nói rồi, mặc kệ nàng có trở nên như thế nào, nàng đều là Ngưng Tuyết mà ta yêu nhất, không có bất cứ điều gì có thể thay đổi quyết tâm yêu nàng của ta.” Nói xong, Hàn Băng hôn xuống nước mắt của Ngưng Tuyết, rồi dần xuống chiếc cổ tuyết trắng, ấn xuống nhiều dấu hôn hồng...

20. Chương 9

Editor: Quỳnh.

“Có thể chứ?” Đáy mắt Hàn Băng tràn đầy tình dục, dĩ nhiên hai tay cũng dễ dàng cởi bỏ áo của Ngưng Tuyết.

“Hàn Băng...” Nàng hiểu rõ dục vọng của Hàn Băng, trong mắt chỉ có một mình hấn. Trong lúc nhất thời, hai má của nàng ửng đỏ: “Có thể.”

Tim Ngưng Tuyết đập rộn rập, nhu thuận gập đầu, đáy lòng nhớ đến bóng dáng mờ ảo của Long Quân Vĩ đã biến mất. Sau khi làm xong, Hàn Băng ôm Ngưng Tuyết vào ngực, để nàng dựa vào ngực mình.

Thịch... thịch...thịch...

Là tiếng tim Hàn Băng đập. Ngưng tuyết nghe tiếng tim đập của hấn, cùng với tiếng sóng vỗ ngoài cửa sổ, từ từ tiến vào mộng đẹp.

□ □ □

Cho dù như thế nào, Hàn Băng cũng muốn chữa khỏi cho Ngưng Tuyết, ôm lòng tin kiên định, tận lực mất hai năm, mới có thể khiến Ngưng Tuyết hoàn toàn hồi phục.

Hiện giờ Ngưng Tuyết đã khỏe hấn, có thể chạy nhảy không thành vấn đề.

Hàn Băng tuân thủ hứa hẹn, mang theo Ngưng Tuyết khỏe mạnh, hai người cùng đến Mi Sơn thôn.

Đã là cuối thu đầu hạ, thời tiết cuối xuân mát lạnh, thổi khê qua thôn nhỏ hoang vắng, toàn nhà này sụp đổ, bây giờ bị bao phủ bởi không ít cát bùn màu vàng, mấy chỗ vốn là động ruộng vườn rau xanh tươi, thành một nơi hoang vắng tiêu điều.

Gió thổi nhẹ, làm bay cát trên đất, lưu lại một vệt dài trên cỏ.

Thôn xóm trống trải, im ắng giống như không có người ở, ngay cả một thôn dân cũng không có.

“Đây... nói này là Mi Sơn thôn sao?”

Nhìn thôn xóm bị tàn phá nặng nề, Ngưng Tuyết có chút không tin, nơi này không giống gia hương trong trí nhớ của nàng.

“Nơi này thật sự là Mi Sơn Thôn, chẳng qua là ba năm trước bị hồng thủy, mưa toa thành thiên tai đáng sợ, Mi Sơn thôn bị hồng thủy cuốn cuộn bao phủ. Trong trận hồng thủy đó, chỉ còn lại năm người sống sót, tất cả đều đã dời đi nơi khác. Hiện giờ Mi Sơn thôn đã không có người ở.”

“Xảy ra hồng thủy? Vậy mẫu thân của ta và các đệ đệ đâu? Bọn họ đi đâu rồi.”

Tám năm, nàng đã rời nhà đi tám năm, không nghĩ tới tám năm này có thể thay đổi nhiều chuyện như vậy...

Về mặt Hàn Băng có chút xấu hổ nói: “Thật ra, năm đó sau khi ta dẫn nàng rời đi, mùa đông ta liền cho mẫu thân của nàng một chút ngân lượng, xin họ rời xa Mi Sơn thôn. Mẫu thân của nàng liền theo yêu cầu đã mang theo hai người đệ đệ rời khỏi Mi Sơn thôn, sau đó... không biết bọn họ ở đâu.”

Vì việc này, trong lòng hẳn cảm thấy rất áy náy với Ngưng Tuyết.

“Ngưng Tuyết, nàng hận ta làm như vậy sao?”

“Không, không hận.” Ngưng Tuyết lắc đầu, đôi mắt trong trẻo chứa đầy hoài niệm: “Nếu trước đó chàng không làm như vậy, có lẽ trong trận hồng thủy ba năm trước, mẫu thân và hai đệ đệ của ta đã chết trong trận hồng thủy đó. Hiện giờ tuy không có tin tức của bọn họ, nhưng ta tin, ta nhất định sẽ tìm được bọn họ.”

“Vài năm nay, ta từng cho người tìm kiếm chỗ ở của bọn họ khắp nơi, cũng cho dán bố cáo, xem gia đình nào từng có nữ nhi tên là Tiểu Ngõa không. Nhưng mấy năm nay, vẫn chưa tìm thấy bọn họ.”

“Không quan hệ, tất cả đều tùy duyên đi.” Ngàn dặm xa xôi đi đến phương Bắc, lại không tìm được mẫu thân, Ngưng Tuyết cũng muốn buông bỏ, có lẽ duyên phận giữa nàng và mẫu thân vốn đạm bạc.

Ngưng Tuyết giấu khổ sở ở trong lòng, cười nói với Hàn Băng: “Ta muốn xem ngôi nhà trước kia, tuy rằng nói đó hoang phế, nhưng ta vẫn muốn nhìn thấy một lần.”

“Được.”

Hàn Băng dẫn Ngưng Tuyết đi đến trạch viện đã hoang phế từ lâu, tường ở một căn phòng hoàn toàn bị đổ, ba mặt tường còn lại cũng chỉ còn cao bằng nửa người, cổ đại xung quanh xem chừng còn cao hơn tường.

Ngưng Tuyết sầm nã nhìn ngôi nhà đổ nát, sân hoang vắng xa lạ này, đã không còn là nơi quen thuộc trong trí nhớ.

“Đừng buồn.” Hàn Băng ôm nhẹ đầu vai Ngưng Tuyết.

“Ừ, chúng ta rời khỏi đây thôi.”

Đúng lúc hai người chuẩn bị rời đi, một tấm ván gỗ đổ nát, hấp dẫn sự chú ý của hai người. Trên tấm ván gỗ có mấy hàng chữ, viết - -

Tìm ái nữ Thuần Vu Oa.

Nếu như gặp xin hãy nói giúp

Đến Nam Mộc thôn phía đông ngoại thành Bắc.

Mẫu thân Thuần Vu thị.

Hàn Băng nhặt tấm ván gỗ lên, đưa cho Ngưng Tuyết xem, chỉ cần nhìn tấm ván gỗ loang lổ liền biết, tấm ván gỗ này đã được đặt ở đây nhiều năm.

“Đây là...” Trong lòng Ngưng Tuyết không tránh khỏi nghi vấn, trên tấm ván gỗ này viết “Thuần Vu Oa”, đây chắc là tên của nàng, mẫu thân không gọi nàng là “Tiểu Ngõa”, mà là “Tiểu Oa nhi”?

Nghĩ đến đây, Ngưng Tuyết không nhịn được rơi lệ.

Sinh nữ tử, đặt tên là Ngõa.

Những lời này là đau khổ nhiều năm qua của nàng, trước kia nàng vẫn cho là mẫu thân không thích mình, mới gọi mình là Tiểu Ngõa, không nghĩ tới thì ra là mình nghe nhầm, là nàng hiểu nhầm mẫu thân rồi.

“Hàn Băng, ta muốn đến Nam Mộc thôn nhìn một chút.”

“Được, chúng ta đi.”

Một mảnh đất vàng, một khối bia mộ, là đáp án cuối cùng mà Ngưng Tuyết nhận được.

Hoàng đại thẩm dẫn bọn họ tới nơi này nói: “Hai năm trước, trong thôn bị ôn dịch tàn sát, một nhà Thuần Vu thị bất hạnh nhiễm ôn dịch. Sau khi hai nam hài tử chết, Thuần Vu thị tự biết mình không còn nhiều thời gian nên muốn gặp mặt con gái một lần, vì thế mời người biết chữ trong thôn khắc một khối gỗ mang tới nhà trước đây ở Mi Sơn thôn, hi vọng nếu nữ nhi của nàng trở lại, sẽ dựa vào chữ viết trên khối gỗ này tìm nàng.”

Không nghĩ tới, cuối cùng cũng không chờ được đến lúc nhìn thấy nữ nhi...

Nước mắt lăn lăn rơi, động trên cỏ hoang trước mộ phần, như trần châu không ngừng rơi xuống vỡ nát...

“Mẫu thân, con rất nhớ người, Tiểu Oa nhi đã trở lại, Tiểu Oa nhi trở về gặp người rồi.” Giữa trời giá lạnh, Ngưng Tuyết nằm sấp trước mộ phần khóc giông.

Hàn Băng ở bên cạnh Ngưng Tuyết, thấy nàng dùng giọng điệu nghẹn ngào phát tiết khiến trong lòng hần cảm thấy khổ sở cùng áy náy.

“Đừng khóc, Ngưng Tuyết của ta.”

Hàn Băng an ủi Ngưng Tuyết, hần đưa tay nắm giữa tay nhỏ bé của nàng

“Không khóc.” Ngưng Tuyết lau nước mắt đi, “Biết mẫu thân từng nhớ ta, vậy là đủ rồi.”

“Đợi lát nữa còn muốn đi đến thành Bắc gặp Lạc nhi, sau khi nàng gả cho Nhị hoàng tử ta cũng chưa có cơ hội đi gặp nàng, lần này vất vả lắm chàng mới dẫn ta đi, ta muốn đi gặp mặt Lạc nhi một chút.” Ngưng Tuyết cười ngọt ngào, nắm bàn tay to của Hàn Băng, lòng bàn tay ấm áp này, là thứ nàng lưu luyến nhất kiếp này.

“Chúng ta đi thôi.”

Đến thành Bắc gặp Lạc nhi, vốn là Ngưng Tuyết muốn ở lại vài ngày, nhưng vừa nghe đến Bình Tây Vương Long Quân Vĩ muốn tới thành Bắc gặp nàng, nàng liền sợ tới mức la hét Hàn Băng mau dẫn nàng rời đi, không dám ở lại thành Bắc một phút đồng hồ nào nữa.

Hơn nữa cũng bởi vì Ngưng Tuyết không quen khí hậu lạnh giá của thành Bắc, lo lắng thân thể Ngưng Tuyết xảy ra vấn đề, Hàn Băng liền lập tức mang nàng, từ trung nguyên trở lại Hàn Băng đảo.

“Trong lòng ta còn có một nghi vấn, chàng nhất định phải trả lời ta.”

Khó có thời gian thanh nhàn, Ngưng Tuyết dựa vào trong lòng Hàn Băng, nàng khẽ vuốt ve cái bụng hơi nhô lên, trong bụng là một tiểu sinh mệnh do nàng và Hàn Băng chế tạo, một loại bản năng của người mẹ xuất hiện trên mặt nàng.

Gió xuân ẩm áp khẽ thổi làm rối tóc nàng, Hàn Băng dùng ngón tay thay lược chải mái tóc bị gió thổi loạn cho nàng, mũi người thấy mùi thơm ngọt ngào khiến hấn mê luyến.

“Nàng nói.”

“Chàng... Vì sao lại yêu ta?” nàng hỏi Hàn Băng, có lẽ muốn biết suy nghĩ của Hàn Băng.

Vì sao? Chuyện này làm Hàn Băng nhớ lại nhiều năm trước, dưới đại thụ trong gió tuyết - -

Lúc hấn mới thấy Ngưng Tuyết, hấn chỉ liếc mắt một cái - -

Đã nói lên tất cả rồi.

Ngưng Tuyết mảnh mai bất lực run rẩy trong gió tuyết, thân hình nhỏ nhỏ cuộn lại dưới tàng cây, đôi mắt to đẫm lệ, vô thần mờ mịt nhìn về phía trước. Chưa bao giờ có kẻ nào khiến hấn mềm lòng, đây là lần đầu tiên, trái tim băng lạnh như tảng đá của hấn lay động.

Lúc đó trong lòng hấn chỉ có một ý nghĩ: Nếu bây giờ không lập tức mang nàng đi, nàng sẽ chết lạnh dưới tàng cây này?

Ý nghĩ này khiến lòng hấn căng thẳng, hấn không muốn nhìn thấy nàng chết, hấn động tình, năm đó hấn hai mươi bốn tuổi, dù thế nào cũng không thể nghĩ được có người khiến mình động tình, hơn nữa lại là một tiểu cô nương chín tuổi.

Mang nàng đi thôi!

Ý nghĩ này lôi kéo hấn, khiến hấn liều lĩnh mang Ngưng Tuyết về Hàn Băng đảo.

Cái này hấn chưa từng nói với bất kỳ ai, thậm chí ngay cả Long Quân Diệp hấn cũng không nói, từ trước đến nay hấn sẽ không nói chuyện này với ai khác, nhưng bây giờ người ở bên cạnh hấn là Ngưng Tuyết, là người quan trọng nhất trong đời hấn.

Nhìn Ngưng Tuyết, Hàn Băng cực kỳ thâm tình nói: “Không vì sao, chỉ là vì ta yêu nàng thôi. Không chỉ hiện tại, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng ở trong gió tuyết, ta cũng đã thích nàng, nhưng ta không nói cho nàng biết.”

“Thật sao? Nhưng lúc đó ta mới chín tuổi thôi nha, làm sao chàng có thể thích ta được chứ?”

Ngưng Tuyết có chút kinh ngạc, khi nàng gặp Hàn Băng, nàng chỉ là một tiểu cô nương chín tuổi, nhưng Hàn Băng lại là một nam nhân đã hai mươi bốn!

“Yêu một người, không phân biệt tuổi tác.” Trả lời ngắn gọn, cũng là suy nghĩ duy nhất trong lòng hấn.

Chỉ cần là Ngưng Tuyết, mặc kệ là chín tuổi, mười tuổi, hay là sáu mươi chín tuổi, kể cả đến lúc đầu bạc, cũng là Ngưng Tuyết hấn yêu nhất.

Đời này kiếp này - -

Tình này không đổi - -

----Hoàn----

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-bang-ngung-tuyet>